Andrei Țurcanu

Plânsul centaurului

2008

Cartier

Autoportret

Sunt mut cu încrâncenare
şi încăpățânat
ca piatra unghiulară de la temelia unei case
în timpul cutremurului.

– Rezistă? Nu rezistă?....

Cămaşa lui Nessos, 1988 (Ed. a II-a, 1996)

(1973 – 1988)

Părinților mei,
Atanasie şi Eudochia

Ars poetica

Otravă rumenă mi-e fructul
ce l-am dat luminii,
crescut în sine –
moarte şi-nviere.
Seninu-i aspru, nedeschis vederii,
cuțite împlântă adânc
în trupuri androgine.

Oglinzi –
ascunse-n inimi –
opaline
se sparg de măşti frumoase
tremurânde,
spre carnea-albastră a seminței blânde
se-ntind spoite-n aur
ispitele feline.

Grei, fagurii se-amestecă
cu fiere,
curg sâmburii,
în suflet călător prind colte,
grimase şi himere
strivite pier de bolte,
picioarele-mi se scaldă
în untdelemnul serii.

Punctul terminus

Din notițele lui Simplicimus adăugate mai târziu la "Jurnalul de călătorie"

Din ceata noastră numeroasă am rămas numai eu şi Chiron Centaurul.

Mestecăm în colțul gurii firimiturile de curcubeu culese în bărbile încâlcite şi lunecăm ca nişte umbre prin oraşul fantomatic.

Totul ne este cunoscut:

– cupola de sticlă deasupra oraşului de un albastru perfect care trebuie să creeze iluzia unui cer întotdeauna senin;

– blocurile masive de beton cu ferestre minuscule colorate în roz-trandafiriu;

– portretele Lui – înțepenit într-un gest larg de salut – şi citate cu litere uriaşe din opera Sa pentru toate împrejurările vieții.

Roboți cu fălci proeminente, în fracuri negre, trec pe lângă noi fără să ne observe. Ne ocolesc grăbiți, în unghi oblic. Întotdeauna – în unghi oblic. Agitația mulțimilor de pe stradă, acel du-te-vino al lor continuu, precipitat contrastează sinistru cu tăcerea profundă din jur.

***Un gol imens în vidul pur*,**
şopteşte ca într-un descântec Centaurul.

Pe cupola de sticlă se bălăbăneşte soarele, declarat de Liga Stramoniei *The insurgent №1*. Parcă ar fi pântecele unui pui de rechin. Razele sale ultraviolete, care altădată produceau întinse epidemii de *vitalitas*, sunt captate cu strictețe de un filtru de plastic. Pentru cazul în care acesta ar putea să iasă din funcțiune locuitorilor Stramoniei li se administrează periodic vaccinul *Hipnos* cu un efect verificat şi absolut sigur.

La primăria oraşului e îmbulzeală.

Au fost anunțate dezbateri pe tema "Stramonia: ordinea tehnică şi tehnica ordinii".

Prezintă doamna Pupăză, zisă şi Kokó-madam.

Doamna Kokó şi-a dat schelăria de fontă mâncată de rugină cu o vopsea intens reclamată de oficialități, *Incorozibila*. Acum, plină de sine, îşi expune punctul de vedere. Debitul de cuvinte este enorm.

"Punctul de vedere" i-a fost introdus de cu seară în program de En-To-Pan. Monitorul din fața tribunei arată modelul unui oraş ideal:

Pătrate închise.
Străzi monotone.
Figuri triunghiulare.
Chipuri şterse.
Busturi de ghips mulate după Modelul Unic.

La panou En-To-Pan comandă tăios cu-o voce metalică: "Îndestula-a-a-r-r-ea!" şi-i aținteşte cu ochiul său galben pe toți.

"Basic need!... Basic need!..." – se agită deputații aşezați în rânduri drepte în jurul tribunei. De fapt, în jurul Lui. Antenele lor, reglate doar pe recepție, funcționează la capacitate deplină.

– Hau-hau! – îi zădără un firicel de vânt, hoinar rătăcit cine ştie cum în acest oraş cu o disciplină sanitară foarte severă.

– U-u-u-u! – răspund automat sirenele "Ordinii publice".

Ababuá e punctul terminus al Stramoniei. La capătul bulevardului central se arată Marea.

Pelerinajul nostru a luat sfârşit.

Ne oprim pe plaja răvăşită: tăcuți, palizi, suferinzi...

Mă las moale direct pe nisipul fierbinte.

Chiron face câțiva paşi într-o parte. O lespede de piatră îi ascunde jumătatea cabalină. Pare să fie un fragment dint-un edificiu antic. Şlefuită până la luciu de valuri, lespedea mai păstrează nişte frânturi de inscripții. Citesc distrat, în sanscrită.

Samvartaka

A rămas doar acest cuvânt – *focul de apoi,* al cărui sens îmi scapă acum. Restul a fost şters de apa mării, de timp.

Sunt absent. Abandonat purei contemplații.

Printre genele întredeschise văd profilul grav şi sălbatic al Centaurului suprapus, într-un curcubeu fantastic, peste discul unui soare confuz de chindii.

Chiron notează ceva în jurnalul nostru de călătorie.

Ochii săi, cândva numai fulgere, acum s-au adâncit în orbite şi mocnesc cu scânteieri înfrigurate.

Lumină a febrei…

Buzele i se mişcă spasmodic:

Rugați-vă pentru omul modern îndestulat…

Prin vuietul monoton al mării deslușesc ritmurile stinse ale unor litanii. Cu urechea pe jumătate adormită, prind nişte frânturi sacadate, pe care încerc să le memorizez:

Feţe în gri, vorbe pe dos
Bodogăneli de minte orfană
Zvâcnet în cerc gelatinos

Zid de beton.
Fata Morgana...
.....

Izvodul anonim
Scris de o mână necunoscută

***

Erete de aur stingher
e soarele tânăr
în limpezimile albastre

Un clopot în țară nomad
dărâmă chilia zilei sihastre

Tei melancolici tresar
sub coaja plesnită răsuflă
o lună carnală

Bivoli de mir
zburdă prin ora
marsupială.

***

Pe o pânză de un albastru lunar
tremură ecoul
unei mâini fluturând
din întuneric
ca lujerul fraged de salcie albă
din mâluri.

***

Sunt azi toreadorul –
copil privind
uimit
tăişul spadei cum sloboade
floare
Învinşi,
în ochiul lăcrimând
al unui schit
ling taurii basmale roşii
sfidătoare.

Et ego in Arcadia fui...
Comentariul lui Chiron Centaurul la izvodul anonim

După somnul din scoică răbufnisem într-un sâmbure roşu.
O, ceas al uimirii păgâne!....
Trupul meu tânăr nu ştia ce-i măsura. O țineam într-un trap. Eram ca un fulg, o nălucă printre pomii fremătând de petale şi zumzet de-albine.
"Sunt Firea, strigam fericit, priviți cum mă înalț în tării!"
"Rămâne-voi veşnic în plin răsărit", cântam amețit de lumină.
Era o necontenită uitare de sine, o nesfârşită contopire cu floarea de măr, cu izvorul, cu zbenguiala mieilor, cu cântecul dulce al țărânei fecunde...
– Cling! Cling! – îmi răsună şi acum în auz tropotul de atunci
al copitei de argint.

Exodul

Majorat
Din elegiile lui Simplicimus

Neprihănit părea începutul zilei aceleia totul în alb.

Şi eu
ca niciodată ameţit
printre porumbeii cu picioare de rubin.
Ca niciodată – nemuritor şi fragil
departe de sunetul gângav
al verbului strâns înfăşat în mătase.

...până văzui leşul acela de miel
încă aburind.

Invocaţie
Prima rugă colectivă

E trecut de chindii.
Cumpăna zilei
e gata să se răstoarne.

Picură, stropule răcoritor,
peste furnicul fierbinte
pândit de harpoane.

Plecarea-ndulceşte-o,
din lâncede oglinzi
sloboade cireşu-n ardoare!

Pruncul încins e de-un curcubeu:
“Floare de măr, florile dalbe”.
Fructe amare.

Cântecul – sfredel de-argint –
stânca despică.
Chiuie clare izvoare.

Grea, o lacrimă
vuieşte-n adânc –
ne cheamă, ne doare.

Întâiul cântat al cocoşilor
Elegia lui Harap-Alb

La míjloc de noapte
un ciuf de aramă
c-un hohot ne cheamă
c-un hohot – departe.

Alaiul e gata.
Bat tobele. Luna
un scalpel, nebuna
împlântă în tata.

O stea răsucită
din zodii vergure
se-aruncă secure

în bolta smerită.

Oglinzile-s sparte
cocoşii dau larma
izvoarele mana
adună-n carate.

Simt: sfârcul e-aproape
smulg jungherul tatei.
Ştiu: spânul aşteaptă
şi ornicul bate.

Mă uit la balanță:
e ultima vamă.

Răsuflă în palmă
un pui de faianță.

Holocaust

1.

Era o noapte bogată. Cu stele, tălăngi şi fum acru de stână. Vegheam lângă rugul ce mistuia ultimele ofrande aduse lui Dionysos. Din grota mea solitară vedeam Olimpul ca-n palmă. Zeii erau în petrecere. Zarva ospățului nu avea semne să se termine curând.

Priveam distrat în noapte fără să dau atenție punctului roşu ce se arătase la orizont, parcă din inima cerurilor, parcă din hăurile lumii. Într-un rând, mi se pare, chiar ațipisem. M-a trezit brusc o tăcere tulbure, grea, amenințătoare. Olimpul se scufunda încet într-o negură groasă. I se mai zărea doar vârful ascuțit care pălea într-un argintiu mortuar. Rugul era stins, iar Mielul-ofrandă dormea liniştit pe maldărul de vreascuri. În întunericul beznă simțeam privirea fixă a cuiva îndreptată
spre EL.
Punctul roşu era acum o vâlvătaie închisă în sine gata oricând să irumpă peste zarea de plumb.

(Din mărturisirile lui Chiron de mai târziu)

2.

Rătăcindă în zodii coroana
cerne răcori peste patimi
blestem-jumătatea centaurii
şi-o devoră în noapte.

Guri aspre se-apleacă sub pleoape
să soarbă ulei de vecernii
ard focuri
pe Domnu-L trezesc mirosuri
de mirodenii.

Exoduri din slava învinsă...

În cuiul de tei
cumpăna lumii se clatină,
steaua-n eclipsă-i
ieslea e ninsă.

Ochi limpede –
pur diamant –
zvâcneşte în hume.
E Năzdrăvana!
Dealul cu valea,
valea cu dealul se-nsoară
ca veşnicia cu rana.

Destin

Din viziunile Profetului

O stea cât o furnică de-argint
a licărit
în dreptul păsării de bronz Kariobinga*.
Oglinda lacului, tremurătoare
zăngăne scurt
şi înghite nufărul palid al lunii.

A-i-u-u-u! – ne cheamă ecoul...

Din grotele nopții ne pândeşte
androginul superb, marmoreic
mlădiindu-şi floreta
în timp ce lacul vomite-n extaz
o lună de jar
sângerie.

***Kariobinga - în mitologia niponă, pasăre cu cap de femeie**

Plecarea

Din mărturisirile lui Simplicimus

Am plecat din Arcadia într-o duminică.
"Aşteaptă până mâine măcar", mă îndemnau prietenii mei.
Mâine, ştiam, va fi tot duminică. Şi prietenii mei, fericiți, îmi vor spune aceleaşi cuvinte.
Nu mai puteam aştepta. Pentru mine zilele se scurgeau monoton într-un continuu supliciu. Arcadia mă exaspera.
"Alergie. O inofensivă alergie. Va trece, ai să vezi, în curând", încercau ei să mă consoleze.
De la un timp, într-adevăr, nu mai puteam suporta jocurile lor vesele, lipsa de griji, euforica uitare de sine. Crisalide c-un ochi, unul singur, *primul şi ultimul*, pe jumătate mijit în plăcută uitare de sine, fluturi berbanți, grațioşi, inocenți – prietenii mei, *frumos* încondeiați în chenare de aur – îmi păreau satiri de la care aduce a urină de țap. Candoarea adolescentină în care se complăceau mă scotea din sărite. Erau sănătoşi. Aveau un instinct de conservare puternic. Vegetau mulțumiți în eternitatea comodă, banală a clipei prezente.
– Țapi încornorați! – le strigam.
– Ciumatule! – îmi râdeau dânşii în față.
Credeau că glumesc şi-mi răspundeau tot cu glume.
Pe zi ce trecea deveneam tot mai închis în sine, tot mai aspru, tot mai mult cutreierat de zbuciumul unor seve rebele. Explozii sangvine mă aruncau pe o mie de orbite odată.
Arcadia, tărâmul de basm, nu mai era decât volnicie frivolă de țarc. Behăitul mioarelor, altădată atât de dulce auzului meu, acum îmi părea enervant de stupid. O zbierătură de oaie, ce mai ifose! Cârlionții mieilor albi, în care atât de mult îmi plăcea să-mi cufund fața înfierbântată de zburdă, mă deprimau. În acele vaporoase volute întrezăream artificiul, o amăgire a simțurilor. Mirosul de stână cu care crescusem îmi provoca disperate crize de astmă. Peisajele pal-aurii ale Arcadiei, verdele ei molcum de peruzea, aerul încărcat de parfumuri lascive – toate trezeau în mine o tângă fără de margini.
O, neîndurătorul dor de ducă!.... Cum puteam să-i rezist?....

Întâi l-am întâlnit pe Chiron.
Centaurul coborâse din munți mânat de nălucirile unor prevestiri nefaste.

Hăituit într-un cerc,
călător printre astre...

Nu rămase nimic din înțeleptul pe care îl ştiam dintr-un papirus rătăcit cine ştie de unde în Arcadia. Era un ghem de nervi, o halcă de carne, în care clocotea întreaga sălbăticie a munților din care fusese desprinsă.

În hățişurile întunecoase ale pădurii Cigyros am dat mai apoi peste Momos, zeul cândva venerat, apoi alungat din Țara Păcii Eterne.
– M-a dat de sminteală limbuția ascuțită, răspunse el nedumeririlor noastre. Şi, ca să ne convingă, scoase o limbă de-un stânjen, pe care o îndoi într-un şuier ciudat şi pieziş ca o lovitură de sabie. Se întâmpla uneori să şuier fără să vreau în templele sfinte sau în momentele cele mai grave să

arăt limba unor fețe simandicoase. Hohotele stârnite de gesturile mele deşucheate adesea făceau să cadă două-trei rânduri de vopsele de pe chipurile smerite ale zeilor noştri de argilă.

Lângă o răscruce de drumuri ne-a ieşit în cale Profetul.

Grâul e copt. Secerătorul e gata să bea paharul cu otravă.
Gura căscată a apusului duhneşte a abator.
O, floare de nu-mă-uita!....
Peste ochiul de veghe albeața se îngroaşă fără iertare...

Vorba sa domoală şi aspră trezea în mine nălucirile unei lumi ancestrale.
Nu văzusem vreodată acele fețe inerte din plastic aşteptând un Mesia c-un nume bizar – Godot. Nici figura rotundă, comună, de negustor sau frizer, a insului care bătea distrat darabana pe butonul *nr. 1*.

Arătătorul său manichiurat
pare o aspidă în delir
***lunecând peste literele gotice* FATUM**
***gravate alături de cifra 1*, psalmodia Profetul în delir.**

Cuvintele sale ardeau ca acidul.
Din ascunzişuri necunoscute ale sufletului răbufneau la lumină imagini aievea, care, probabil, cândva torturaseră pe unul sau altul din şirul strămoşilor mei anonimi.
Nu eram decât un ghem de obsesii, o lacrimă sfâşiată de cumplite calvaruri:
– un demon isteric cu mustăcioară jucând poker cu Asmodeu. Prințul extravagant – într-o ținută vestimentară curioasă: tunică militară, pantaloni bufanți – ținea cu tot dinadinsul la miza supremă;
– limacşi băloşi comod instalați în jilțuri de piele şi armate de fluturi naivi fixați pe geamuri cu câmpuri de flori reproduse după tablourile unor maeştri ucişi pentru nerespectarea Adevăratului Canon;
– o pasăre de fier cu nume gingaş de femeie, Enola Gay, şi un stâlp de foc învârtejit până la ceruri...
Vedeam aievea cum ciclopul flegmatic – pururi acelaşi! – trăgea peste lume pleoapa-cenuşă.

M-am lipit strâns de Chiron.
"Dragule, suferindule, îi spuneam, să ne grăbim. Nu mai e timp de pierdut."

Pe ceilalți i-am ajuns din urmă. Cărunți pelerini ai sorții, au acceptat fără multă tocmeală să ne însoțească: Harap-Alb, Cavalerul de la Mancha – Don Quijote, Abélard – disperatul îndrăgostit.
În față soarele înghițit de tenebre se clătina în convulsiile unui tam-tam delirant.

Naufragii

Sara pe deal
Din viziunile Profetului

Cocoşi răguşiți se aruncă în cenuşa apusului
pe dealuri nourii dospesc un gri fără capăt
ochiul lunii saşiu se pierde în smârcuri
lumina e veştedă pe fețele pruncilor
prin ceruri se plimbă păuni fără coadă
fructul rumen păleşte
mana plaiului piere suptă de o tulbure vrajă.
Invizibilul vierme
îşi pune coroana de aur
pe o gură de rai nunta începe.

Răspunde!
Abélard luptă cu fantasmele dragostei sale

Eu – veşted ram încovoiat de lună
tu – iederă-n azur, vocală dulce, rană
pe sufletu-mi – sălbăticind jăratic. Vană
e-nverşunarea ce nimic nu-adună.

Un soare delirând ne încălzeşte
cerându-ne în schimb arvună soarta
perfida lâncezeală ne cearcă trupul. Gloata
pe cel cu păsăruica-n piept batjocoreşte.

În apa zilei ce se scurge-n Lethe
vom fi un sfeşnic fumegând, nisip, vom fi ruină
crini singuratici, spumă? Crezi, la Cină
vom trece peste moarte c-un burete?

Hotar I

Filă rătăcită

Albă-n lac naiada
şuieră săgeata
mirele-i ca spada.

Unda, tulburata
înghite fructul. R-o-a-t-a!
Retezată-i pleata.

Râde vinovata
plânge Preacurata.
Oul sparge piatra.

Interior în roşu aprins

Improvizația lui Momos în fața cetățenilor din Oniros

Măiculeană de negară:
pleată-n vânt, ochii în seară.
Plânsă-i turma, nuna moare
gândul arde, iarba doare.

Gura strâmbă adevărul
îl rosteşte. Putred, mărul
oțeteşte vraja, lunca.
Strâns-în-chingi-ne-leagă-strunga.

Ploaia susură-n garafă.
"Vai, nădejdea e o gafă! "–
trâmbițează în allegro
vierme roş cu capul negru.

Melancolie

Din tânguirile lui Abélard

În strada plină de scoici – stoluri de ciori
şi trémolouri tandre, ca o destrămare de jilave suflete
latră Țâncul Pământului cu o fâşie din poala zilei în gură
sfincşi împietriți, de-asfințituri se scutură
fruntea
şi-o spală în rugurile stinse de pe altare
pasărea nopții culege din cuib puii de cuc
şi-i devoră, muindu-le carnea amară în mierea
din florile unui tei visător.
Teiul tresare, se-aprinde şi piere în albăstrimea
curată a cerului.
Rădăcina stejarului mut lăcrimează sub spuze
de-amurguri
Țâncul tot mai cărunt e, glasu-i răsună ca orga
sub bolta imensă a raiului.

Şi plouă... Şi plouă...
“Ninsoare şi lapoviță.
Temperatura – zero grade”, anunță difuzorul meu
splendid
cumpărat azi-dimineață pe credit.
Printre foile cărții acesteia sânii iubitei
amețitoare miresme de toamnă împrăştie.

Iluzii

Transcrisă de Abélard de pe un papirus al zeiței Inaltévs

Gata! – am spus torturii mele,
vedeniei cu ochii verzi.
Călătoritu-s-au sirene...
De le-ntâlneşti, să nu le crezi!

Azi – liber-liber! – mă-nfăşoară
un curcubeu. În trena lui
sunt rege falnic. De ce dară
mi-e vinul sorții amărui?

De ce un căprior tânjeşte
în templul vechi cu turle ninse
iar ploaia caldă se sfârşeşte
şi-n față porțile-s închise?

De ce speranța mi se-agață
de-un pai? De ce în iesle
soldații lui Irod învață,
iubind, să spintece mirese?

Al treilea cântat al cocoşilor

Din aceeaşi antologie

Pe când papagalul din colivie
îngâna un refren demodat
ți-am zis cu privirea distrată:
– În această junglă de fețe pătrate
unde cântecul slobod al ciocârliei
e înghițit ca hapurile amare
de cianură
iar şuieratul aspidei
mângâie urechea strâns înfundată cu ceară
te voi lăsa pradă ciorilor hrăpărețe
şacalilor
şi lupilor cu colții de fier...

Ai tăcut, contemplând
vârfurile pantofilor mei lucitori.

Pe urmă corul cela de îngeri râioşi
a irupt într-un irmos
şi noi ne muiam, ne-ndulceam
deveneam comestibili
încât singuri ne-am fi oferit
acelor jivine lacome...
De nu ne trecea, țipând, pe obraz
valul cela matinal de lumină
lovindu-ne scurt, ca o palmă.

Horă

Reportaj liric. Simplicimus

Un dans cu vidul împăcat
frământă goale peşteri
se-agită-n zgură trup curat
de pe zidiri cad meşteri.

Plesnesc în piatră sânii plini
pe râpă curge mana
feciori cenuşă sorb. Divini
deschid luminii rana.

De fiare încolțit un zeu
se strânge-n albul Unu.
Un ochi îmi lacrimă mereu
altu-i de sticlă, hunul.

A doua elegie a lui Harap-Alb

Iar mă apucă damblaua.
Cunoaşteți chinul acest?
Calul refuză tavaua
preamulțumit cu un rest.

Haina-împăratului ruptă-i
coiful e spart
pe fața oşteanului suptă
spulberă mart.

Ursul, doar el mi-i speranța.
Iată-l la pod.
Cad în genunchi. "Te înalță,
fiule!" Glod.

"Poliesterică-i blana!"
Noapte. Spânul viclean.
Luna mă fură, satana
c-un ochi de catran.

Motiv de romanță

Din tânguirile lui Abélard

Mă trezesc dintr-un somn
cu nesfârşite surpări de azur.
Floarea tomnatică
a unui singuratic salcâm
scrumuie lin peste potirul de-aramă
în care petrecem
în care ne trecem.
Mâinile mi se întind nesățioase
spre porți invizibile
apoi
brusc
revin obosite
lângă ostenitul meu suflet
strângând un trandafir
uscat peste noapte.

Sentiment submarin

Din "Antologia poeziei de dragoste"

Fiindcă am refuzat să depunem mărturii
pentru orhideele strălucitoare

de zinc
iată-ne încătuşaţi
şi ţintuiţi de fundul oceanului
umilinţei umane.
Ne mai rămâne doar
prin căştile de scafandru
să ne uităm unul la altul
şi să visăm la ramura de zarzăr înflorit
pe care ne-o propuse cândva contrabandistul cela
cu piciorul de ţap
şi la multe altele ştiute numai de noi.

Da! Da! Numai de noi
care azi împreună facem exact cât o butie
plină cu pulbere.

Deocamdată
să ne mai încălzim la flacăra
ce ne linge supusă picioarele.

Solitudine
Monologul lui Chiron Centaurul

Tot mai departe de mâine
învins, mă-nconjor de zăbrele
din sufletu-acesta rămâne
o unghie-ascunsă sub piele.

Dimineaţa nimic nu trezeşte
doar albatroşi solitari
se macină-n fulgi. Sunt poveste
dementele cărnuri sub var,

cuţitele înfipte-n himere
şerpii-n cămăşi dantelate
ori pântecele lacom de fiere
în care copilul se zbate?...

Instantaneu la muzeul de etnografie
Scrisă pe o filă de calendar de un necunoscut

Ţi-am zis stea tremurătoare
frumoasă, ţi-am zis.
Crin alb, rândunea, statuie de fildeş,
fluture palid, lună caldă
zbătându-se în hume fecunde...

“Liru-li-lai,
liru-li-lai,
pe-un picior de plai –
o fată de crai...”

... până raza căzută-n eclipsă a fulgerat
lăsând pe o clipă vederii

ruina dindărătul unui zâmbet confuz –
necontenită osteneală a cariei harnice.

Chiron în Oniros

Hoinar placid, nălucă unghiulară
printre tritoni gazaţi îmi măsur pasul legănat, timid

din colb, prin aburii de plumb, în seară
arginți plutesc – elan funambulesc, fetid.

Bolnave de lingoare suflete
norocul-vameş jinduie – chefliu capricios, bondoc –
din slava lor coboară – tulburi, umede –
demente rozătoare prind la joc.

Pârlite pe la margine cuvintele –
pribege zdrențe ascunse-n măşti de aer –
se caută pe sine, neştiutele
în liniile strâmbe de pe palme.

Strălucitori râd zimții – roşii limbi de şerpi
muşcând din sceptrul risipind lumină
zer tulbure mă picură din ochii Maicii sterpi
miasme roze clipa sfântă întină.

E dipsă totală

Secol în derivă

Din viziunile Profetului

Azi de cart e numai Buddha:
ochii storşi, urechea – piatră.
Din țărâne paparude
înnebunite latră vatra.

Soarele – un cap de maur
cu grimase de satir
cuibărit în smârc de plaur
în clondirele cu mir

scuipă zgură. În prescură
strangulat e Sfântul Duh.
Zei ceacâri goniți de ură
se-mpreună în văzduh.

Galben Dumnezeu ca ceara
dus pe dric e cătinel
stă să-İ rupă subsuoara
globul – pui de rândunel.

Nu cerca...

Scrisoarea lui Harap-Alb către fata Împăratului Roşu

O, tu, care creşti dintr-un fag –
cântec pentru ora de-atlaz împlătoşată
pe sufletul meu suferind
vânt alb, vânt primenitor, balsam
ce îmbată ciocârlia din iarbă
azvârlind-o ca pe un bulgăre de aur
în limpedele, nețărmuritul azur
zburdalnic fluid răscolind mustul
din struguri...

Nu mai cerca gheața subțire
a unui noroc trecător
ecoul paşilor tăi, zămislind greieri albaştri,
visători
se frânge în ghinda grea, lucitoare
istovită de foşnetul frunzelor uscate.
Doar calul meu ce rumegă stele în luncă

până la sânge îşi muşcă zăbala
şi nechează.

Doamne, cum mai nechează!
Parcă din moarte.

Celei care a spus că o mint

Adagio liric

Cum aş putea să te mint
eu, care sunt câinele credincios
al fructului plesnind de zemuri şi-arome
azi
când şi acest măslin sălbatic
înfloreşte atât de frumos
deşi roadă
ştie prea bine
nu va da niciodată?

Autosugestie colectivă

Din improvizațiile lui Momos. Lotofagia

Legați fiecare la ochi
cu o fâşie de cer multicoloră
la ce-am mai spera
dacă şi firul de iarbă plăpând
închipuie gestul de gâde?
Suflăm până ne crapă bojocii
în spuma de slavă
în care sfârcul tânăr se dizolvă banal
şi ne bucurăm de baloanele
ce ne gâdilă umerii, fruntea
uitând că de mult nu mai suntem copii...
lată-ne-n sfârşit
fericiți, fericiți dansăm tarantela
după cântul distrat al cucuvelei sătule.

Elegia Cavalerului Tristei Figuri

Atac de cord.
În piept cangrena se lățeşte
şi tâmpla-mi sângerează albă-n toamnă
prin ierbi nechează Rosinanta, larmă
e în lumina ce-nfăşoară osul.

Sub paşii moi e ziua o povară.
Cucuta-i verde-verde. Într-o sferă
plină cu mercur mă scald.
E frig.
E început de eră.
Sunt singurul exemplar din speța ce mai speră.

Abia suflând, abia mişcându-mi brațul, adorm
cum taurul, în friguri, străpuns de lance-adoarme
şi spre tărâmuri roşii, prin somn chemat de goarne
păşesc ori zbor, plutesc târât de-un fluviu

mă-nalț, cobor – nălucă, vâlvătaie
netrebnică epavă ce nu plăteşte vamă
stei în azur înfipt, cenuşă, scamă...

Prin ierbi aud pe Rocinante nechezând.

Şi-i seară...

Rugăciune de mai
Chiron în Lemuria

Condamnat pentru totdeauna
rană în aşteptare să fiu
mă deschid ție, sămânță de in
ție mă dărui, bulgăre de pământ primitor
caut liniştea voastră binefăcătoare
care să răzmoaie trupul acesta
ciolănos. Zadarnic în el
se zbate pasărea oarbă
în căutarea luminii!
Primeşte-mă acum, ploiță de mai
în dansul tău inocent şi risipeşte-mă
ca să dispar
să dispar
în ora fecundă a Învierii.

Mai repede, soro, mai repede...
Simt rânjetul pietrei în ceafă
şi umbra unei labe păroase
îmi pipăie, parcă în şagă,
gâtlejul.

Dorință
Din tânguirile lui Abélard

Revin mereu la banca de sub tei
din stinse bolți se-ncheagă faguri grei
îi muşc încet, amari mi se preling
în sânge până la un vechi colind.

Vuieşte tânăr timpul argintiu
o stea îmi zboară capul. E târziu.
Lumina cade-n plumbul din pleoape
necopt păcatul se frământă-aproape.

Izvoare calde fumegă albastru
păleşte crinul tulburat, sihastru.
Semințe ard în otrăvit polei
o lună roşă latră pe alei.

Jubileu
Reportaj relatat de Momos

O sală arhiplină
lumini
lumini
reflectoare puternice
şi o cortină în roz.
De după cortină apare el
de mână c-un înger costeliv, gârbovit.
O flacără străină şi rece
îi pâlpâie în ochii metalici
pe față îi joacă
semnele unei sclerozări
iminente
şi un zâmbet fardat copios.

Începe reprezentația.

Ovații şi vorbe
vorbe
vorbe
vorbe...
Lauri de hârtie colorată
pe care un ins i-i aşază neîndemânatic
pe-o ureche.
Satisfacție generală
zâmbete de rigoare, splin galben
şi umbra lui Baal ce urlă prelung
pe sub scaune.

Ghioc

Adagio liric

E vântul? E nechezatul ultimului mânz
al dorinței?
E trupul meu trecător
sfâşiat de-ndoială
ori fragedul tău sân
risipeşte lumină
în grotele pustii ale memoriei laşe?...

Risipă

Din viziunile Profetului

La guşa cobrei plină se alăptează prunci
trecând din albul lor cuminte-n smârcuri
păgână râde flacăra-n adâncuri
şi-nfige dinții negri în eunuci.

Din fluture smulgându-se, omida
în lutul gingaş al staminei sapă
alături urmă de cerească talpă
mângâie spada sfârtecând hlamida.

Încinse lacrime – ghimpoase jerbe –
se-acoperă cu nimburi maiestuos.

Pentru o zi cu sânii de-abanos
s-au irosit culori
culorile-au fost sterpe.

Triptic

Din „Antologia poeziei de dragoste”

1.
Când firul sorții abia se mai ține
de-o zdreanță
numai bradul încărcat de zăpadă
parcă ți-ar spune:
„Vino, femeie, şi mă îmbrățişează
lipeşte-ți obrazul tău palid
de ghimpii mei mătăsoşi
respiră adânc duhul meu verde
până te vei simți foarte bogată
ori până, amețită, vei auzi
cum în oraş prind a urla
toți lupii de la menajerii
adulmecând izul sălbatic
de libertate...”

2.
– Iubito, rostesc delirând
fă-ți palmele căuş
pentru ca porumbelul ce se roteşte
de dimineață
în jurul punctului
unde luceafărul s-a stins
să-şi găsească, în sfârşit, un culcuş
în care să depună oul de aur
al suferinței.

3.
„Nu crede vorbelor dulci,
mă îndeamnă ecoul unui gând de demult
de parcă-ar cânta „Chiraleisa!”,
potriveşte-ți
fărâmele de nădejde coclită
fă-ți testamentul
şi hărăzeşte cuiva veşnica ta
îndoială de sine
cerul acesta gălbui
împrejmuit de o mână perfectă
într-un chenar violet
şi rabla ceea de ceas
care niciodată nu indică
ora exactă.
Grăbeşte-te, bunul meu domn,
nişte oameni-cocoşi îți calcă pe urme”.

Septembrie
Filă rătăcită

Înjunghiat
se zbate soarele roş
printre norii grei, obosiți
de semințe.
Ruinele nopții îl sorb îndelung
ca pe o delicioasă otravă.

Vis
Din tânguirile lui Abélard

Într-o miercuri, într-o vineri
îmi cobeau la creştet corbii:
– Nevermore! Anii tineri
ți s-au dus, hai, trage bobii.

Auzeam din miazănoapte
geamăt scurt ca un lătrat
îmi păru că-i pui de lapte
era Ea la secerat.

Trupu-mi jubila cucernic
prins în tactul unui rit –
tandru lut, fluid părelnic
într-un trandafir torid.

Tril surpat. Numai zăbunu-mi
scăpăra în vânt ca steagul.
„Şase, patru, trei, doi, unu.
Ai pierdut, vezi, rămăşagul!”

Aşa-mi spuse mlădiindu-şi

talia de viespe Ea.
Eram gata să-ntind gâtul
pe un trunchi de acadea.

Dar un jar, o vâlvătaie
m-a cuprins, m-a smuls din clipă.
Era Pasărea bălaie –
apă vie pe aripă.

Sufletu-mi sorbi cu-ardoare
bântuit de umbre lungi
stropul de cuminecare.
– Pasăre, rămâi! Te duci?...

Peste burg, în noapte, clară
fâlfâia ca o batistă
o vedenie lunară:
ochii verzi, privirea tristă.

Captivitate

Formula lirică a găurii negre „Stramonia", dedusă de fiecare personaj în parte

O vagă litanie psalmodiază
inimile noastre
într-un cor solitar
pe o stâncă pleşuvă
vlăguită de melancolia
muşchiului verde.
Sub arcul oblic al după-amiezii
cuviincioşi pescăruşi
îmbătrânesc iremediabil.
Agonie în cerc. Gâturi însângerate –
supliciul cadenței
în muta plictiseală a calcarului.

Hulahup

Comentariul lui Chiron la o lecție de hulahup în Oniros

Când în miezul de-argint
ne încearcă-un colind
iar noi – păseri cu moțul exotic –

împietrim,– „Aferim!" –
un guşat heruvim
dănțuieşte-n răsăritul sclerotic.

Lângă-un orb vârcolac
repetăm „Pitpalac!"
toropiți de-o părelnică vrajă:

Hulahup, hulahup –
suflet tras pe calup
peste zodii-un paing țese mreajă!

Mielul blând, osul sfânt
se frământă-n descânt
mândrul soare se-nsoară cu luna.

Din sleite minuni
din tăgada de luni
înfloreşte în plai mătrăguna.

Sare-un alb inorog
dintr-un vechi apolog

galopând ca un fulg prin inele:

Tulburat hulahup!
Curge sânge pe prund
latră verbe – drogate cățele.

Când suflarea de foc
ne-mbrânceşte-n noroc
noi cântăm în major „Cucurigu!”

Lung prohod androgin
înfăşat în hermin –
lunecăm ca mercurul nesiguri.

Cu alai cuneiform
mimi în zale se-ntorn
să descalece legea din urmă:

Hulahup – joc temut!
Frică ni-i şi-n vermut
Dumnezeule nostru, de gumă!

Elegia înecatului pe lună plină

Monologul lui Momos adresat unuia din loja „Weltbeamte”

Odată ce te-ai născut
nu te lăsa înduioşat
de crispările chipului palid
aplecat ocrotitor deasupra ta.
Înfige mâinile adânc
în crinul dulce al sânului matern
şi trage lacom din el
până când trupul tău pofticios
va necheza de plăcere.
Ei bine, odată ce te-ai născut
mai cearcă-l pe ăsta de-i comestibil
pe cela doboară-l să nu râvnească
la pâinea şi untul din față
ăstuia zdrobeşte-i mutra de sfânt
celuia vâră-i cuțitul în abdomenul
ros pe dinăuntru de-o stea înghițită odată
în vis.

(Să ştie golanii!)

Şi nu uita
găseşte neapărat o femeie
care să-ți multiplice mutra rotundă
în câteva exemplare simetrice...

Clopotul zilei de sticlă
alții îl vor sparge
alții vor trezi din moleşeala lor
somnolentele secole
pentru alții va răzbi
prin coaja prea tare a oului
puiul golaş, disperat, al speranței naive...

Tu nu uita toate acestea
odată ce te-ai născut.

Hic fuit Carthago

Revelație colectivă

Margine de veac.
Duh pustiu. Asfalt.
Busturi de bazalt
şi un corb în frac.

Cald. Ca-ntr-un calvar
Scâncet lung: u-u-u!
Cronos se pierdu
sub grămezi de var.

„U-u-u-u! C-a-r-r!”
Orbul lângă rob.
Şi-ntre ei un bob –
rece, sterp, hoinar.

Ziua-n brânci asfinte
într-un boț de ceară.
Discul lunii ară
ombilicuri sfinte.

Cântec târziu

Din tânguirile lui Abélard

Departe, în valuri, o stea argintie
se zbate pierdută în spume.
E trupul tău cald luminat de vecie
ori duhul ce plânge în hume?

Sunt singur. Şi-i noapte. De tine preaplin
aştept de un veac să apară
cea stea tremurândă ca ochiul blajin
ca ochiul de căprioară.

Târziu din adâncuri – săgeată carmin –
se rupe o pasăre-n slavă.
Ai, iat-o cum zboară c-un ram de măslin –
speranță, sfidare suavă.

E-aproape, aproape de țărmul abrupt
văzduhul e tot doar un vaier
o gură se cască – e marea desubt –
şi-nghite minunea din aer.

Febră

Chiron la suferințele lui Simplicimus

Cornul toamnei – craiul lumii –
peste soartă sună lung.
Greieraş cu semnul lunii
vai, se tânguie pe rug.

Voievod peste arpegii
turle înălțând sonore
vraciul viselor pribege
iată-l pradă clipei, horei.

În sobor de flăcări, pal
cu jăraticul pe limbă
pare-un mag dintr-un calvar
candid vârcolac, oglindă

lunecând prin pâclă, febră
taină-nchisă într-o silabă...
Pentru cine marş funebru?

Şi de ce atâta grabă?

Umbre în amurg
Reportaj din Lemuria

Psalmi de priveghi –
imn sibilin
triste perechi –
tremur felin.

Seară – gargară
suflet – garafă
ţară – ţigară
durere în ceafă.

Slavă – otravă
absint – labirint
eră bolnavă
verb suferind.

Fără tine aproape...
Din tânguirile lui Abélard

Pentru ce mă chinui şi de ce mă zbat –
galben fir de iarbă, gură de păcat
pasăre rănită într-un orb ghioc
plumb topit în splina falsului proroc –

dacă-aripa morii scârţâie prelung
iar în locul stelei plânge cap de prunc
dacă ochiul doare umilit de za
şi un jude-aşteaptă grav înfipt în şa?

Vatra-n veac se năruie, clipa e stăpână.
Fără tine-aproape-s bulgăr de ţărână.

Sus pe culme, rece, mă pândeşte piatra
zarea mă înghite, mă striveşte roata.

Implacabile categorii filozofice
Improvizaţia lui Momos în Oniros

O boltă de cristal ne acoperă
bătută de alta –
întoarsă –
în cuie de aur
şi noi înăuntru –
atotputernice făpturi
cu dinţii mărunţi
de rozătoare flămânde
ori melci neputincioşi
sub copita dobitocului
ce rumegă leneş
cu capul în traistă.

Veşnic în pierdere
Din „Antologia poeziei de dragoste”

E noapte. Un pat de spital
şi-o glorie-n pustiu, iluzorie.

lubita-mi invoc. În zadar.
Un laț. Un grăunte. O prigorie.

Pământul ei sacru, oval –
cândva strălucind printre stele –
e-un bulgăre azi acefal
zdrumicat între fălcile grele.

Mi-e punctul de sprijin furat
balcâză e Steaua Polară.
„O piele de cal pe-un regat!"–
răcneşte-o cucuvea solitară.

„Mai repede, soro, un şpriț
cu-arsenic. În vână. La naiba –
veşnic în pierdere!" Un sughiț.
.....
„Hai dă, înaripatule, laba!"

Orbite stabile
Chiron în fața Pustiei

Evanescente poduri albastre
frânte în vid
lumină părelnică
şi zarea toată în sânge.
Reală e doar setea arcaşului
ce-aleargă prin noapte
după ultimul zimbru.

„Soarele-i tânăr, cântăm
şi luna-i mireasă..."

O, ceas al uimirii păgâne –
i n c o n ş t i e n ț ă
a nebunilor angelici!

dune de nisip
dune de nisip
dune de nisip

Catapultați suntem pe orbite stabile.

La ceas de cumpănă
Din elegiile lui Harap-Alb

Aleluia! Frunza-n barbă
se nunteşte cu-o furnică
pe un snop de aur, oarbă
toarce-o măicuță peltică.

Firul roş se subțiază.
Dincolo de lemnul cald
stau stăncuțele de pază:
– Haide, rupe-te din fard!

Pregăteşte-ți alebarda
coiful, pavăza şi calul.
Bate toaca. Grea, tăgada
trece valul, surpă malul.

Opțiune inutilă

Din viziunile Profetului

Îngăduie un pic, iluzie fugară! Mai rămâi
lângă unda de vlagă zvâcnind în declin.
Legiuni de arhangheli spilcuiți
defilează în aerul grav de septembrie
eclipsând cu tropotul lor
gloria astrului blond, bolnav de ftizie.
În zdrangătul neogoit de oglinzi afumate
scripetele, ce ne mai ține legați
de drapelul unei frunze de ulm
scârțâie îndelung, mâncat de rugină
parcă-ar urla într-un labirint sigilat.
Din catacombele serii iese târâş
un monstru-moluscă flămând ca un minotaur
tentaculele sale lichide
mistuie zidurile vechi de cetate
lăsând în urmă debile mormane de var.
Crisalida lumii se învăluie tăcută
în toropeala fructului ce putrezeşte
uitat la poalele cerului.
Gonaş în hazard ori gornist sideral –
a c u m e t o t u n a

Tauromahia

Convalescență

Simplicimus la ieşirea din Oniros

Cârduri de cioroi deasupra mea
se rotesc
învârtejiți într-o disperată
aşteptare....
eu, somnambul, mă agăț
de aburii nimbului ce mă-nconjoară
dar mă scutură frigurile
şi mă retrag înapoi
în cochilia lichidă
în care îşi face de cap
bravul cela
minusculul fir de nisip.

O femeie toată în alb
mă priveşte neputincioasă şi tristă
alta, în albastru, impasibilă, palidă
fărâmă încet, convulsiv
în mâinile strânse a rugăciune la piept
un trandafir sângeriu
în timp ce alături
un câine cât un munte de greu
cu blana flocoasă de-argint
îmi linge încet
îndelung
pomeții obrajilor, pieptul şi coapsele...

Tot mai disperați
cioroii cad vlăguiți
peste cenuşa
în care noaptea se săvârşeşte
acum țipătul lor
are ceva
din clinchetul unui clavecin...

...ori poate nişte viori de cleştar

cântă dincolo de draperiile gelatinoase
poate e sclipătul mirului ce curge
din pulpa galbenă a lunii?...

Din rugile profetului

lată ninsoarea aceasta
pretimpurie, cuminte
iată mugetul blând
al vitei mânate
la abator
iată zvâcnetul inimii
nestăvilit
frământarea fără rost
a nisipului
şi zbaterea trupului alb de femeie
ce naşte.
lată iubirea
durerea, uitarea
cuvântul, tăcerea
şi floarea
ale cărei petale se scutură lent
peste ochii tăi
plictisiți de zăbava lumii deşartă.

Te implor, dacă poți
iartă şi însufleţeşte
pitulicea aceasta de neam.

Parabolă

Scrisă de mâna lui Momos

E Vinerea Seacă.
La flacăra rece
a stelei ce trece
se zbuciumă-o maică:

– Îi ceața apusului
e galbenul humei
ori lacrima lunii
cu sângele Unsului?

Spre cer fariseii
psalomuri înalță
grav, ochiul de gheață
înjunghie mieii.

Ai, mieii, mereii
pe-altarul din piață!

Când cupele sfinte
sunt pline cu zer
gândacul străjer
îşi iese din minte:

îngroapă în seuri
bobocul de nour
(Ai, zburdă un bour –
nălucă prin ceruri!);

de rană se prinde
la purpură cată
din tronul de vată
din blidul cu linte;

în nimbul ce creşte
sideful îşi spală.
Pe ziduri, cabală
o rază orbeşte.

Vai, iată orbeşte
şi pasărea cheală!

Din umbre se-arată
în togă Pilat –
un idol castrat.
Plâng îngeri în ţeapă.

O mână pe clapele
lumii apasă
lumina se varsă
puhoaie. Ard pleoapele.

Ghiocuri se sfarmă
de-înalte ecouri.
Ai, gâfâie bouri
în zorii de-aramă!

Alarmă, alarmă
alarmă-n cavouri...

În faţa oglinzii

Chiron înfiorat de propriul chip

Lumina de taină
cu dinţii canini
aleargă lehuză
între genele tale.
E focul
e frica
e gândul virgin
de-a izbăvi şi-a dispare?

Consolare în singurătate

Din predicile Profetului

Când secolul nebun şi-arată faţa
atunci – păzea! ia-ţi traista cu merinde
te du unde se-ncheagă dimineaţa
şi-nchide-te în miezul unei ghinde.

Tăişul lunii de-ţi străpunge carnea
ridică-te, răsuflet sincopat!
Fă din aorta alergândă strană
destinul urle-n ea decapitat.

Nu te-alunga după fugare umbre
în care-ai proroci. Proclet
e cel ce face simandicoase tumbe
timpu-l pândeşte cast, cu un stilet.

Iar de-ai să–ajungi cumva, nemernic
să pui cuviincios fruntea pe trunchi
să ştii – un strănepot vistiernic
necruţător te-afuriseşte în genunchi.

Elan
Simplicimus la capătul nopții

Ce-i dincolo oare de flacăra clipei acesteia?

Nesăturatul de nimburi
în pulbere saltă.
(„Ha-ha, saltimbancul!” îl strâmbă un cariu.)
Aerul tare îl doboară subit
şi el – în reflux –
absorbit e de propriul plămân.
„F–f–f–f–i–u–u–u...”, fluieră foiul fragil
inspirând rătăcitoare polenuri, stele mărunte
regrete amare
şi amintirea unor poveşti cu pajuri albastre.
Într-un târziu, lipit de țărână ca de un uger
din care laptele e gata să țâşnească şuvoi
tremur – de – pasăre-l – trece.
Răsufletu-i cald se ridică în slavă
până la palma în care albă zvâcneşte sămânța.

De scrumul clipei acesteia, Doamne, ce-i mai departe?

Ninge cu porumbei de opal, libelule
sug discul lunii din geam. Înfipte
la orizont, între cer şi pământ, coarnele cerbilor
poartă zodii de linişti, topaze nasc zorii
în tăcere se deschid pleoapele grele
ale sfincşilor.

Ochiul curățat de albeață
luminează în untdelemnul din candelă
cât un licurici pe o carte.

E ora...
Ultima confesiune a lui Momos

E ora când tic-tacul
străpunge unda lină
rotunzii peşti în vacuum
devoră luna plină.

Un câine roş îşi suge
înmugurindă laba
de carnea roză, fină
se prinde muşchiul, iarba.

Îngrețoşat de viață
sfarm zei de stearină.
Nemuritor în floare
şi-n setea de ruină.

Diptic perpetuu
Filă regăsită

1.
Miezul nopții.
Simțurile trezite la viață
iar îți adulmecă prezența.
Te regăsesc pretutindeni, aproape
în infinitul rece şi orb
al ceasului
ZERO.

Î n c e p s ă v i b r e z.

Mai întâi ca o frunză sub greutatea
picăturii de rouă
apoi ca un pom în crengile căruia
se leagănă un soare matinal
rotund şi suav
apoi mii de cuțite
îmi boronesc de-a lungul – de-a latul
carnea înfrigurată până
nu mai exist.

Doar nişte vechi muşcături
şi tânguirea unor sâni–bourei
doar sfârcul de jar între coapse
răscolit de cornul de lună.

Uitare deplină de sine...

În preajmă grifonii sătui
(aceiaşi dintotdeauna)
adorm cu clonțul sub aripă.

2.
„Vreau pace", a zis menestrelul
sfârtecat de cuțitele
imaginației sale febrile
şi s-a aruncat în vârtejul de apă
tulbure, adânc
chemător
în care luna dansa
ca un şold de femeie...

Ora ZERO din nou.

Dincolo de zodia Fecioarei
şi zodia Peştelui
se cască o prăpastie mută şi oarbă
ca un ochi de ciclop
iar între ele tremurul unui abur subțire
cătinel mută Carul-Mare din loc.

Alertă

Harap-Alb copleşit de năluciri

Trec prin flăcări de smalțuri, mă-înec
în oglinzi, nărui bolți de culbeci
fluturi sângeră-n noapte, alerg
caut ochiul încolțind zodieci.

Lângă jarul din basm lilieci
se frământă-n armuri de eroi
spicu-şi scutură boabele seci
peste fulgeru–intrând în noroi.

Scade luna între pietre. Şoptesc.
De pe buze–aburesc aurori.
Minotaurul înalță domnesc
cap de bour scăldat de licori.

Sete

Ultima rugă a Cavalerului de la Mancha Don Quijote cel Bun

Hulpávă țărâna cuprinde tulpina,

se ține de suflet
ca văzul orbirii subțire sunt, Doamne,
ca dânsul de putred,
flămând sunt de mine –
în mamă neîncarnatul
ochii albaştri mi-i iartă,
iartă păcatul.

Aruncă-mi, Părinte, un os de pe masa ta plină
să-l rod îndelung
mirozna să-i sorb şi lumina
sub pielița moale a ierbii
pe urmă să-l pipăi fierbinte
zbătându-se – pântec de pâine –
viermuind de cuvinte.

Şi târziu, preabogatul de Tine,
uimitul, tăcutul
printre pomi să-ntind strune sonore
într-un sâmbure–ascuns, să-mi ard lutul
răsuflet curat, mlădiță a orei de mâine –
peste fețele strâmbe să trag
de lotos cortine.

Vameşul, vama...

Din predicile Profetului

Câtu-i devreme, cât n-a-nserat
ține-te, fratele meu luminat
strânge cu dinții rănile toate
ieşi din cetate, calcă pre moarte!

Vezi, din pustie, iar legiunea
vine cu numele-i şi cu genunea
vine s-amestece semnele, cheagul
vine să strâmbe în verb zodiacul.

Scoală din secolii lâncezi norodul
pune-i în față stirpea, izvodul!
Bată chimvale!... Surle răsune!...
Dreaptă solie pornească-se-n lume!

Sus peste arbori se zbuciumă-un nour–
aură sfântă în mijloc c-un bour.
Iar ne încearcă destinul cu lama...
Gata eşti, frate?
Vameşul... vama...

Punctul terminus

(continuare)

.....

M-a părăsit şi Chiron.

Dormeam sau am văzut totul aievea, nu pot spune.

Mai întâi chipul palid, brăzdat de riduri adânci, al Centaurului a prins a se netezi şi a străluci cu reflexele proaspete ale unui crin abia atins dimineața devreme de primele raze solare.

Metamorfoza părea să nu se mai termine vreodată.

Vedeam desluşit pe Chiron cum ardea într-o vâlvătaie albastră. Erau flăcări ori mai degrabă o boare de nimb, o emanație sacră a trupului său cuprins de fiorii Schimbării la Față.

Tot mai tânăr şi tot mai sprințar până când din ciolănosul bătrân în convulsii n-a rămas decât un copil, un mânz hohotind fericit c-un soare în coamă.

– Hei-hei! l-am auzit mai apoi strigând sfidător.
– I-i-i-i! i-a răspuns din înalturi ecoul.
Şi ce a mai fost?...
Un trap mărunt îndepărtându-se în goană. Şi o fulguire pe zare.
.....

A doua strigare

Şi ultima în Stramonia

Nicio boare de vânt.
Numai plaja pustie
şi-n zare-un colnic
c-un alun devorat de fantastice umbre
numai soarele lopătând ca o dropie
şi refrenul acesta stupid:
– În curând... În curând...

Dintr-o tufă ghimpoasă alunecă secera lunii
şi mă-njunghie în inimă, scurt.

Pendulul greu al ceasornicului se-ndoaie
înfundat în tăcerea de piatră.
Alunul din deal e de un roşu sinistru
diform, parcă e ros de podagră
iar luna trufaşă îşi târâie cornul însângerat
pe sticla violetă a cerului
lăsând în urmă ieroglife bizare
orânduite simetric într-un număr funest.

Îl rog pe Genarul
să-mi arunce pe față basmaua lui fermecată.
...şi plâng fericit
ca de o poveste citită demult undeva
pe când într-un august târziu
uimit contemplam
trandafirul cu petalele-n spasme.

Acasă

Aflux

În stropul de rouă auster
săgetând
raza stelei de veghe
e dinamită
de rod suferind
unicornul înfrânt
se strânge în lacrimă –
rană-ndulcită.

Acasă în doi...

Bucură-te, suflete
prietenul meu zbuciumat
azi
vom avea, în sfârşit
un repaus.
Mama îmi aduce
o cană de lapte aburind
şi un fagure proaspăt

iar tata
cu o mână îmi mângâie
rănile, în care zace sămânța
bolnavă de-azur
şi cu alta izbeşte
în vedeniile tale de un roşuaprins
în aceşti monştri mohorâți
cu ochii de sticlă.

Principiul fecund

1.
Din nufărul lunii răsfrânte
ecouri unduie-n muguri
salt retezat e lămâiul
struguri licără-n luturi.

2.
Albastru ard spinii din sânge –
miraj limpezindu-se-n noapte
ucisă fiara felină
se zbuciumă-n sfârcul de lapte.

3.
Porumbelul cu ramul în cioc
elipsă-i desferecată din clipă
în briza marină Aurora
e gata să se-nfiripe.

4.
Flautul nopții-n reflux –
anahoretul orchestrei –
înmoaie copita de-argint
a timpului prins în căpestre.

Tu

Pasăre fragilă cu áripi de fulgi
melc dulce acoperit în arzânde sidefuri
ascunsă lacrimă strâns între pleoape. Ninsoare.
Boltă năruindu-se-n sine – val de nisipuri, sabie
cu tăişul din rază de soare.
Ovală făptură, oglindă înfiorată-n țărâne
flacără peste zorii dezvelindu-se-n friguri
statuie ridicată mai sus de coroană
de spinii ei mai sus înălțându-te.

Logodnă

A-i-u-i-u! – talaz de stele
peste luturi plouă, plouă...
Ondulat e rodul. Íele
umblă purpurii prin rouă.

Boiul cast li-i tremurat
pasul dangăte trezeşte
iarba ca un scump brocart

le mângâie, le-nveleşte.

Dintre umbre, dintre coase
Leda iese despuiată
cu o lebădă-ntre coapse...
– Niciodată... Niciodată...

Luna nouă într-un carpen
asfinţeşte. Murmur treaz
înfioară trupul harpei
sigilat în cald topaz.

– Azi! – de parcă ne sugrumă –
gângureşte scurt, în noapte
un copil bălai ca spuma
hăt de dincolo de moarte.

Ritm primordial

Ninge domol, ninge măşcat
Doamne, ce zi! Şi tu ce frumoasă!
Într-un altoi – duh şi păcat:
parcă e colte, parcă e coasă.

Alb fâlfâit. Trap în diez.
Tril. Nechezat. Alămuri. Topaze.
Şuier prelung. Şes, numai şes
i m a c u l a t.
Flăcări.
Amiază.

Poduri şi punţi. Noi în delir.
Trenul rapid accelerează.
Flori, numai flori de calomfir:
Buna Vestire-i? Ori Boboteaza?

Râul, ramul...

Triptic

1. La Berlin băutura a fost tare

Unchiului Petre Erezanu

Unchiul Petre Ierezanu a îndurat toată viaţa o veche suferinţă din timpul războiului, o slăbiciune care-i venea brusc din străfunduri şi care îl făcea să se clatine, „din senin", cum zicea el.

Un vigilent strajnic al ordinii publice din satul vecin, care nu-i ştia beteşugul, văzându-l odată împleticind picioarele, l-a somat cu străşnicie:

– Eşti beat, moşule! Unde ai băut?

– Da, măi, am băut. – i-a răspuns unchiul Petre. – La Berlin, în '45. Şi dacă băutura a fost tare, vezi, nu mi–a trecut până azi.

Clătinat ca un frasin, amar
unchiul Petre cerşeşte-ndurare.
Trei decenii să umbli pe jar:
– La Berlin băutura a fost tare.

Trei decenii pe şapte cărări
ca un dangăt a şapte soboare
în delir se aruncă în zări
în uitare în sine coboară.

Trei decenii – o viaţă la sorţi
trei decenii – o ţintă-n cătare
trei decenii între vii şi cei morţi

ca o salcie între topoare.

Trei decenii prin brume desculț
trei decenii cu febra în carne
poticnind printre glonții tăcuți
vlăguit de chemarea de goarne.

Pas la dreapta, la stânga un pas
ceru-i gata să se răstoarne.
Trei minute – ehei! – au rămas –
„Foc cu vadra atunce-au să toarne."

Tot mai mic, mai încet, mai departe
unchiul Petre-i un punct la hotar
suferindă mutenie-n soarte
stăvilar unui secol precar.

La Berlin băutura a fost tare
plină țara e azi de proroci –
O lumină, un calvar, o dogoare!
Ori un duh horcăind prin epoci?

2. Moşneagul

Lui Vasile Coroban

Încă nu împlinise 50 de ani
când toți au început să-i zică *Moşneagul*
adică înțeleptul şi atotştiutorul.
În viața lui a băut atâta vin,
că ar ajunge
la un chef de trei zile
de la Țara de Sus până la
Țara de Jos.
Dar mintea i-a fost întotdeauna trează,
din care pricină, fireşte,
nu a fost netezit pe spinare.
Îi plăcea să povestească bancuri
în childuri,
mai mult însă îi plăcea
să le născocească ad-hoc
(îl inspirau îndeosebi
orătăniile cu moț).
A fost un incorigibil
spărgător de baloane,
satisfacția cea mare era pentru dânsul
să se joace cu barda
printre elefanții de gumă,
făcându-i din când în când
să se dezumfle caraghios spre hazul tuturor.
Uneori, ce-i drept,
a încolțit şi trunchiuri de brazi,
dar a păzit cu străşnicie
rădăcinile sfinte.
A urât mediocritatea
pe care nesățios a strivit-o mereu între dinți
cu pofta vegetarianului
ce mestecă primăvara devreme
şumuioage de salată de seră.
Niciodată nu arăta mai tânăr
ca în momentele acestor sieste!
Dar era şi el comestibil.
Pentru o specie de termite
dintre cele mai vitale
a fost chiar hrana preferată.
Spre sfârşit
neatinsă îi rămase numai fruntea socratică

sub care era ticsită
o bibliotecă întreagă.
În granitul ei
mulți şi-au dezbătut dinții
(chiar şi unii cu fălcile de fontă).
Poate de aceea s-a crezut că e foarte puternic
şi că va muri doar otrăvit
din muşcătura propriei limbi.
A murit însă de inimă
într-o dimineață,
subit,
când, după multe zile ploioase,
deasupra oraşului s-a arătat soarele.

3. Claca lui Dumnezeu

„Claca lui Dumnezeu era, fiule, acolo...”

Tatăl meu frate-i mai mult c-un prigor
țipând între maluri de toamnă. Mereu
cu gândul la *Oderul* clocotitor:
– Acolo a fost claca lui Dumnezeu.

Acolo a fost claca lui Dumnezeu
la Odra, în noapte, sub ploaie de-obuze
țărani din Moldova – fragil minereu –
cu singurul scut – un „mamă-ă-ă” pe buze.

Şi râul acela de sânge-nsetat
şi tinerii, Doamne, flăcăi de la coase
din moarte pre moarte călcând tremurat
c-un soare în creştet, cu țara în oase:

Ion, Neculae, Ifrim, Pintilie
Gheorghe, Arion, Dumitru, Andrei
Petre, Grigore, Vasile, Ilie...
Şi cumpăna sorții în cuiul de tei.

Memoria, tată, se-mbracă pe trup
cămaşă în flăcări. „Opreşte-l!” –
mă-ndeamnă o lacrimă să-l întrerup.
Dar gura o ia înainte: „Vorbeşte”.

Tatăl meu frate-i mai mult c-un prigor
pribeag pe sub brazde în toamnă. E greu
o viață-ntre maluri să fii zburător.
„Acolo a fost claca lui Dumnezeu...”

Adagio final

Celula suferindă

Nu putem (şi nu am fi putut) trăi la nesfârşit într-un regim de excepție. Stările de excepție sunt ale istoriei. Or noi, azvârliți în repetate rânduri din timp, îmbrânciți cu violență sau cu viclenie într-o existență primară, ne temem de istorie. Nostalgia identității nu ne-a ispitit ființa decât foarte rar, şi atunci pentru o durată foarte scurtă. Nu suntem orgolioşi. După mileniul de tăcere şi anonimat al genezei noastre ca neam au urmat secole de resemnare meschină şi supuşenie. Ne-am resemnat băjenindu-ne în munți şi în codri, în care întotdeauna am avut o mai mare încredere decât în frații de sânge. Sau ne-am supus năvălitorilor străini, etalând în locul demnității cu marile ei răspunderi morale şi istorice o bunătate confuză, echivocă, o bunătate care ne-a marcat psihicul colectiv cu grelele ei «poveri». Ceva chinuitor, bolnav, ceva care inhibă şi slăbeşte, ceva obsesiv, ca o frustrare, este această bunătate. Ea nu înmugureşte din sentimentul creştin al iubirii. Fastul ospitalier este pentru noi mai degrabă o formă de sublimare a fricii. Toleranța fără de margini ascunde laşitatea şi servilismul.

Aici, între Prut şi Nistru, aflat timp de aproape două secole într-o luptă inegală cu agresiunea slavă, sufletul dacului romanizat a suferit o deformare de substanță, a degradat. Sfericitatea i s-a estompat, sâmburele viu, cu luciul şi tăria unei temporalități imemorabile, s-a lichefiat. Vechimea sa, proiectată în trăirea intensă a unui cosmos interiorizat, a comuniunii intime cu natura, a devenit o cvasi-biologică bătrânețe fără vlagă. Experiența adâncurilor a cedat în fața culturii nemarginilor, rezultând un hibrid de superficialitate şi netrebnicie. Tălăzuirile emotive caracteristice spiritului slav, fireşti în contextul psihocultural originar, au tulburat apele limpezi ale dorului moldav. Cristalul lor organic s-a diluat în expresie sentimentală, în lamentație liricoidă. Şi generozitatea preaplinului duh al stepelor a intrat în rezonanță cu o kalokagathia autohtonă, rupând-o de sensurile ei originare, stimulând proverbiala "povară a bunătății noastre". Spațialitatea năvalnica, extazul necuprinsului au sugerat singuraticului, introvertitului, discretului personaj al eternei transhumanțe carpatice, pitit între dealurile pleşuve ale Basarabiei, o formulă "salvatoare" de travestire, un simulacru de rezistență în fața istoriei. Vitregiile vremurilor le-am întâlnit cu erupțiile unor gheizere de "bunătate națională". Am crezut că putem ocoli sau măcar îmblânzi nenorocirile destinului, etalând cu ostentație o infinită largheță sufletească. În fața coasei am închipuit umilința ierbii. Socoteam că un impetuos avânt ospitalier în locul curajului, demnității şi caracterului este proba unei inteligențe politice excepționale.

«Înțelepciunea» noastră s-a dovedit a fi de două parale. Deschiderea generoasă către toată lumea a plăcut străinilor. Faima de popor inofensiv, primitor, blând şi iubitor de petreceri a fost cu ipocrizie susținută. Mai întâi *noi înşine* am fost încurajați să credem în ea. Şi nu a fost deloc greu să ni se inoculeze acest microb devorator. «Şmecheria» s-a preschimbat insesizabil în viciu. Jocul umilinței ne-a acaparat şi s-a prins de ființa noastră intimă ca o implacabilă cămaşă a lui Nessos. Bunătatea ne-a cucerit prin dulcea stare a uitării de sine, a lipsei de responsabilități, încovoindu-ne şi împietrindu-ne în supuşenie şi obedință. Până şi spaimele noastre, rarele tresăriri de conştiință s-au consumat, de obicei, banal în lamentații fără obiect şi fără vigoare. Ori ne-am debarasat de ele, ca de nişte sâcâitoare vedenii, cu inepții de tipul «las' că-i bine», în care ne-am prefăcut că ascundem un înțeles adânc. Deşi adesea am făcut şi mai facem trimitere la ciobănaşul din «Miorița» pentru a desluşi ceva din firea noastră arhetipală, îndrăznesc să afirm că puține totuşi ne mai leagă, spiritual, cultural de această figură de mit. Nu numai istoria ni se refuză, şi eternitatea a devenit pentru noi inaccesibilă. Intuiția transcendentului, definitorie pentru ființa românească, pare să fie ştearsă din codul nostru genetic. Orizonturile ni s-au îngustat până la o coadă de oaie, în care ne sprijinim cu îndârjire fruntea pentru a lăcrima, neconsolați, în găleata cu lapte. Ne văicărim uşurel, monoton, într-un plictis de moarte, ori răbdăm în mutenie – unica stare de solidaritate (după cea de pahar) de care am fost şi suntem capabili.

Nici gloata răbdătorilor tăcuți, nici corul plângăreților păşunişti, nici mulțimile petrecărețe, țopăinde şi amnezice, nu s-au putut sălta din viciul umilinței decât printr-o revelație colectivă, prin clarviziunea care ne-a străfulgerat brusc în *anul de grație 1989.* Saltul patetic şi sublim a durat numai o clipă, impresionând şi pe alții, dar uimindu-ne în primul rând pe noi. Ceea ce am trăit în acest an se întâmplă unui popor o dată la o jumătate de mileniu, dacă nu şi mai rar. Pentru o fracțiune de timp ființa noastră națională amorfă şi secătuită s-a trezit din letargie, a căpătat consistență şi înțeles.

Deşi mulți, atunci şi mai târziu, s-au erijat în roluri mesianice, noi nu am avut profeți. Am avut voci, mai aspre ori mai şterse, mai sincere sau mai teatrale, care au dat expresie sentimentului general de descătuşare, țipătului plin de dramatism al frustrării colective. Sfinții noştri au fost Eminescu şi Mateevici, iar Sionul – limba şi grafia latină. Prin Eminescu şi Mateevici am încercat să regăsim şi să reînnodăm firul rupt cu brutalitate al spiritualității noastre originare. În limbă şi în grafia latină resimțeam, palpabil, concret, disperarea pieirii iminente şi marea speranță a renaşterii. Vicioşi ai umilinței, noi, întârziații şi înstrăinații istoriei, ne-am descoperit pe neaşteptate drept nişte sangvini impetuoşi ai momentului. Orgoliul ființării noastre nu se traducea într-un act de conştiință şi de construcție. Voința de identitate națională îşi regăsea în limbă elementul viu, intim, cald, actual, pe care îl reclama în mod obsesiv, aproape în exclusivitate. Nu e de mirare că hibrysul demnității de neam n-a recurs, pentru legitimare, la datele istoriei decât foarte rar şi fără rezonanțe semnificative. El s-a afirmat mai degrabă în prelungirea lirismului bunătății, având, în consecință, un caracter preponderent psihosocial, nu istoric. Rotunjimile suave ale literelor latine, limpezimea fonică a graiului moldav ca limbă romanică aduceau în actualitate, ca replică la degradarea şi mizeria la care ajunsese aici limba română, trăirea intensă a idealului unei kalokagathii originare. Dincolo de ipocrizia ideologică a regimului totalitar, care a absolutizat bunătatea ca însuşire a caracterului nostru național, ea, această bunătate, rămâne totuşi un semn esențial al identității de neam, o categorie existențială fundamentală, în viziunea românească sinonimă cu frumosul. Am trăit cu un paroxism visceral această kalokagathie a limbii ca pe o predestinare. Necesitatea legitimării limbii române şi a grafiei latine ne-a fixat întreaga voință. Până atunci (şi după aceea) risipiți şi răzlețiți, în 1989 ne-am strâns, idealişti (buni) şi fanatici (frumoşi), într-o vrere şi am jucat totul pe o carte.

O unică divinitate ne-a acaparat elanurile colective, făcând sentimentele de trezire şi libertate să alterneze între o adâncă pietate (să ne amintim de mulțimile îngenuncheate în sfânta zi de 27 august la Marea Adunare Națională) şi o tulbure, dramatică psihoză de masă (ca cea din seara de 31 august în aşteptarea deciziei Parlamentului privind statutul oficial al limbii). În intensitatea trăirilor, în amploarea acestor manifestări de solidaritate umană se recunoştea o iluminare colectivă tragică, disperată. Din adâncurile ființei naționale secătuite şi abrutizate s-a deschis ochiul pur al suferinței seculare înăbuşite, a zvâcnit din ascunzişuri nebănuite intuiția de sineşi. Era semnul unei trăiri vii, puternice, în care se regăseau deopotrivă supliciul unei frustrări îndelungate, alarma iminentei nonființări, dar şi voința de acoperire imediată, de suplinire patetică a imenselor goluri din ființa colectivă provocate de o istorie pustiitoare.

Un simț ascuțit al condiției noastre precare, de condamnați ai istoriei, ne-a azvârlit într-un cadru imperativ de expresie şi manifestare. Niciodată nu am avut o nevoie mai mare de certitudini, de semne ale legăturii de sânge, de probe şi garanții ale ființării de mai departe ca în acest an de zbucium şi speranțe. Din aceste cauze, probabil, elanul recuperator a operat restrictiv, fixându-ne hiperbolic, în linia unei paradigme de sensibilitate paşoptistă, pe sugestia simbolurilor naționale şi pe discursul retoric. Limba, în înțelesul legitimării imperative şi nu al însuşirii temeinice, era şi ea un simbol. În elementul ei moldovenii (uniți, în sfârşit) îşi regăseau destinul comun de umilință şi durere, în ea îşi proiectau speranțele de izbăvire şi izbândă. Celula suferindă a neamului s-a smuls din ceea ce un ziarist numea mai târziu «mirifica inconştiență», reclamând dreptul istoric (nu numai biologic) de a fi.

S-a întâmplat însă ceea ce era de aşteptat să se întâmple. La magistrala istoriei noi am ieşit idealişti şi anacronici, folosind limbaje desuete, formule ineficiente, având drept sprijin un instrumentariu rudimentar, de suprafață. Fără programe de edificare, fără proiecte concrete, uniți doar în baza elanului colectiv, cu o falsă elită intelectuală, ignorantă, mercantilă şi laşă (faimoasa scrisoare a celor 66, de exemplu, în ciuda insistențelor, a fost semnată de un singur membru corespondent al Academiei de Ştiințe – Bogdan Istru), am mitologizat cu inocență sau ne-am prins în jocul unei oculte străine. Aceasta din urmă, utilizând subtile tehnici de diversiune, ne-a măcinat metodic, cu cinism. În anii ce au urmat patetica bătălie pentru limbă, care părea terminată odată cu adoptarea Legii din 31 august 1989, a fost resuscitată în mod artificial şi reluată mereu, când cineva din culise a avut interesul să ne dezbine ori să ne sustragă de la gravele probleme ale momentului. Am fost neîncetat (şi mai suntem) ținuți în tensiunea artificială a unor idei false, spre care se canalizează continuu puțina energie creatoare a națiunii. Dincolo de unele (recente) scopuri demagogice întrezărim cu claritate un obiectiv strategic – neadmiterea noastră în istorie. Cu o ştiință perfectă a diversiunii, suntem marginalizați şi împinşi în subsidiarul lumii contemporane, siliți a ne cheltui în van spiritul, condamnați a ne risipi forțele, patetic şi gratuit, ca nişte miei becisnici, ca nişte imbecili.

E greu să precizăm cu exactitate când am ieşit din regimul de excepție al mirificului '89. Vocația distanțelor lungi nu e pentru noi. Ne aprindem repede, pentru ca şi mai repede să ne stingem. De data aceasta ne-am arătat parcă mai rezistenți, exploziile de jubilație şi solidaritate au mai durat ceva timp. Deşi prăbuşirea noastră din istorie era uşor previzibilă.

Maladiile s-au conturat deja către sfârşitul lui 1989: inerția inconştienței colective şi hăul politicianismului. Clarviziunea, patosul efortului colectiv de regăsire a ființei naționale au fost pe nesimțite înlocuite de efuziune, de comportamentul gregar, fără discernământ şi fără țintă, al unanimității oarbe. Istoria cerea în continuare realism, rigoare, voință de reîntemeiere spirituală, culturală, politică, economică. Mulțimile dezlănțuite însă, tot mai mult distanțate de celula suferindă a neamului, erau capabile doar de o exaltare cvasibiologică, de gesturi inocente şi exotice, uneori de un grotesc funambulesc. Cât face numai, într-o retrospectivă lucidă, imaginea gloatelor «victorioase», cuprinse de beatitudine, purtându-i pe mâini, ca pe nişte drapele sacre, de la Parlament la monumentul lui Ştefan cel Mare, pe M. I. Snegur şi V. S. Puşcaş! Ceva impur şi tragic totodată, ceva revoltător, la limită cu dezgustul, regăsim în spectrele acestei efervescențe colective în declin.

Mihail Kogălniceanu scria că inima poporului nu se înşală niciodată. E adevărat. Dar poporul nu simțise încă ruptura. El mai trăia cu fantasma Ideii Naționale, care între timp devenise prada profitorilor de tot felul. Micile vanități, interesele egoiste de carieră, pornirile ariviste au erodat candida fantasmă trezită prin miracol la viață, au văduvit-o de miezul roditor, au terfelit-o în demagogie. Când «inima poporului» a simțit acest lucru, era de-acum târziu. Sublimul nostru moment de istorie s-a consumat foarte curând, târât fiind, ca trupul lui Ioan de cămile, în sensuri divergente. Elitele s-au scufundat în bălăceala suficienței şi căpătuirii, iar mulțimile au deraiat în fundacul exaltărilor în surdină, sfârşind în decepție şi indiferență.

Am fost predestinați?

La prima răscruce a slobozeniei noastre istorice interesul național a fost pustiit de secătura autohtonă şi diversiunea străină. Tot ce în mişcarea către istorie şi întru istorie a ținut de luciditate şi onoare a fost marginalizat, călcat în picioare, tăvălit în noroi, compromis. În frunte s-a postat un întreg Fanar postsovietic: lumpeni ai ştiinței şi culturii cu o spoială de carte, pezevenchi orgolioşi fără scrupule, lichele «călite» în ale relelor în instituțiile «juridice» de represiune comunistă, nomenclaturişti cinici şi analfabeți ai sistemului de partid şi comsomolist. Toți aceştia au alcătuit o ciocoime primară şi hulpavă, preocupată, parcă, numai să potolească apetitul ancestral al zecilor de generații de strămoşi bântuiți de spectrul halucinant al foamei. Un teatru de marionete apoi a fost dat drept «democrație», «statalitate». Crezul s-a preschimbat în afacere. Abuzul şi minciuna au jubilat.

În această agonie (cuvânt, după Constantin Noica, înrudit cu «a agonisi») adevărul nu mai este auzit. Dreptatea nu răzbate prin labirinturile corupției generale şi ale bunului-plac. În timp ce țâfna ciocoiască se plimbă «prin Europa», acasă tot mai mult ne cuprinde amurgul.

***Gonaş în hazard ori gornist sideral – acum e totuna*.**

Parcă am mai scris aceste cuvinte, cu douăzeci sau poate... cu două sute de ani în urmă.

1995

Hotar II

Ce primăvară tristă

se arată
după acest geam al prăbuşirii
tuturor iluziilor:
ram scorojit, floare veştedă
şi un cap uriaş într-un par
care mă molfăie
ca pe o steblă de levănțică amară.

Ai plecat.
De data aceasta pentru totdeauna
lăsându-mă în mijlocul drumului
la hotare incerte de soartă.
Barbă-Cot îmi ghiceşte în palmă:
– De vei merge înainte
vei ajunge pe malul unei mări
singur cu o desagă goală în spate
în care va sufla vântul
unei vieți trăite-n deşert
la dreapta, drumețule, te paşte
o stea cu gâtul de seceră
iar la stânga de vei lua-o
nisip se va alege din tine
şi te vei irosi în pustiu.

Stau împietrit
golit de orice speranță
caut abisul în care să mă azvârl
ca într-o baie a uitării de sine.
De pretutindeni mă asaltează
alicele unui ecou
cu numele antícei zeițe Inaltévs.
... inaltévs-inaltévs-inaltévs...
Fac un pas. Aştept. Încă un pas.
Cătinel
clătinându-mă
simt cum mă cuprinde somnul
a t o a t e i e r t ă t o r u l.

Moartea lupului

Cel care cu colții rupea
în stânga şi-n dreapta
lăsând în urmă să gâlgâie şiroaie de sânge
făcând trupurile slabe să sucombe
iar pe cele amorțite să vibreze
cu tremurul inedit al setei de viață
n u m a i e s t e.
El, lupul bătrân Cel-Fără-De-Astâmpăr
veşnic bolnav de o neînțeleasă ancestrală
chemare
claustrat într-o vizuină
fără intrare şi fără ieşire
zdrumicând ziua cu înverşunare calcarul pereților
iar serile lungi hăcuind propriul trup
(din care i se părea că nu va scăpa niciodată)
până, sleit de puteri, adormea
într-un vis cu o lupoaică roşcată
şi un pui de stea între ei
El, lupul
urât de toți, admirat uneori pe ascuns
de nimeni înțeles vreodată
iată-l
a murit
n u m a i e s t e.
O furnică rătăceşte buimacă
pe botul încă umed de răsuflarea

care până nu demult dogorea totul în jur.
E seară
ca întotdeauna e singur şi, în sfârşit
pare liniştit şi împăcat.
Numai sufletul, încâlcit printre brazii pădurii
scânceşte ba ici – ba colo
cu glas de flaut şi gângurit de porumbel
iar pe culme
departe, departe
lupoaica roşcată din vise
de-o veşnicie aleargă–aleargă–aleargă
prin–noaptea–străină–şi–rece.

Elegii pentru mintea cea de pe urmă 2000

(31 decembrie 1999 – 29 martie 2000)

31 decembrie 1999

Eheu! Încă un an
ni s-a furat din istorie
de saltimbancii clipei curente.
La acest hotar de milenii –
r.m.
şi noi
măcinați între valțurile unei mori,
jumătate prinsă de-o stea,
jumătate înghițită de hău.

Jumătate aici, jumătate departe,
măcinați, măcinându-ne...

Tot aşa irosi-ni-s-or anii,
legănați într-un cântec-descântec
cu o maşteră oarbă la răscruce de drumuri,
un copil rătăcit într-un codru sălbatic
şi trei ciobănei, împăcați, pe o coamă de deal
hăcuind Năzdrăvana pentru frigare.

Ceva nu e în regulă...

Ceva nu se potriveşte
în vrăjelile dlui preşedinte Mucinschi...
Nu se mai machiază
cum făcea până mai ieri în fiecare dimineață cu grijă,
e tot mai nervos,
iar uneori pare cu-adevăratelea înfuriat.
Pentru un berbant fluşturatic,
care toată viața nu a făcut decât
să confunde mereu piciorul paharului
cu piciorul femeii (şi viceversa),
e prea mult.

Ceva nu se potriveşte, cu siguranță,
în socotelile sale...

"Gloata de proşti", "cireada de boi"
(poporul adică!)
nu-l mai vrea.
S-ar mai lăsa el, nu-i vorbă, şfichiuit uneori cu biciuşca,
dar refuză cu înverşunare să stea cu capul băgat în pământ
şi să fie în continuare

pasivul **nesăbuitelor sale capricii.**
Şi preşedintele îşi iese din pepeni.
Sau, poate, de vină sunt tornadele tot mai frecvente
din îndepărtata Floridă natală,
care vara aceasta i-au stricat zarzavaturile
de pe lângă casă?...
(Cu ce să-şi potolească acum el mahmureala de dimineață
dacă prima doamnă a țării
nu a avut ce pune la murat în borcane?)
lată întrebarea!
Iar noua majoritate parlamentară
cu barba lui Zurie Moşca emblemă
(sugestie a genitalului virgin puberal
mângâiat delicat de o mână curată)
trebuie să dea de urgență un răspuns.

Ceva nu e în ordine, e clar...
Nu vedeți cum se frământă dl preşedinte,
cum fumează, pachet după pachet,
din comanda specială «CTC»,
cum aprinde țigările, trage un fum, apoi le-aruncă,
şi iară, şi iară, şi iară,
de parcă ar fi nişte guverne moldave!...

Dl Mucinschi... Dl preşedinte...
tata nostru de ieri şi (Doamne, păzeşte-ne!) de mâine...
ce să facem ca să-ți treacă amarul?

De noi – nicio grijă,
noi o ducem cumva.
Deocamdată înotăm ca nişte umbre,
tuşind de oftigă, de inaniție,
de fulgii frumoşi ai lui Zgaibă
şi de grațioasele curcubeie
desenate în aer direct cu o peniță de aur
de Ciulică-Bulei,
abia mai zărindu-ne unul pe altul,
fără a ne mai cunoaşte, înstrăinați
şi străini în propria-ne vatră
printre suluri de fum
printre suluri de fum
printre suluri de fum...

Verbul comun la persoana întâi plural

Cum dau năvală peste sărăcia noastră,
cum vin puhoi şi cum se îngrămădesc
aceştia cu *fericirea poporului*!
Doamne, câți ne vor binele!
Şi noi, proştii, cu masochismul nostru,
cu tradiționala modestie naivă,
cu acel complex al umilinței
care se cheamă ruşine
şi care ne ține mereu la colțul mesei
şi în coada istoriei,
nici prin gând să ne treacă ce importanți mai suntem!
Aveam, e adevărat, o speranță,
o licărire de gând, o slabă îndoială,
că nu suntem chiar ultimii de pe această planetă
ca să nu vrea cineva să ne conducă.
Dar aşa de mulți doritori
şi atâta-îmbulzeală
în perimetrul îngust al eşichierului politic autohton
nu am aşteptat vreodată.
Din '90 încoace mereu aceleaşi simandicoase fețe,
aceleaşi puşlamale îmbrâncindu-se,

călcându-se pe picioare,
înfrățiți «pe vecie» în ziua de marți,
pentru ca vineri să se duşmănească de moarte,
se înghesuie să ne salveze,
să ne scoată din groapa comună «r.m.»
şi să ne pună direct în poala lui Dumnezeu.

Aici să fie oare mana cerească
şi suntem noi chiar halca de fagure dulce?...
Pentru că aceştia cu *fericirea poporului*
vin şi vin. Şi cum vin, nu mai pleacă,
şi cum se-înfig în grumazul nostru,
nu mai dau drumul...

Ei, tot mai mulți,
peste noi buluciți,
ne apasă de parcă însuşi Greul Pământului
ni s-a pus cruce peste destin,
iar noi, tot mai puțini,
ca frunza în vânt clătinându-ne,
intrăm în țărână tăcuți,
până la glezne,
până la brâu,
până la gât.
Ne-au mai rămas afară
doar ochii, ca să putem vedea cerul
prin care în curând vom fi călători singuratici,
şi gura cu un abur uşor
ridicându-se către Steaua Polară –
aura unui basm
cu tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte,
verbul nostru comun
la persoana întâi plural, timpul trecut, prezent şi viitor –
Of, mamă!

Save our souls!

Ne civilizăm, intrăm în Europa,
ce mai vorbă!
Uitați-vă numai la politicienii noştri
care mai ieri au schimbat coada vacii
pe e-mailul Parlamentului de la Strasbourg,
la distinsa lor plictiseală,
la morga lor, în spatele căreia
e greu să ghiceşti ce-i mai mult:
mahmureala după cheful de ieri
sau conştiința de sine trezită
a celuia care îşi freacă seară de seară
călcâiele crăpate
cu săpun «Made in England».

Ce performanță, domnilor, câtă cultură politică
aici, la gurile Bâcului,
unde Poarta Creştinătății se ține stabil
pe şapte partide creştin-democrate
cu şase foşti lideri comsomolişti în frunte
gata oricând să-şi taie unul altuia beregata!...

Sfinte Sisoe! – intrăm,
iată intrăm în Europa,
ne aducem şi noi contribuția
la circuitul de valori universale.
Preşedintele nostru, de-o pildă,
pleacă încolo c-un banc din slăvita sa tinerețe
şi vine înapoi cu încă un titlu de nobil –
baronul-münchhausen-Mucinschi.

Miniştrii se duc cu lăzi de coniac,
cu lostopane de şuncă afumată, jamboane,
şi caltaboşi cât râşnița mamei de-acasă,
cu străchini de brânză de oi,
cu gavanoase de jumări, borcane cu murături
şi containere întregi de plăcinte...
Cu aceste relicve naționale
ei îşi potolesc serile dorul de țară.
Doamne, să vedeți numai câtă melancolie,
câtă sfâşiere lăuntrică,
câtă dragoste de cei rămaşi departe,
cu mâna întinsă după un bănuț salvator,
se dezlănțuie atunci în hotelurile de cinci stele
din marile capitale ale lumii!...
Abia acolo, departe de țărişoara natală,
se relevă sublimul unor cântece
cu care acasă se beau în neştire
poloboace de vin,
abia în acele hoteluri luxoase,
pe care distinsele noastre mărimi
reuşesc doar într-o singură noapte
să le dea un aspect rustic de grajd autohton,
cu *Deadea Vanea* şi *Oi, moroz!* răguşind până în zori,
vine iluminarea, subita înțelegere de sine:
«Avem şi noi,
zău, nu ni-i ruşine,
avem cu ce ne duce în lume!»

Ce dacă părem mult prea exotici
şi, de obicei, cu dusul şi venitul rămânem?
Mare lucru, dacă această bătrână şi bogată cucoană, Europa,
nu pricepe de ce oamenii noştri politici
nu recunosc apa ca băutură
şi de ce mănâncă usturoiul cu pumnul...
Ce dacă «apusul»,
ca după un narcotic puternic, uneori e în transă
în sălile de şedințe sau la întâlnirile oficiale,
unde asistă şi delegații moldave, purtând după dânsele,
mai tare decât gazul de cahlă,
indispensabilul duh din *câmpia Sorocii*,
duhul duhnind al guleaiului din noaptea trecută?...

Suntem în liberă circulație de valori,
venim cu specificul nostru,
iar «Declarația universală a drepturilor omului»
nimeni deocamdată nu a anulat-o,
suntem în Europa şi punctum.

Mai poate cineva să conteste
***vocația occidentală a statalității r.m.?* – se-întreabă,**
cu vocea lor gravă urcând direct din testicule,
ba unul, ba altul
din cei care zi de zi se jertfesc
să ne conducă în libera noastră cădere în hău.

La auzul acestui sacru adevăr
ni se face cald şi uşor,
de parcă suntem în levitație,
de parcă un leşin fără de capăt ne ține, ne duce
şi ne poartă pe-o vale
cu pomi înfloriți şi coruri de îngeri...
Nu ne mai trebuie nici pâine, nici şcoli,
ne sunt de ajuns răscrucile drumurilor
pentru ca bătrânii, copiii să poată în voie cerşi,
este suficient hotarul oarecum transparent
cu mama Europă, pe care cei mai puternici
se înverşunează şi-l trec ilegal,
de unde unii se întorc cu niscaiva bănuți,

iar cei mai mulți – cu coşmaruri.

Ne place că uneori reuşim să vărsăm
abcesele noastre în capul Europei,
alteori ne bucurăm
ca băştinaşii savanelor australiene,
că Doamna işi mai scutură fustele
şi ne pică şi nouă nişte zdrențe «umanitare».
Altfel pe dracu, am mai fi văzut noi
prin satele noastre
bătrâne în maiouri țipător colorate,
cu chipul lui Michael Jackson
îmblânzind năravul haramurilor
care nu se lasă la muls.
Altfel de unde, dacă nu de pe salopete «Green peace»,
purtate de bătrânii noştri reumatici, flămânzi,
am fi ştiut că trebuie să ne unim
şi să salvăm câinii vagabonzi?

Şi cum ne-ar fi trecut prin mintea cea de pe urmă:
pe când şi un *Save our souls,*
salvați sufletele noastre,
un SOS pentru noi?

Default

Am fost şi rămânem răbdători şi cuminți,
buna noastră purtare, se spune,
a uimit până şi Camera Lorzilor din Parlamentul englez,
suntem un popor muncitor,
care în materie de economie politică
nu punem întrebări de prisos,
mai exact, nu punem niciun fel de întrebări;
muncim până dăm în brânci ca boul,
tragem ca şi calul în ham
până sângele ne năboieşe pe nări,
zi de zi ne lăsăm hărțuiți, trecuți prin strungă
şi întinşi ca oaia la muls.
Dumnezeu, când ne-a făcut, a greşit cu ceva,
din noi ar fi ieşit o viețuitoare domestică universală,
numai bună să țină locul tuturor dobitoacelor
de pe lângă casă.
Dar poate nu a fost o greşeală,
poate a fost un rost,
un gând tainic al Atotputernicului.
Ştiind ce meşter este diavolul
în materie de puşlamale politice,
Domnul a hotărât să ne facă aşa cum suntem
pentru ca în sudoarea frunții,
până la capăt, până-n pânzele albe,
să ispăşim păcatul dintâi al lui Adam.
De aceea astăzi, probabil, nu punem întrebări,
şi nici răspunsuri nu aşteptăm.
De fapt, ca s-o spunem pe şleau,
demult nu mai aşteptăm nimic:
cu aşteptarea începe nădejdea,
nădejdea te face atent la jugul de pe grumaz,
la frumusețea mânzului liber din luncă,
şi nici nu observi
cum începe a trosni coloana vertebrală,
dezdoindu-se lent, subversiv...
Astfel nu sunt departe nici revoluțiile,
iar acestea ar putea împiedica evoluția noastră firească,
programul geopolitic, care armonios ne cuprinde,
cu scopul final atât de precis – molusca flască, tăcută.

Cu ocazia mileniului III
pentru toate vom fi răsplătiți:
în primăvară ne-așteaptă un premiu
împărțit cu strictețe egal fiecăruia din noi,
un adaos substanțial la partea noastră de sărăcie.
Mai mulți deputați şi unii miniştri au declarat,
chiar Preşedintele a dat de înțeles,
în câteva luni să aşteptăm împlinirea sorocului.
N o i,
care de dimineață până seara târziu
răscolim pământul cu mâinile
conştiincios şi cinstit,
care, legați de cimitirele strămoşilor,
nu avem de gând să plecăm de aici,
care nu am furat din avutul public
şi nu avem mandate să expire,
care ne-am tot opintit să sprijinim pe umerii noştri
o părere de țară, o nălucire de viitor,
în curând vom avea o surpriză,
un cadou cu acte în regulă,
transmisibil urmaşilor
şi chiar urmaşilor urmaşilor noştri,
vorba lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.
Surpriza, molfăită între două sughițuri,
horcăind în hiatusul dintre două guverne,
se numeşte DEFAULT,
adică nu vom putea să plătim datoriile.

De acum înainte va trebui să ne obişnuim
cu această tuse de tuberculos pe sfârşite,
cu acest cuvânt care, iată, ne bate la geamuri
ni se vâră în codul genetic
şi ne spulberă neamul.

Invidie pentru Baraba

De două mii de ani
urcăm aceste dealuri, coborâm aceste văi,
urcăm, coborâm, urcăm, coborâm
şi nu învățăm nimic.

Al naibii neam încăpățânat,
ce sământă, bre, de norod,
cum ne mai îndârjim să repetăm aceleaşi greşeli!
De parcă le-am face în somn,
de parcă am fi deocheați,
cum am fost cu peste două milenii în urmă,
aşa am rămas – din greşeală în greşeală călcând
cu norocul după noi plin de cucuie.

Îl credem pe orice netrebnic,
pe orice neisprăvit îl punem în capul mesei,
orice golan cu o limbuție mai deşănțată
poate trezi în noi o nețărmurită admirație:
«Doamne, nimic n-am înțeles,
aşa de frumos mai grăieşte!»
Şi aşternem covoare
de la marginea satului până în altarul bisericii,
şi-l legăm cu prosoape,
cu multe,
cu multe prosoape,
până începe a semăna cu un monument național,
apoi ne scoatem căciula, pupăm mâna
şi spunem tare, într-un glas: «Tu eşti tata nostru».

Pe urmă ne amintim de istorie,
(nu de toată istoria, că-i mare şi încâlcită
şi nici de măligă nu ține),
ne place să revenim la prima mărturie în scris
că am fost, că suntem, că vom fi,
la «Torna, torna, fratre».
Unii înțelepți au tălmăcit aceste cuvinte
în felul lor întortocheat, oarecum după ureche:
«Întoarnă-te, întoarnă-te, frate»,
adică mai uită-te în urmă, bagă în cap,
ia aminte la cele întâmplate,
vezi ce-ai făcut.
Noi le-am găsit sensul direct,
înțelesul care ne scapă
de lungi şi obositoare eforturi mintale:
«Toarnă, toarnă, frate».
Cu această simplă şi naivă lecție de istorie
din «te miri ce»
ridicăm monumente de înțelepciune politică,
umflăm elefantul, cum se spunea odată
la Academia de Ştiinţъ a Moldovei.

Iar «elefanții», imediat ce s-au văzut gata umflați,
prind a urina peste capetele noastre.
Şi nouă ni se face scârbă şi frig,
şi printre lacrimi cântăm
acelaşi refren blestemat cu «turnatul»,
cotilindu-ne încet către marginea lumii,
într-un fundac unde memoria scapătă;
apoi tragem peste noi bolovanul
unei ziceri străvechi «Răbdarea-i din rai»
şi începem vânatul lui Christ.

Frate, cum mai turnăm
şi cum îl mai turnăm pe cel de pe cruce!...

Mai întâi îi cerem să demonstreze
că e răstignit cu adevărat,
că sângele care i se prelinge din coapsă
nu este o contrafacere chimică,
ceva de genul «tulburelului»
pe care până mai ieri îl fabricam din apă şi zahăr,
încercăm cu degetul lumina din jurul creştetului
şi, pentru că nu frige, ne îndoim dacă este.
Nu ne interesează suferința sa,
pe care o credem falsă şi exagerată,
un joc pentru public sau chiar o capcană;
nu se poate ca cineva
aşa, pur şi simplu, fără un interes personal,
să accepte răstignirea pe cruce,
mai degrabă e că nu a ştiut să se învârtească la timp.
Nu este Christ cel adevărat, nu este Mesia,
cu siguranță, nu este Mântuitorul,
din sânul nostru nu am ridicat proroci.

Turnăm în pahare, respectăm tradiția istorică.
Sărăcia, nevoile, neamul le dăm toate pe una
şi întrebăm de Baraba,
povestea acestuia parcă e despre unul de-al nostru
din cei umflați peste noapte:
e hoț, e vântură-lume, e răul răilor
şi, pe deasupra, scăpat de pedeapsă;
ca şi acum o mie de ani
înjurăm de toți sfinții, ne plângem de soartă
şi iar ne apucă invidia pentru norocul său chior.

Vremea

Vremea în Moldova rămâne stabilă.
Atât în perimetrul Pieței Marii Adunări Naționale,
cât şi în restul republicii
schimbări esențiale nu se aşteaptă.
De la Naslavcea la Giurgiuleşti –
cer noros, vânt puternic din Est,
acelaşi ciclon din Siberia
în alternanță cu puternici curenți de Toronto
care vor aduce-o pe Alba-ca-Zăpada
în rol de Moş Crăciun deghizat.
Aceasta se va întâmpla
spre sfârşitul toamnei ce vine.
Cu voia sau fără voia noastră, «moşul»
va sta pe la noi, iarnă şi vară,
patru ani încheiați şi va suge
din dulcețurile pământului,
până se va face butie.
Dar nu va crăpa,
după voia norodului nătâng, cârtitor.
Va pleca fredonând «ubi bene, ibi patria –
unde e bine, acolo e patria»
într-o țară departe,
cum pleacă toți moşii cu bani,
să-şi refacă sănătatea
zdruncinată de chefuri şi belşug
prin cure de slăbire şi diete severe.

Atențiune pentru cei de la sol!
(Pe cei din subsoluri îi vom trece, bineînțeles, cu vederea,
aceştia nu interesează pe nimeni,
oricum, până dă liliacul în floare li-i scris să se ducă,
luând cu sine de pe ordinea de zi a guvernului
o chestiune banală, sâcâitoare,
care stă ca un gheb în spatele
glorioasei s(t)atalități în formare –
restanțele la salarii şi pensii.)
Pe cei de la sol
îi aşteaptă înghețuri puternice,
ceață pe întreg teritoriul țării,
deconectări de lumină ziua şi noaptea.

Atragem îndeosebi luarea-aminte
producătorilor de combustibil național,
cei care au ascultat şi au făcut întocmai ce a zis Preşedintele.
Din cauza umidității abundente
e posiiblă jilăvirea tizicului.
O moară de vânt şi un foi țigănesc
(citățm dintr-un nou mesaj prezidențial),
făcute cu efortul comun al primarului şi întregului sat,
ar putea uşor rezolva această dificilă problemă.

De asemenea, e bine să fie precauți
p i e t o n i i, mergătorii pe jos,
cei care frământă cu picioarele
kilometrii de lut desfundat
sau troiene de-omăt.
Pe alocuri se prevede ghețuş,
s-ar putea să aveți ghinionul
ca «înalta suflare patriotică a neamului»,
convinsă că e totuna
să stai, fără permis de conducere, la cârma r.m.
sau la volanul unei maşini,
să vă treacă cu jeepul direct peste ochi
şi să vi-i închidă pe o mie-două de ani
până la a doua venire a lui Iisus.

Vizibilitate redusă, aproape de zero,
în tunelul tranziției sunt posibile
dereglări de percepție:
s-ar putea uneori să vă pară că vă aflați
în viscerele unui negru din tribul Tamango,
şi doar când acesta se cască la stele
să vi se năzare câte-o frântură de cer,
în rest – cernoziom autohton, glodul de-acasă
şi beznă.
Serviciul meteo e împuternicit
să vă transmită cu această ocazie
adânca satisfacție
şi mulțumirile *conducerii de vârf* a republicii.
Parlamentul, atât fracțiunea majoritară
(majoritară până la sărbătorile
Sfântului Haralambie Cel-de-pe-Boale),
cât şi opoziția,
Preşedinția, Guvernul şi Primăria,
pentru calmul şi înțelegerea justă
a situației grele în care ne aflăm temporar
(doar o sută, poate – două sute de ani înainte)
şi întru ridicarea moralului populației,
organizează de sărbătorile care vin
o manifestație națională –
Borta Noastră Comună a Covrigului.

BNCC, a fost demonstrat atât în natură,
adică pe întreg teritoriul suveranei r.m.,
cât şi în laborator, pe cobai,
produce o concentrare puternică a vederii.
Astfel, în anul electoral 2000 după Hristos
sau anul 10 după purtarea pe mâini de către popor
a lui Mircea Snegur de-a lungul bulevardului Lenin,
oricine va putea desluşi şi reține în memorie
imaginea clară a mătrăgunei.
Mâncând câte o frunză pe zi,
din primăvară până toamna târziu,
veți face din nou aceeaşi alegere dreaptă:
Cutare, Cutărel, Cutărică,
apoi cimotia lor mare de fini, cumetri, cumnați,
şi bunăstarea în cercuri,
ca în «Iadul» lui Dante – de sus către cei mai de jos,
dacă aceştia din urmă nu vor fi până atunci
plecați către Domnul.

Cei care suferă de meteopatie,
care suportă cu greu schimbările vremii
şi întruna văd stele verzi la şocurile în lanț
ale tranziției,
cărora regimul de austeritate le produce
amețeli şi dureri acute la linguriță,
sunt rugați să fie atenți
la presiunea atmosferică ridicată.
Din cauza scărmănărilor reciproce de sus,
o dată cu lapovița şi ninsorile abundente,
e posibil să cadă şi smocuri de barbă,
resturi din promisiunile electorale trecute,
poate chiar ochelarii cuiva,
dar niciodată, nicicând,
în ruptul capului nu –
pâini de 16 cop. şi cârnați de o rublă şaizeci.

Facem apel către cei bolnavi de iluzii:
la capătul tunelului, unde începe
viitorul luminos al economiei de piață,
vă aşteaptă aceeaşi bortă a covrigului,
prin care se intră direct în următorul tunel.
Mai departe, mergând tot aşa, tăcuți şi cu capul plecat,

veți urca pe o scară însoțiți de arhangheli
şi veți ajunge în ceruri,
mai exact, într-o grădină cu pomi înfloriți
şi pirostrii cu ceaune puse de mămăligă în clocot.

Acolo, stimați cetățeni ai Republicii Moldova,
veți mânca pe săturate.

Tot acolo e posibil să vizionați
şi acest buletin meteo
transmis, din cauza lipsei cronice de curent electric,
direct prin cablu doar primelor persoane
din conducerea țării,
organelor abilitate,
pe care nu mai e nevoie să le nominalizăm,
şi Sfântului Petru, cel cu cheile Raiului,
ca şef al administrației divine,
cu permisiunea de retransmitere
pe întregul teritoriu al întinsei sale gospodării.

Metempsihoză

Zurie Moşca iarăşi se află în treabă:
bate în cuie pe cruce destinul nostru comun.
Aşa e-n gheşefturi,
mai cu seamă în cele politice:
nu chiar toate se fac cu mâinile curate,
cum se declară bățos la tribune;
uneori mai prestezi servicii intime
prin baldachine secrete şi băi finlandeze
(ştiu că n-ai să îngheți alături de suratele
de 30 de lei de la cheile Bâcului)
sau mai dai fără milă în creştetul neamului,
dacă semeția acestuia nu place spânului
ori, poate, stăpânului.
Şi Zurie se înverşunează şi loveşte exact –
ca un gâde cu vechime de-o viață-n domeniu.
Un cui în piciorul drept mai întâi
(«*Stângul, canalii sărace, țineți cu stângul*!»),
apoi o împunsătură de suliță în coastă,
aşa, din plăcere, pentru satisfacția pură a retinei,
pentru bucuria roşului de carmin şiroind,
(ce pricepe întunecatul norod în finețuri estetice?),
pe urmă – brațele strâns țintuite, coroana de spini
şi hula în cor a zuriecanilor,
împănată cu grijă în zeama de varză a minciunii,
până când
pe «omul *al treilea* din stat» (după doamna Antoaneta de Osetia,
după Mucinschi Petru, Serghei şi Chiril,
după Corbilă cel Roşu, Păsățel Siniliul,
ambasadorii Rusiei, Bulgariei şi başkanul Comratului)
îl apucă amețelile preaplinului lăuntric.

Aici începe marea sa jertfă.

Importanța de sine nu-l mai încape
şi grandioasa figură patriotică
rupe cămaşa de 100 $ şi plesneşte,
ca băşica de porc umplută de Crăciun cu grăunțe,
şi se preface într-un nor.

Dar nu se urcă în sus,
înălțimile cerului fiind pentru el
zădărnicie şi momeală de proşti,
ci se scurge încet sub un brusture.

Acolo, *vărsat în elementul organic matern*,
în substanța originară
din coaja căreia a răzbit prima oară în lume,
începe noua geneză politică a libidoului zuriecan,
metempsihoza, călătoria *nimicului* în timp,
înfățişarea a ceea ce este şi nu se vede încă.

Între friguri şi duşuri fierbinți visează algoritmuri de-o zi,
alianțe cu strângeri de mână şi strângeri de gât,
jocuri viclene cu piatra în sân,
ecuații cu şmecheri care scot curcubeie pe nări
şi naivi cu gura căscată.

Căutarea de sine reface trecutul,
trece în goană printre mulțimile
vrăjite de tropotul unor cai care mănâncă jăratic
către un gândac de bălegar
râvnind la gloria unui cocoloş
cât ecoul acelui tropot de mare;
aceasta a fost prima sa întrupare concretă,
hazardul dintâi, revelația elementului cald în fermentare.

Vine apoi un păduche de temniță
aşezat cu aroganță chiar pe fruntea unui martir
şi neamul martirului, care a văzut fruntea,
dar nu a băgat de seamă insecta;
pe urmă un purice
călare pe grumazul unui bizon cu numele Mircea,
apoi o căpuşă înfiptă în pulpa mănoasă
a unui vis urât, căruia i s-a spus, după ureche, «statalitate»,
şi, mai încoace – un fluture jucăuş sorbind ca un crai
sucuri alese direct din leguma prezidențială,
un greier cântând în sfânta prescură «Milueşte-ne, Doamne!»
în ritmul «Internaționalei»...

...şi destinul nostru comun răstignit,
şi o iarnă îmbrăcată direct peste suflete,
ca o cămaşă de forță,
cu o jigodie exotică sărind din ziua de azi
în ziua de mâine şi invers –
o maimuță macac cu gingiile roşii ale unui guru carnivor
în rol de paiață.

Printre mogâldețe de lut scâncetul lunii

Închipuirea de țară se întâlneşte zilnic
la gropile de gunoi cu închipuirea de popor.
Mai ales diminețile e mare învălmăşeală aici.
Neamul cel, odinioară, numeros al dacilor
e în competiție acerbă cu seminția câinilor de pripas.
Economie de piață
e şi în traiul acesta precar de azi pe mâine,
dar fără excesele democrației,
fără instinctele celea străvechi, răvăşitoare,
ascunse cu grijă sub fardul unor cuvinte frumoase,
fără creştineştile sfâşieli
de la ieslea de aur a suveranității moldave;
treizeci de mii de ani de civilizație
aici mai înseamnă ceva,
***ordinea,* pe care închipuirea de preşedinte**
o visează pentru întreaga suflare autohtonă,
încâlcită între pieticile închipuirii de țară,
nu este aici slogan electoral:
întâi omul ca fiind emanația divină de la început,
apoi cealaltă ființă a lui Dumnezeu – câinele,
apoi iarăşi şi iar, pe rând,
şi tocmai la urmă – pustietatea de ciori.

Şi tot aşa, zi de zi, an de an
fără revoluții sociale, fără ură şi fără speranță,
în ritmul monoton al gunoiului întors pe o parte, pe alta,
din bucuria unui ciolan cu o fărâmă de carne pe el
către fericirea unei jumătăți de plăcintă
aruncată de o cucoană care a hotărât să slăbească,
închipuirea de popor se mişcă încolo şi încoace,
de la un capăt la altul, fără vreo țintă anume,
prin închipuirea de țară.
lar printre aceste mogâldețe cenuşii
rămase să moară acasă,
noaptea şi ziua, ziua şi noaptea –
hau-hau-u-u! hau-hau-u-u! –
o lună scorojită de zinc scâncind în agonie
le ține urmele
şi le-acoperă numele.

Zgaibă din Sâmbura

1.

Viciul i l-au descoperit foarte devreme părinții.
«Băietul ista, bre, uite că a mâncat de sub dânsul.»
Mai cu «văleu!», mai cu râsete, mai cu amenințări şi ocări
până la urmă s-au resemnat cu o frază:
«Las', c-o să aibă noroc la ciuperci».

Cu trecerea anilor copilul
arăta tot mai multe semne ciudate:
pe când cei de-o seamă cu el,
uitând de toate pe lume,
jucau «țurca», «baba-oarba» sau «poarca»,
el, retras într-un colț de maidan,
se făcea ba verde-livid şi uscat ca o prună,
ba, năclăindu-l aşa din senin nişte sudori lipicioase,
devenea alb-străveziu de parcă
era scăldat în albuşuri de ou.

O habă de vreme nimeni nu a bănuit
ce se face în mintea sa de copil.

Unii îşi dădeau cu părerea:
«N-au avut noroc bieții părinți de fecior,
îi tâmp, tâmp şi gata».
Alții, mai şmecheri, vedeau în el arătările unui sfânt
şi gândeau, pământeşte, fără prea multe ocolişuri:
«laca aista, că-i din sat de la noi,
va pune un cuvânt pe lângă Sfântul Petru,
poate şi pe lângă Dumnezeu
(mai ştii cum se întorc vremurile!)
şi ne va trece în rai».

Vorba a prins
şi cei care voiau cu tot dinadinsul
să câştige bunăvoința «sfântului»
îl miluiau cu o pară, un măr, iar cei mai habotnici
îi întindeau pe furiş un cub de zahăr ori o bomboană.

Copleşul lua darurile,
dar nu gusta niciodată din ele;
urmat de o droaie de puşti exaltați,
le purta cu indiferență în poala cămăşii prin sat
(dovadă că şi o sfântă naivitate e capabilă
de o artă rafinată a torturii!).

Natura în Sâmbura nu e zgârcită,

uneori chiar şi a doua zi pe hudițele satului
se mai vedeau limpede semne de paroxiste secreții,
mărturie că pe acolo trecuse-n ajun
Zgaibă cu râvnitorii din spate la gloria
unei gogoşi prăjită în ulei şi tăvălită în miere.

Pentru indiferența şi superioara lui nepăsare față de bunătățile
care sute de ani, fără schimbare, au amețit gâgâlicii din lume,
i-au potrivit prima poreclă – *Pațanu*,
era un cuvânt de înaltă considerație
adus din armată chiar de văcarul Ion
şi preluat,
într-o tulbure adulație față de ordinea cavalerească a lucrurilor,
de copiii din sat.

De unde să ştie aceşti prunci ai Mamei-Natură
că băiatului îi plăcea altceva să mestece pe ascuns,
că uneori îi curgeau lacrimi măşcate de fericire
când simțurile sale armonizau
într-o simfonie patetică a viciului?...

Mirosurile pestilențiale, pe care le regăsea de la distanță
în locuri dosite, pline de umbră şi reverie rustică,
erau pentru dânsul cum ar fi pentru alții
valsul uşor al vaniliei din cozonacul de Paşti.

După acordul olfactiv, o adevărată sărbătoare
era interludiul vederii,
bucuria regăsirii fructului oprit.

Instinctul îi şoptea din străfunduri
că încalcă un tabu.
Ce mai ocazie de neasemuite delicii!....
Interdicția îi răscolea întreaga figură teşită de tâmp,
transfigurând-o, aşa cum razele răzlețe
ale unui soare de toamnă târzie
preschimbă malul de lut fără noimă
într-o oază de linişte şi statornicie.

Desfătarea supremă, extazul, momentul de vârf, frenezia
veneau odată cu ritualul ingurgitării:
un dejun frugal sub o tufă de boz,
un prânz într-un crâng de arțari,
o cină grăbită între urzici
resuscitau contrapunctul unor pofte străvechi, devoratoare,
şi «sfântul» din Sâmbura,
precum o sută de milioane de ani un strămoş,
era laolaltă leu care sfâşie prada,
uliu care înfige gheara direct în inimă, lup,
dar, mai ales, porc, porc, porc,
cu toate consecințele fireşti ale acestor inserții atavice.

2.

Până la urmă, toate au ieşit în vileag.

Năravul i l-au descoperit întâmplător colegii de clasă.

Diriginta de pionieri, Ana Ivanovna,
pe care, în tinerețe, o pupase pe obraz însuşi Budionâi,
avea o curiozitate morbidă, voia să afle
ce a mâncat fiecare şcolar în ajun.

Vremurile erau tulburi.
Nu se ştia de ce tovarăşa «Fiți-gata»
ține cu tot dinadinsul să cunoască toate acestea.
Şi copiii, instruiți de părinți,
încercau să fugă de răspunsul adevărat
cu o minciună chitită ad-hoc.

Zadarnice sforțări de viclenie,
zadarnică trudă pentru mioriticile tigve tunse chilug!...
Către chindii Ana Ivanovna întotdeauna
avea răspunsul întreg,
scris şi semnat
Zgaibă.

3.
Mai întâi au aflat că el îi pârăşte,
apoi l-au ademenit într-un fundac şi i-au tras o bătaie
(în cap mai mult, ca să nu țină minte cine a dat).

Acolo a recunoscut totul.

Atunci s-au apropiat unul câte unul de dânsul,
de parcă-l vedeau întâia oară, s-a uitat fiecare
cu o mirare de oameni bătrâni direct în jegul ochilor stinşi,
au scuipat, i-au schimbat vechea poreclă
în *Scârnă* şi «l-au dat pentru totdeauna afară din băieți»,
l-au declarat, cu alte cuvinte, persona non grata
în societatea copiilor din Sâmbura.

Au mai încercat sărmanii părinți să îndrepte
ceea ce greşise natura, l-au dus pe la babe, la doctori,
i-au citit şi din cartea Sf. Vasile cel Mare,
dar degeaba,
diagnoza suna scurt ca o rafală de execuție:
coprofilie, coprofag retardat.

4.
Nu a fost chip să scoată boala din el
şi Zgaibă a crescut odată cu năravul său cel urât,
şi nu s-a înhămat la muncile grele,
şi nici de soartă nu s-a plâns cum au făcut
mioriticele capete crețe ale *domnilor țărani*,
colegii săi de la Sâmbura;
duhul economiei de piață l-a mirosit
încă din «zările albastre», când a înțeles
că e cazul să-şi pună slăbiciunea «la lucru».

De atunci peste noi a trecut un cutremur,
un război, şapte guverne, doi foşti secretari *c.c.*
în rol de preşedinți *r.m.*, două inundații
şi mai multe alunecări de teren.

Apoi cineva a stins şi lumina în Moldova.

În urma acestor cataclisme
***domnii țărani* au ajuns de dârvală.**
Vânturați prin toate țările lumii,
numărul lor a scăzut exact la jumătate,
fiind într-o continuă, catastrofală descreştere.

Zgaibă între timp a încercat un stăpân,
apoi altul, şi altul
cu aceeaşi slujbă care-i produce simultan
bani şi plăcere.
În prezent, dimineața şi seara, la ore fixe
că-i frig, că plouă, că bate vântul
aşteaptă respectuos
în camera din dos de la biroul nr.*1*
să i se aducă țucala prezidențială.

Tabietul durează chinuitor de mult,
aproape ca la curtea împăraților
din țara Soarelui Răsare.
În schimb rezultatul e sigur,
cum sigur e un plic cu o mie de dolari

strecurat printre foile unei cărți
despre cultivarea meiului în seră.

5.
An de an, zi de zi, de atâta amar de vreme,
lată ne facem cruce cu limba în cerul gurii,
umblăm pe la doctori, la babe, la mănăstire,
din cartea Sf. Vasile cel Mare citim cu osârdie,
dar glasul mieros al lui Zgaibă,
care ne îndeamnă să credem că vom fi fericiți
dacă vom face ca dânsul,
se ține de noi ca o gripă, ca o stricăciune de pântece
ca Necuratul să-l ia şi să-l ducă.

Ieşirea se amână

1.
Intrasem în năbădăi,
parcă dase frigurile în noi,
parcă Vânturoaicele pustiului ne răscoliseră totul pe dinăuntru...

Am avut în Egipt carne pe săturate, şi pâine aveam din belşug,
chiar de la masa Faraonului adesea
ne cădea câte un os cu măduva dulce;
se mai întâmpla uneori, când rupeam cu uitare de sine
dintr-o halcă mai grasă,
să ne trezim cu biciul loviți
drept în moalele capului;
câteodată, nu-i vorbă, ni se luau copiii de lângă noi
şi se dădeau – ofrandă nevinovată şi pură –
zeilor lacomi de sânge ai regatului.
Dar atât cât munceam cu osârdie şi fără crâcnire
nu aveam probleme cu nevoile mațului;
blidul de linte şi cupa de vin ne erau zilnic asigurate.

Nu ne păsa de materii înalte,
duhul cu ispitele sale răvăşitoare, viclene,
iluminările ori surpările de conştiință
nu ne trecuseră nicicând pragul ființei.
Nevolnicia noastră ajunse de pomină:
la cer nu ne uitam niciodată,
şi nu numai pentru că înălțimile ne produceau ciudate amețeli
(mai dă-le încolo de stele, că nu folosesc la nimic! –
ziceam mulțumiți privind colbul de pe picioarele noastre trudite),
dincolo de dunele de nisip nu ne interesa ce urmează,
ziua de mâine era pentru *alții*, ca şi ziua de ieri.
Nouă ne era prea de ajuns ziua de azi
pentru a ne naşte, a munci, a mânca şi a muri.

Fără complexe, fără iscodiri existențiale şi întrebări de prisos,
fără vedenii amăgitoare şi tulburi chemări din adâncuri,
ni s-a înmulțit seminția cât frunză şi iarbă,
regatul era burduşit cu de-ai noştri,
făceam muncile cele mai grele şi eram slugile cele mai vrednice,
în fiecare seară, după ce ne luam tainul de hrană
şi partea de mascara
(ca să ne înfrâneze îndrăznelile, stăpânii ne treceau zilnic
prin îmblăciul hulei şi al vorbelor grele de-ocară),
eram trimişi la culcare
cu straşnică poruncă să ne împerechem:
țara avea nevoie de noi, de plodirea neamului nostru fără de grai
încâlcit între interjecții şi onomatopee primare,
împiedicându-se între mugete şi opinteli monosilabice
de caznă sau de plăcere.

2.

Nu credeam să învățăm a muri vreodată pentru o fantasmă,
pentru un nume de vis
care înfioară ca mirul prelins cu răcoarea din amfore
de la creştet, de-a lungul şirei spinării, pe coapse până-n călcâie –
P ă m â n t u l F ă g ă d u i n ț e i.
Noi, răbdătorii, mulții cei mulți, aşa din senin, ziua sau noaptea,
ne opream cu privirea pironită în zare,
unde ba unuia, ba altuia i se năzărea un nour de foc,
o dâră de lumină, un stol de porumbei, un cor de prigoare.
Parcă o mână nevăzută ne trecuse pe față
şi ne luase albeața de pe ochi:
cerul cu stele era limpede şi frumos ca un smochin înflorit,
iar noi, fără de somn, schimbați la față, sublimi,
cu Pământul Făgăduinței răscolindu-ne ca o vâlvătaie măruntaiele,
parcă am fi fost nişte gravide în luna a noua.
Nu ne mai păsa de nimic,
ascultam numai de trosnetul focului
gata oricând să răzbească afară prin pojghița de lut
a trupurilor noastre,
eram fascinați doar de zvâcnetul seminței de jar,
care ne ardea pe dinăuntru, ne ridica din țărână,
de la muncile câmpului, din aşternuturile moi
şi ne-aduna într-un singur îndemn, o chemare cerească –
** *să ieşim din Egipt*,**
să rupem legământul ancestral al robiei,
să învingem toropeala de veacuri, somnambulia colectivă a cărnii
şi, cu Dumnezeul cel aspru şi drept,
cu Dumnezeul nostru străvechi, uitat printre bolovanii memoriei,
să mergem cu moarte pre moarte călcând...

Am jurat mai întâi să ne ținem de neamuri;
apoi ne-am luat în grabă femeile, copiii, covețile cu aluat
care nu apucaseră încă a dospi, pentru azime,
asinii, caprele, câinii, cămilele,
multe, multe burdufuri cu vin
(să ne țină de sete şi de inimă albastră la drum)
şi noaptea, în taină, am pornit să trecem Pustia
cu Dumnezeul nostru, cu stâlpul de foc călăuză în față.
Am mers în tăcere, la fugă–la pas, îndemnându-ne în şoaptă,
îmbărbătându-ne unul pe altul,
uniți într-o suflare fierbinte, tăiam deşertul în două,
intram în el cum intră cuțitul în seul de oaie,
parcă am fi fost o stihie a naturii,
puhoiul de oameni, căruțele, turmele noastre
păreau o magmă care nu se va opri niciodată.

În zori ne-au apucat freneziile:
Faraonul şi armiile sale, la sigur, ne pierduseră urma,
eram liberi, în jur numai nisipuri,
dune de nisip şi senzația amețitoare
pe care o iscă nemărginirea lor ireală,
vântul şi noi,
şi un răsărit de soare cum nu mai văzurăm vreodată,
o plămadă a genezei, o minune,
care ne-a oprit locului înmărmuriți în extaz şi uitare de sine.
Acolo plânsem într-un cântec de bucurie:
** «Elohim! Elohim!**
În întuneric am şezut şi în umbra morții am rătăcit,
în obezi de fier au fost sufletele noastre îmbrăcate,
ferecați în nevolnicie am fost, slăbit-am în muțenie
mai rău ca dobitoacele.
Şi Tu uitaseşi de noi, şi noi uitasem de Tine.
Şi nu era cine să ne vadă, şi nu era cine să ne scape.
Cum ne năşteam în neştiință, paragină rămâneam,
fără de vlagă şi fără de setea de Tine ne petreceam,
bulgări uscați ne întorceam în țărână.
Până Tu, Părinte ceresc,
ai trimis lumină către noi

şi ulcioare de lut ai umplut cu suflarea Ta,
ai săturat sufletele însetate
şi suflete flămânde ai umplut de bunătăţi.
Şi s-au veselit cerurile, şi s-a bucurat pământul,
şi s-a zguduit marea, şi pântecele Egiptului a plesnit,
(fericit este poporul care cunoaşte strigăt de bucurie!)
ca finicul azi am înflorit,
peste aspidă şi vasilisc am păşit,
şi ne-am ridicat ca cedrii Libanului.
Elohim! Elohim!
Înmulţit-ai spre noi mărirea Ta
umplutu-ne-ai cu zidirea Ta,
adevărul în noi a răsărit
dreptatea din cer ne-a privit.
Cântaţi cu alăută şi în sunet de psaltire,
cu trâmbiţe şi în sunet de corn,
cântaţi şi vă bucuraţi,
strigaţi şi slăviţi Împăratul şi Domnul nostru!»

Până departe au luminat fulgerele Sale pentru poporul cel liber...

Elanul de jertfă ne-a învârtejit în dansuri bezmetice,
pustia s-a cutremurat,
din lapții tulburi ai nopții în agonie se închega
pruncia unor munți de azur,
o zi pură, fără de sfârşit, ne aştepta înainte,
eram gata să ne scufundăm în limpedea ei adâncime...

3.
Am mai jurat încă o dată să ne ținem de neamuri
şi am strigat: «Unire, fraților, aici în pustie,
acum şi de-a pururi, în unire să fim!»
Pentru această urare am deschis burdufuri cu vin
şi-am lăsat să curgă din belşug licoarea lor sfântă
în gâtlejurile noastre uscate, răguşite de atâta hălăduire în grai.
Cuvintele ni se făcuseră aspre în gură ca nişte lespezi de piatră,
rostirea lor se dovedise mai ostenitoare decât trasul la plug,
de aceea a trebuit mult să turnăm
ca să le înmuiem în vlaga tămăduitoare.

Între închinările simple zeului nostru arhaic străbun,
burduful cu vin.
ne-am ales călăuza,
un Moise căruia să-i fim devotați
şi care, în schimb, să ne conducă prin pustiu, peste munte, pe mare,
către Pământul Făgăduinței.
Deliberările au fost scurte,
cât oftatul unui spânzurat de cortul copiilor săi,
chiar el se propuse, spunând că-i gata de jertfa supremă
şi acceptă această misiune istorică,
şi noi nu am avut nimic împotrivă.
Era unul de-al nostru,
multă vreme se aflase de bine cu Faraonul,
ne vânduse adesea, nu-i vorbă,
şi, când i-a venit la socoteală, a scos şapte suflete din noi,
dar acum era mai-marele pe rezervele de vin ale neamului
şi noi eram în pustie, un soare spân ne ardea fără milă,
şi limbile ni se învârtoşaseră ca sfârcul,
şi capetele ne erau încinse de parcă aveam jăratic sub frunte,
şi nouă ne era sete, că am fi băut nisipurile pe nerăsuflate,
dacă acestea ar fi fost o mare de vin.
Nu ne-am tocmit, am acceptat compromisul:
ca unul care cunoaşte mai bine meseria, el ne conduce,
poporul însă are acces nelimitat la băutură,
iar, pentru buna desfăşurare a *ieşirii* din Egipt,
să nu punem întrebări de prisos.
Deoarece până atunci nu am ştiut altceva
decât muncile grele şi coada dobitoacelor blânde,

va trebui, ne-a spus, să avem încredere
în priceperea sa politică, iar el
îşi asumă toată răspunderea
şi în caz de eşec, după patruzeci de ani, îşi declară demisia.

Ne-am dat glasul în grabă **şi am răsuflat uşurați.**

Pe urmă, de bucurie, am băut până a doua zi,
şi încă două zile în şir, şi încă şapte, ca să fie pereche,
până am decis să mergem către soare-răsare.
Apoi L-am slăvit la repezeală pe Domnul
(nu mai aveam răgaz pentru libații întinse)
şi în zăpuşeala amiezii am pornit să străbatem pustia,
fără El, pentru că norul de foc între timp dispăruse,
numai cu mintea cea de pe urmă înceţoşată de drojdii,
neştiind ce vrem şi ce facem – om, cămilă, asin –
rătăceam printe cuvintele sfinte ca printre nişte singuratice stânci
şi simțurile ne erau moleşite,
şi mintea acoperită de neguri.

Cu un Moise–călăuză băut,
încurcând râul cu marea, dealul cu valea şi râsul cu plânsul,
am ajuns, totuşi, la Sionul părinților noştri,
însă nu am urcat, nu i-am luat pieptiş înălțimile,
nu eram noi proştii
(*înțeleptul ocoleşte muntele, nu merge de-a dreptul*),
doar nu era să ne pierdem vremea
cu urcuşuri care ne-ar fi pus viața în pericol.
Şi am cotit-o grabnic la dreapta.
Şi iar am mers zile în şir, poate luni, poate ani încheiați,
am mers cu fereală, am înconjurat Sionul părinților,
am trecut o sută de văi şi o sută de dealuri,
nu mai țineam socoteala soroacelor,
nu ştiam cum se cheamă pământurile în care ne-aflam,
aveam deplină încredere în Moise,
care, sus pe cămilă, înfăşat în prosoape,
părea că ştie ceva ce nouă ne scapă.
În sfârşit, ne-am trezit şi cu Marea la picioarele noastre,
fără poruncă divină, numai cu norocul cel chior care ne paşte,
valurile în reflux s-au retras, calea era deschisă să trecem,
dar noi ne-am temut de viclenia ursitei
şi, cătinel, într-o codeală fără de capăt,
am întors-o la stânga cu gând că vom da de un vad salvator.
La stânga vitele au dat de păşune bogată.
Nu mai era nimic de făcut,
ne-am lăsat în voie după mersul lor slobod
o vară, o toamnă, un an, poate doi:
când carne este de-ajuns, vin dulce – la fel,
când femeile-s tinere şi prepelițele cântă în luncă de se omoară,
cine mai numără anii?
Unde era iarba mai grasă şi umbra mai deasă
acolo am şezut, am făcut nunți, am născut copii
şi ne-am veselit, de parcă fiece zi era cea de pe urmă,
dobitoacele noastre, purtate de instincte străvechi,
au păscut fără alegere la stânga-la dreapta,
tot mai departe de Mare, tot mai departe de Munte,
către soare-apune, către soare-răsare
şi noi după ele, c-un bulgăre de seu, călăuza, tot pe cămilă,
la vale-la deal, de-a lungul-de-a latul câmpiei,
în sus, către gurile ploilor – în jos, unde apele rup
amestecând pământul cu cerul.
Nu mai țineam minte de unde venim, unde ne ducem,
nu ne păsa de nimic,
chiar dacă un horcăit dimineților ne secera ca pe muşte,
chiar dacă pruncii noştri frumoşi creşteau nişte bolânzi,
fără inimă în ei şi mult prea într-o ureche,
chiar dacă Dumnezeul nostru uitat trecea uneori
ca o boare prin preajmă,
sau ofta îndelung din măruntaiele pământului,

icnind ca un taur bătrân cu beregata tăiată.

4.

Aşa am ținut-o tot într-un cerc, la dreapta – la stânga,
cu o îngânare în gâtlej deprinsă la muncile câmpului la Faraonul
(o părere de cântec mai mult)
am trecut şapte râuri, nouă coline,
o vale cât moartea de lungă
cu nori de lăcuste şi nori grei de pucioasă
şi iar ne-am trezit în pustie,
înghițiți de nisipuri, răsuciți de vârtejuri
şi purtați de vântoaice ca floarea de zarzăr în luna lui mart.
Burdufurile erau goale,
în trupurile noastre intraseră vrăjmăşia şi setea,
un foc ne ardea din rărunchi, şi frigurile ne scuturau,
şi o frică ne încingea în obezi de aramă,
de parcă o mie de demoni jucau printre noi sabatul cel mare.
Pentru dezastru, fireşte, cineva trebuia să răspundă.
Prima noastră pornire a fost să-l ucidem pe Moise:
prea senin arăta pentru atâtă răscoală,
prea suspect ne părea zâmbetul său enigmatic în barbă.
«Veți pieri fără mine cu toții până la unul,
nu aveți scăpare de aici, ne-a strigat pehlivanul,
acum a venit vremea mea şi vremea voastră este să vă supuneți».
La aceste cuvinte am stat buimăciți
şi am pus pe cântar partea de câştig şi partea de pierdere.
Nu aveam încotro, trebuia respectat legământul,
patruzeci de ani nu trecuseră încă,
sorocul asumării răspunderii nu se-mplinise.
Şi nici noi nu ştiam în acest vălmăşag ce să facem,
femeile o țineau într-un vaier, copii urlau ca din gură de şarpe,
dobitoacele parcă dase strechea în ele;
voiam stabilitate, jinduiam cu ardoare ordinea şi visam bunăstarea,
de aceea am optat pentru răul mai mic,
dintre un bulgăre de seu cocoțat pe cămilă
şi un tembel înfăşat în prosoape l-am ales tot pe Moise.
Pe *cela* Moise, nu pe *acela*!
Şi am înnoit jurământul.

Nu mai vedeam nimic împrejur,
părea că cerurile s-au rupt peste capetele noastre.
Am fi crezut că învolburarea năprasnică
e chiar mânia lui Dumnezeu, de nu ştiam ceva de la Moise
(acesta odată se răsuflase în şoaptă către unul de-ai noştri):
nu mai aveam Dumnezeu,
Dumnezeul nostru murise tot aşteptându-ne în Țara Făgăduinței.
În acest haos, în bezna eclipsei,
în această plămadă a materiei, în talmeş-balmeşul care cuprinse
oameni şi vite, zdrențe de corturi
şi coaja cât o unghie de subțire a soarelui,
le-am dat toate pe una:
“Fraților, nu se poate să nu fie o scăpare,
trebuie să găsim o soluție,
una simplă ca viața noastră în Egipt,
când ne năşteam, munceam, rumegam şi muream!”

Cu deznădejdea morții în pumni
am mers înainte după cămila lui Moise,
în întunericul pustiei ghemotocul acela înfăşat în prosoape
parcă ar fi fost drapelul alb al capitulării noastre finale,
dar nu am lăsat presimțirile proaste să ne copleşească,
am smuls din inimi ghimpele gândului tulbure,
iar întrebările le-am lăsat pentru alte vremuri, mai bune.
Nu mai eram neamul de altădată –
în falnic răsărit uniți şi c-un falnic viitor în față,
ne furişam prin pustie o ceată răzlețită de umbre,
cu pas şovăielnic, cu descumpănirea în suflet,
o gloată ponosită, fără strigăte de spaimă, fără blesteme,
nişte amărâți cu sigiliul fatalității pe frunte,

un norod în derută,
o cacofonie de murmure dintr-un refren fără noimă:
«Vai de capul nostru! Vai–vai!»

Cam cât ai descânta un copil de deochi
ori cât ai mulge o turmă de capre
atâta urmasem pe Moise, atât a durat mântuirea.
După o părere de pisc, ca după un somn greu, parcă din moarte,
ne-am trezit înainte cu o pajişte verde cu măslini înfloriți
şi curmali gata-gata de rod.
Ne-a picat şi nouă norocul,
Pământul Făgăduinței ni se arăta cu toate splendorile sale,
de bucurie am căzut cu fruntea-n țărână,
acolo şezum şi plânsem
îmbătați de miroznele tari ale ierbii,
eram acasă, eram liberi, muşcam din lutul matern
şi ne părea că mestecăm faguri de miere.

Într-un târziu, când am ridicat capetele
ca să privim minunea rodului
şi să ne desfătăm cu cântecul păsărilor,
l-am văzut chiar pe el, cu oştile în preajmă,
râdea într-un dinte, era Faraonul,
şi Moise al nostru, prosternat la picioare,
grăia cu nesfârşită pohvală în ghiers:
«Sunt gata, stăpâne, sunt ai tăi pe vecie, s-au săturat de *ieşire».*
Am înțeles viclenia pe loc, dar eram fericiți,
bucuroşi ne-am luat fiecare blidul de linte, ciolanul de carne
şi, sătui, am dat a lehamite din mâini,
alungând dintre noi o sâcâitoare vedenie.
Cu burțile pline, încălziți de un soare molcuț,
sub măslinii în floare,
şfichiul biciului brăzdându-ne spatele
ni se părea o binecuvântare cerească,
iar pentru învățătura urmaşilor noştri
şi a urmaşilor urmaşilor noştri,
***cu mintea noastră dintăi* am pus să se cresteze pe-o stâncă:**
I e ş i r e a se-amână pe o mie de ani !!!
Şi, ca să nu se creadă că suntem chiar proştii proştilor,
ne-am scărpinat îndelung
şi cu sete
cefele pline de înțelepciune
şi alte părți roditoare ale trupului.

Ghid turistic «R.M. 2050»

În hrubele răsucite de aici, între aceste văgăuni ale uitării,
pitit cu umilință, în visare şi frică, la poalele dealurilor,
acum o jumătate de veac a trăit un popor
fără origini şi fără conştiința clară a identității sale istorice.
Aşa, mai mult o zdreanță de neam, o gloată mai mult,
nişte vedenii de oameni dormitând cu o cuşmă de nori peste ochi
şi cu o pâclă deasă pe creier.
Lăsându-se ca pruncii în voia deplină a norocului,
au tot aşteptat mântuirea, fără alegere, orideunde şi oridelacine,
dar neapărat pentru fiecare în parte,
şi în niciun caz pentru vecinul de peste gard
sau pentru amărâtul de alături.

Uitați-vă la aceste nesfârşite cimitire în paragină,
acolo îşi dorm somnul de veci nişte ființe întunecate şi fără de grai,
în afară de Dumnezeul lor abstract din biserici
aveau nişte sfinți pentru toate zilele, care i-a şi pierdut până la urmă –
paharul cu vin şi blidul de linte.
Aceea a fost populația rurală, cu alte cuvinte, țăranii au fost,

înşelați, pe rând, de toate partidele politice
şi lăsați mai apoi să moară ca muştele
ori să umple gările marilor oraşe ale lumii.

Fiți atenți la construcțiile celea pustii ca nişte moschei,
pe care alunecările de teren le-au deformat
într-un chip cu totul ciudat,
locul şi acum mai poartă numirea poetică de altădată
«Valea Morilor»,
deşi nici atunci nu a fost şi nici astăzi nu este
vreo moară pe aceste coclauri
şi singura făină care se macină printre ruine
este ritmul străvechi al unui refren monoton ca munca de cariu
***deşertăciunea deşertăciunilor şi totul este deşărtăciune*.**
În timp ce dezmoşteniții de soartă ai țării,
ca şi cocorii în toamnă, se rânduiau în şiraguri
spre moarte sau către meleaguri străine,
acolo s-a tot înmulțit în huzur neamul cel numeros
al secăturilor de toate culorile politice şi al celor fără culoare.
Din cauza mulțimii lor fără de număr
ori din pricina păcatelor grele purtate de dânşii în cârcă,
pământul încetul cu încetul s-a dus la fund, s-a rostogolit la vale
şi azi, iată, printre ruinele castelelor de odinioară
bufnițele cântă interminabilul, sinistrul prohod al vremelniciei
lucrurilor fără de har, fără de minte, fără de măsură şi fără dreptate.

Nu a fost pe aici tăvălug de noroade barbare,
războaie, căderi de comete, potopuri de foc şi de ape
pe aici nu au fost,
au fost doar cercările aspre ale unei tranziții de la «nu» către «da»,
de la malul de boz către malul de os.
Şi poporul acela ar fi putut să răzbată şi să rămână,
prin secoli de-aramă legănat de o Mumă, luminat de un Nume.
Dacă nu a ştiut să se agațe de grumaz,
ar putut să se prindă măcar de poala istoriei
şi astăzi era aici şi acum şi de-a pururi,
şi nu se îngâna printre ierburi cu apa izvoarelor,
şi nu se pierdea ca un blestem printre plebea afurisită a noroadelor.
Pentru aceasta, între viață şi moarte, ar fi trebuit să aleagă
o tavă cu jăratic, nu opalca de-ovăz.

Priviți aceste cirezi de vite sătule,
Astăzi ele sunt aici singurele viețuitoare,
în mersul lor legănat, în ochii lor plini de o mahnă adâncă
se mai resimte melancolia stăpânilor de altădată,
acum, dacă s-au sălbăticit şi au umplut şesurile, codrii, câmpia,
sunt prinse metodic, băgate în vagoane
şi transportate *dincolo* pentru fabricarea săpunului.
Uitați-vă în zare un tren
cu nişte vagoane parcă-s coşciuge
cum abia gâfâie,
iar ține calea spre abator.

Tata

***Atanasie Țurcanu*, tatăl meu –**
nu găsesc o icoană mai potrivită
pentru suferința acestui popor, bătut
din toate părțile de vânturi aspre, vrăjmaşe...
Parcă ar fi fost sorocit de Dumnezeu
să le treacă pe toate, să nu i se ierte nimic şi
zilnic, ceas cu ceas, o viață de om
să bea paharul sorții până la fund,
fără să fie trecut cu rândul o dată măcar,
măcar o dată să i se dea crezare că, poate, şi el are o inimă
care, deşi trage ca o sută de cai înhămați din zori până noaptea târziu,

sângerează aidoma puiului de prepeliță
sub brazda proaspătă încă aburindă.

Nu l-a cruțat nici Domnul, nici omul.

După ce l-a dăruit cu un car de înțelepciune
şi a zidit în trupu-i fragil nişte strune sensibile,
mai fine ca razele lunii,
după ce a turnat în el, ca într-un ulcior fără fund,
comorile cinstei, curajului, vorbei directe
şi i-a împodobit spiritul cu un diamant fără de preț – simțul umorului,
Cel de Sus
l-a aruncat într-un sat din Moldova,
într-o mlaştină a lumii unde şi broaştele se-neacă,
pe un picior de plai, unde frate pe frate pizmuieşte şi vinde,
iar la răscrucile dăinuirii în veac uneori şi ucide,
acolo unde se află chiar matca blestemului dintâi
şi unde se cască mereu, indiferent de timp, de regimuri politice,
o genune, o gaură neagră, care trage la fund
orice trezire de zbor şi tresărire de libertate.
Ce supliciu, câtă măcinare pentru dăruitul cu har,
cum *s-a trezit* (aceasta îi era vorba cu care, delicat, sugera
hotarul dintre neființă şi suferință),
să fie nevoit să înoate până la gât
în noroiul primar autohton!

Nu i-a fost uşor nici cu oamenii
(nu cu semenii săi egali în sărăcie,
sortiți să ispăşească pe lumea aceasta acelaşi destin),
cu cei care, prin voia norocului sau hazardul istoriei,
erau unşi cu untdelemnul stricat al puterii
(puterea în Moldova, nu vi se pare, este de la Necuratul?)
şi care credeau, precum astăzi mai cred şi de-a pururi vor crede,
că abuzul, minciuna şi frica
sunt stâlpii de fier pe care se ține cumpăna lumii,
iar cumpăna lumii e întotdeauna în mâinile lor
de inşi fără de greşeli şi fără de moarte;
cu aceştia tatăl meu a fost într-o continuă confruntare îndărătnică,
nu le-a pizmuit averea, plăcerile,
la puterea lor, mică sau mare, niciodată nu s-a închinat
şi niciodată nu le-a iertat nedreptățile;
Suferea în tăcere, fără istov,
la trecerea,
ca nori lungi pe şesuri,
pe lângă neamul nostru de calici fără noroc,
a toamnelor încărcate de adevăr şi dreptate;
de aceea sufletul său, pentru cine ştia a-l cunoaşte,
arăta ca mielul de jertfă – de-a lungul şi de-a latul
numai scrijeliturile nedreptății, numai crestăturile minciunii,
numai har cercat cu cângi de oțel, trecut prin jăratic.

Ar fi vrut, negreşit, să-şi aibă partea de linişte şi de bucurii,
a socotit însă că el este predestinat
şi s-a întors spre copii, spre nepoți,
pentru a le sprijini zborul către nişte orbite mai blânde ale soartei,
s-a dăruit lor în întregime, s-a făcut pentru ei, pe rând,
cuib cald, pâine de îmbucat şi vin de băut în anii de secetă,
ploaie de mai, curcubeu, lumină împrăştiind vedeniile nopții...

Acum e pribeag printre stele.
Slobozit de osândă, de trudă, de frământare,
e singur în singurătatea de miliarde de ani,
singur într-o boare suavă ca otava de-april.

Andrei Țurcanu

Prea multe întrebări şi mistere
în jurul unui ins lipsit de importanţă.
În fond, cine este el şi care-i sunt meritele,
dacă singur nu-şi arogă niciunul?
Printre merituoşii, marii patrioţi ai acestei fâşii de pământ,
gata oricând să-şi rostească de la orice tribună discursul de jertfă,
nu se vede (şi nici el, personal, nu se recunoaşte);
nu este nici sfânt, e plin de păcate,
şi, dacă nu ar avea obligaţiuni sociale, în genunchi s-ar duce
până la Sfântul Mormânt,
pentru liniştirea sufletului şi apropierea de Domnul, fireşte,
nu ca să ia vreo medalie.
Nu are inimă-n piept, ci un pietroi necioplit,
altfel de unde atâta insensibilitate la el
faţă de vorba meşteşugită frumos
care pe iştilalţi ne înduioşează până la lacrimi?
Şi de unde atâta încăpăţânare de a desfiinţa cu o vorbă de duh
pe oricine care încearcă marea cu degetul,
că-i «om de cultură», că-i «dat cu politica»
ori e un tura-vura care fluieră vânt şi ploaie nu-aduce?...
Şi de ce se înverşunează până la vomă şi nu gustă, împreună cu toţi,
poşirca servită cu frunze de varză,
umorul cam clăpăug al lui Urschi
şi cuvântările patriotice după şapte pahare?...
Nu are inimă-n el, şi nici merite deosebite nu are,
doar nişte ochi care fixează cu necruţare
tot ce-i diform şi urât printre noi,
are un creier ca un bisturiu în stare să despice firul în patru
şi doi plămâni care, în loc de aer, trag fără oprire
din pâcla mizeriei, din norii grei ai suferinţei care ne ţine,
din ceţurile groase ale minciunii şi din reziduurile prostiei,
apoi aruncă afară, tot fără oprire, sacadat,
ca tirul unei baterii de artilerie,
salve de adevăr.

Iată-l şi-acum, deschide larg ochii, face cu bisturiul disecţii,
inspiră adânc şi trage *salve de adevăr*
salve de adevăr
salve de adevăr.
Încercaţi şi D-voastră, e atât de simplu.
Important e doar ca în aceste momente să fiţi treji,
să nu vă preocupe problemele mătului
şi nici la deşertăciunile gloriei să nu vă gândiţi.
Pentru toate acestea nu cred că merită osteneala
să ne întrebăm cu mirare: cine, de unde şi cum este
***Andrei Ţurcanu*?**
Totuna va muri, negreşit, de intoxicaţie,
dacă nu-i va veni de hac, înainte de vreme,
vreunul cu cerul gurii ca noaptea.

Ţăranii în proiectul primordial

În această primăvară amară –
a-u-u-u – a-u-u-u!
pe această culme de plai –
u-u-u-a – u-u-u-a!
se zbuciumă veşnicia:
să se mai nască o dată din coltele slăjit
şi să continue dansul suferinţei în timp
ori să declare faliment proiectului primordial
al alternanţei dintre viaţă şi moarte?
A-u-u-u! U-u-u-a!
Între calcarul stâncii tăcute
şi untdelemnul din candela care arde în dreptul icoanei
e o îndârjită întrecere.
Din nou, fără să întrebe, fără să răspundă,

în zburda întâmplării, în ritualul inconştienței,
se naşte moartea şi nemurirea tresare:
sub razele soarelui moale,
pe ghebul jilav al pietrei se boncăluieşte o boare de muşchi,
iar în licărul candelei, îngânat de murmurul graiului,
duhul rodeşte.

Vlăguiți de ciroze şi reumatisme, de repetate atacuri de cord,
țăranii fac ordine prin cimitire,
se bucură cum plânge vița-de-vie retezată de foarfec
şi aşteaptă cucul să vină
să le mai cânte o dată din față.

Destin întors 2005

(4 mai 2004 – 3 ianuarie 2005)

Zodierul

La Hansca-n pădure e pândă, e goană,
e ritul străvechi – vânatul de lupi.
Milenii de piatră plesnesc ca o rană
şi zboară străbunii în stol de hulubi.

Vin tracii prin secoli, ca într-un descântec,
la Hansca-n pădure – himere – aleargă.
Şi-o teamă se prinde de fătul din pântec,
şi ochiul de lună e gata să spargă.

Şi ninge, şi ninge... Omătul osânda
ascunde sub albe gorgane. Hăitaşii
de-o caldă suflare-s cuprinşi, de plăpânda,
în care hălăduie astrele-naşii.

Un lup singuratic, grăbindu-şi sorocul,
adulmecă rana, în vremi se încurcă,
se prinde-n capcane, se pierde-n ghiocuri
şi-n noapte vântoaică se face, nălucă.

Din vetre de traci un abur aburcă,
tristeți ancestrale acoperă cerul.
E ceas de mărire?... e vreme de ducă?...
Pădurea... ecoul...
„*Un lup... zodierul...*”

Baladă modernă

Sus în deal sub un copac
zace o oaie de dalac
cu gura de vârcolac.
Lângă ea un ciobănel
cât o palmă, cât un cer,
se căinează încetinel:
Hătu-i lui, hătu-i lui!
Cioara este, brânza nu-i...

Doamne, nu-i ce-a fost odată! –
Luna-n zer e, zer în găleată.
Să dea cu bărdița-n soartă?
Carnea i se vrăjmăşeşte
în blesteme boureşte,
dar îngână moldoveneşte:
Hătu-i lui, hătu-i lui!

Cioara este, brânza nu-i...

Tot oftând cel voinicel,
a plesnit inima-n el
şi-a zburat un porumbel.
Sfânta pasăre a zburat
către muntele-Ararat,
cu care s-a şi-nsurat:
Hătu-i lui, hătu-i lui!
Cioara este, brânza nu-i...

Somn e harul, Dumnezeul,
rece, mut e heleşteul,
negru mâl îi curcubeul.
Umbre lungi, prin bălți silhui,
umblă doi leproşi tehui –
Nimenea cu-a Nimărui.
Hătu-i lui, hătu-i lui! –
Şi un corb cobind pe grui...

Câinii nu-s, nu-s caii, turma,
plaiul-raiul, baciul, muma.
Numai nuna cu cununa.
Şi-un sughiț orfan, un pui
de-arăpoaică, un gurgui
icneşte cu lapte: „Nu-i...”
Sub o stea bătută-n cuie,
Surd ecoul:
– Nu e...
nu e...
...

Ioan rupt de cămile

Iisuse, ce caznă e să te ştii
Vodă Ioan cel rupt de cămile,
să-ți râdă din ape, printre stihii,
Gólia-pruncul în solzi de reptilă.

Să crezi, mai întâi, că o spadă-i de-ajuns
şi-un suflet pe care țara să-mbraci
ca Dumnezeul, în vatră ascuns,
să-ți fie chezaş prin secoli gonaci,

să arzi şi să-ți pară că Mirele eşti,
că-o nuntă-ai pornit, că-i ultimul rit,
în care tu – rodul bogat – te zideşti
cu-n gând de tăgadă neprihănit.

Şi-n dansul cel sfânt, în vâlvătaie,
să simți că se năruie totul, subit,
că-ți cântă în ceafă o cucuvaie
şi-n inimă soarta-ți înfige-un cuțit,

că-n frunza din ram, în iarbă, în lut,
un duh necurat goneşte, un vânt,
un suflu-al pierzaniei, parcă-un făcut
orbecăieşte, un strâmb jurământ,

că nunta e-n cer, şi-n față sunt turcii,
şi-n spate-i vânzare. Din nou Ieremia
îşi face grăbit cu barda o cruce
şi taie icnind în două chindia,

iar soarele-i alb – o burtă de peşte
ce-şi varsă pe culmi roş caviarul –
şi oastea-ngrozită-i cum viscoleşte
de pretutindeni Gólia, varul...

Ce chin, ce osândă, când iese din cărți
Vodă Ioan cel rupt de cămile!...
Şi azi mai scobeşte în ochii deşărți
pruncul-ningel din străbune argile...

Ştiu...

Ştiu o țară cât o palmă,
cât în zare un batic,
mahmură ca o sudalmă
când ți-i foame, când ți-i frig.

Vraişte țară, calică,
cu un Papură fudul
şi-un popor care dumică
poveşti de la Istanbul.

O minune – țara asta
cu veleatu-îmburnițat!
Într-o negură ca pasta
veşnicia a-nspicat.

O bezmetică de țară
cu norocul înnodat...
Steaua Sudului-n secară
a-nspicat, dar n-a legat.

Ştiu o țară cât o stână...
Într-un cânt de turturică
se îngână, se amână
ca o apă, ca o frică,

ca un somn, ca o veghere,
ca un foşnet de alun
între secoli de tăcere
şi-o colindă de Crăciun.

Reazem

Darul e?... stingere?
Suflete-îngere,
sună de-nfrângere,
sună de strângere?...

Munții alunecă
ori frații întunecă
văile-întinsele,
colinele-ninsele?...

Fulgerul, ploaia
desface păstaia
şi curge sămânța...
Ori suferința?

Zarea-ciclopul
sau târnăcopul:
cum să dezlege,
cine să lege

huma şi frunza,
ruga şi spuza?

Hristosul cu graiul –
Mihaiul, Mihaiul...

Harap-Alb

Harap-Alb pândit de spâni
cată-n ochiul din fântână.
În adânc se zbate-o zână:
trup de peşte cu doi sâni.

Abur e şi promoroacă:
parcă zorii se destramă,
parcă steaua-n noapte-îl cheamă,
parcă vine, parcă pleacă.

Stă feciorul de-mpărat
Fermecat de-acest eres –
ştima apei Inaltévs,
rodul lunii, dezbrăcat.

Timpul a-mpietrit. O bură
cerne clipe, ore, veacuri
peste pânde, peste cheaguri...
Să coboare! – gându-l fură.

Pân' la glezne, pân' la brâu
Lunecă voinicu-n soarte,
pân' la creştet, mai departe,
parcă-i somnul într-un râu.

Dintr-un zvâcnet Inaltévs
sparge cerul în străfunduri,
lasă-n urmă tulburi prunduri
ne'nțelesuri de-nțeles.

Şi un licăr de lumină
ca o tângă, ca o teamă,
şi un codru de aramă
ce se-nclină, ce se-nchină.

Cobai

Jumătate-n stea, jumătate-n trup
Jumătate om, jumătate lup

Jumătate somn, jumătate-îndemn
Jumătate pom, jumătate lemn.

Blestemat cobai, numai năbădăi
Năvodar în duh, prigonit de-ai săi

Sorocit în vremi a se logodi
Cu un vis pieziş prin nămeții gri

Şi a lâncezi basarabenit
Între-un chiuit şi un horcăit

Un altoi beteag, calapod–destin
Pe un portaltoi – un herald-pelin

Dumnezeu ascuns într-un măr frumos

Trup de vierme roz, capul – tulbur sos

Vânturat pe plai tânguios haihui –
Cinevaşi–oricum–oarece–oricui...

Căluții serafimi

Amurgeşte în zori,
se întoamnă în mai.
Căluți albi, o, voi cai,
fulgi de nea, sărbători!

Herghelii în chindii –
o, voi tandru alai! –
risipite în grai
nostalgii, insomnii...

Zarea lumii-împânzind,
v-ați ascuns, căişori,
în poiana cu flori
din pădurea de-argint.

Un fecior, fiu de crai,
în cetăți de cleştar
vă hrăneşte cu jar
dintr-o creangă de rai.

Năluciri în tării...
tineri mânji nechezând
între căngi, ca-n descânt –
aurori, dalbe ii.

Se întoamnă în mai,
amurgeşte în zori,
e devreme să mori,
e târziu să mai stai.

– Mai e jar sub vătrai?
– Hai, căluților, hai!

Rapsodul

Pentru Nicolae Sulac

Într-o joacă, într-un zvâc,
din scuipatul său uscat
şi colbul de la Sadâc,
Dumnezeu sub omoplat
a crescut un împărat
cât un cheag de dumicat.

O pramatie de om,
candid, drept şi şugubăț,
Dumnezeului-atom –
sprijin în singurătăți,
dezlegare şi ospăț
încuiatelor lăcăți.

Gânguritul ăstui pui,
limpede ca ziua-întâi,
a plăcut urechii Lui
prea sătulă de tămâi.
“Te mai iei, te mai mângâi...”
“Cu piatra la căpătâi...”

Únul-singur-nsigurat
trecu palma-Í pe la gât,
vecia a-nsămânțat.
Țiitor de orişicât,
chiar şi Domnu-i necăjât:
– Hai, mai cântă-mi de urât.

Lângă scaunu-i bogat,
îngânând cu dulce glas,
acel pui de împărat
acolo ar fi rămas,
să înfioare cer de-atlaz,
Lui să-i țină de necaz.

Dar departe, zăvorât,
neamu-i sta să se cunune,
în gâtlej cu un năjât.
Junghiat de-o semilună
n-are cine să-l răzbune,
n-are cine să i-o spună.

– Doamne, sunt scuipatul tău,
dar mai sunt şi cimbrişor,
mădulare şi bârgău
din țărna de sub pridvor...
Dumnezeu clarvăzător
suflă-n el sâmbur de dor.

Doru-i dor pustiitor,
strânge ca o menghenea
dacă nu-i cuvântător...
Neamul – fulg de brebenea –
forfecată-i inima,
numai zurbă şi dambla,

doar c-un leş de mieluşea
şi-n destin c-un prepeleac,
pe care o cucuvea
cântă-întruna: "Cotcodac!",
doar o lacrimă-n şiac
doar o ştioalnă, doar un lac.

Ghiers duios de năzdrăvan
face dorului cărare,
leagă nor şi bolovan
în şoapte şi dezmierdare,
iar în nemuleț orfan
dezveleşte sfânt ciolan.

Cu un colț de masă-n soare,
cu alt colț de masă-n lună,
de la munte pân' la mare
plâns cu cântec se detună.
– Cum te cheamă, frățioare?
– Cenuşel şi... depărtarea...

Ofrandă de august

(Bulversări)

Ceas de hotar,
zi de cotnar.
Scapără-amnarul
în inima darului.

Un diamant
e soarele nalt:

valul despică
brazda înspică.

Frunze de-arțar
roşii pe-altar...

În chihlimbaruri
jaruri şi zaruri –
poame de augúst,
dulcele must.

Să-l uit, să-l mai gust?

Sorbi-te-aş cu vadra,
tu – frate cu piatra
eu – frate cu moartea
şi cu spovada.

Trandafir moldovenesc

– Trandafir verde frumos...
– Te cânți, Gheorghe, te petreci
cu arhanghelii în os
şi umbra prin zodieci?...

Te-ai întrunchinat cu Datul
şi-ai crezut că e aratul?

–Trandafir moldovenesc...
– Gheorghe, boii şi văleatul
ți-i mănâncă foc ceresc,
îi înghite depărtatul...

Somnu-ți este a-l somni,
iezmele a le-mblânzi.

– Trandafir de pe răzor...
– Gheorghe, un zgârci îți cântă-n strună,
când funest, când cu humor,
este solul din genună.

Scândura din brădişor
sună cald, cumpănitor.

– Trandafir crescut rotund...
– Gheorghe, iară melițe
cu Fărtatul se înfrunt
în vârtej – vârtelnițe.

Soarta numele-n țepoi
ți-l zvârle din marți în joi.

– Trandafir crescut la munte...
Vântul şi o stea hoinară...
Gheorghe-n humele fecunde
mulcomiş cântând coboară.

Lângă ape curgătoare,
ca-ntr-o mie de soboare.

O bură de ploaie

O ploaie aşteptăm, o ploaie, să tune
Ilie prorocul şi să ne răzbune,

de jegul ce-acoperă țara, norocul.
Să zburde, să zburde în noi inorogul!...

– O ploaie, o ploaie! Să vină prorocul!
În gură – zăbala, în limbă-i cârciocul.
Din strane se-înalță cântări cepelege,
Ilie le-aude şi nu le-nțelege.

O bură măruntă încet ne răzmoaie,
de parcă-i un scâncet hoinar de potaie –
mai tare, mai tare, aproape, în creier,
suav ca un greier, smintit ca un treier.

Sub tâmpla cu greier un soare apune,
în ochiul cu treier se zbat semilune,
şi-n mijloc un codru, o pădure de țepe,
cu-n alb inorog care nu le pricepe,

o boare de vânt, un trap pe jăratic
venit din adâncul unui secol sarmatic.
Ai, tâmpla! Ai, ochiul! Copita ca piatra
loveşte de parcă destinul ne latră.

Şi mugetul cela care apele-ncheagă
a moarte să tragă, a viață ne roagă?...
Mai bine în somn ori în țuica de prune,
mai bine-n deochi, mai bine păşune,

să ştim că ne paşte zăbava, uitarea,
şi-am îngropat în formol ursitoarea,
mai bine Hristoşi dormitând la răscruci
în munca de cariu şi cântul de cuci.

Ca pâsla pe suflet ne creşte polipul,
din ochii profetului curge nisipul.

O bură de veacuri ne ține, ne hâțâie,
osia cerului scârțâie-scârțâie...

Tu, Basarabie...

Mamă şi maşteră, tu, Basarabie,
vatră de lapte, vatră de piatră,
când – numai aură, când eşti de sabie,
tu – şi habotnică, tu – idolatră.

Cazne de sfântă, pozne de lele,
zestre de pradă, dar fără noimă,
tu – în balade, tu – prin tunele:
clipe de vrajă, veacuri de moină.

Vremelnicie, bodogăneală,
mai mult părere, mai mult vocale.
Parcă *eşti viața*, parcă eşti boală,
parcă *eşti calea*, parcă – damblale.

Şoapte de rugă, larmă de hramuri,
hemoragie, somnambulie.
Cum mai nechează în pielea din hamuri
mânjii tăi slobozi – supliciu, stihie!

Țară-a sfârşelii şi-a sfâşierii,
parcă eşti Vodă cel rupt de cămile.
Când ienicerii, când rinocerii
sfârtecă trupul, îți râmă prin zile.

**Vatră-a pierzaniei, neam de cățele,
rod în surpare, fire nomadă,
uger ce-îneacă în jeturi-şrapnele
fătul-destin cu har de tăgadă.**

**Îngeri de chiciură sub şandramale
cântă tropare de Înviere.
Cine s-audă?...
Printre pocale –
umbre obscene, împerechere.**

**Vântul, pustia la cap santinele,
timpul flegmatic adaugă-n silă
cercuri de jertfă, proclete inele
peste-un mijloc borțos de prăsilă.**

Himalaya aeterna

**În regatul Mustang,
peste creste de munți –
numai vulturi cărunți
şi vecii cu „dang-dang...”**

**Acoló, în amiezi,
vede-m-aş legănat
de un fum aromat
şi un basm cu trei iezi.**

**În cadențe de hang
adormire-aş să dorm
până-un alb unicorn
îmi va paşte-n bocanc,**

**până cerul înalt
şi grifoni maiestuoşi
îmi vor ține de moşi,
îmi vor ține de cald.**

Ştima apei

**La mijloc de codru des,
în văpaia lunii pline,
suflu cald şi greu ciorchine –
ştima apei lnaltévs.**

**Voluptuoasă, numai musturi
şi lumini de chihlimbaruri...
Pan pitindu-se prin brusturi
cu copita dă în zaruri.**

**„Zece, zece... zero, zero...”
Mlădiere, sclipet, cerul
spintecat e cu hangerul.
Suflă vântul, cenuşerul.**

**Cade steaua, Carul-Mare
răsturnat e într-o rână,
grav, un greier se îngână
cu argintul din izvoare.**

Geneză

Sub o tufă, cât un ciot,
ud şi verde, numai muşchi,
Statu-Palmă-Barbă-Cot
cu muierile-i moluşti:
Haida-huşti, haida-huşti!

În botforii săi auguşti
parcă-i somnul, parcă-i puşti.

Umbra deasă dimprejur
şi răcoarea sunt temei
cadențatului murmur,
greu ca zeama de hamei:
A-le-lei! A-le-lei!

Numai noduri şi cârcei,
zvon de lacăte şi chei.

Vârtecuş într-un albuş,
nevăzuturi plin irup,
spiriduş şi un tăiuş,
ochi de apă, ochi de lup:
Hopa-hup! Hopa-hup!

Se frământă, se destup
(tulbur zumzet ca de stup)

călții aşpri se sumuț,
nurii unui greu tabu,
rotunjiți într-un bănuț,
trec din mâluri în *acu:*
lu-hu-hu! lu-hu-hu!

Balansează un atu:
– Asta da... Da asta nu!...

Hostropăț de buburuz
cearcă a se anina
de un mugurel confuz.
Legănare pe-o măsea:
U-ța-ța! U-ța-ța!

Ce-i hazard? Ce e sadea?...
Osana! cu-a zdrumica,
a-nchega şi lacrima.

Ceas rău

Dumnezeu uneori obosit
ca un om ațipeşte într-o rână,
cel viclean sumețit, dichisit,
din amurg vără-un corn în lumină.

Doarme Tatăl adânc ca un prunc,
un țăran parcă e în amiază.
Micotel cu cimotia-n crug
mână verbele în antifrază.

O mazurcă începe atunci,
frenezii de lascive cadâne,
cazaciocuri cu ochii bulbuci,
spăimântoaice de zgârciuri bătrâne.

Universul se zbate-n delir,
numai găuri îi este tocmeala,
măduvi dulci, sucuri tari, sfântul mir

curg, se scurg şi rămâne cu boala.

Pomul Vieții, bătut cu măciuci
într-un rit al belşugului–har,
se-ncovoaie în cruci, multe cruci,
şi înecă flămândul tartar.

Dar ei vin, şi cum vin se îndeamnă
verticala, țâțâna s-apuce,
cu scuipatul fatidic o-nseamnă –
bălmăjit de cuvinte năuce.

Înserează în zori şi e ceasul
când o pândă se-ncuibă în fire
şi o frică încalecă glasul,
şi e Nimeni, şi e Nicăire.

Şi e mult, laolaltă, de-a valma,
şi sunt mulți, la grămadă, cu hurta,
e puzderia lumii, sudalma
în pereche se-ngână cu burta.

Substantive, adverbe, conjuncții,
prepoziții, numerale şi verbe
s-au făcut gelatină–interjecții
şi împroaşcă în aspre proverbe.

Dumnezeu tot mai doarme. În lume
e sminteală, e somn, e beție…

Doar un pustnic cu vorbe molcume
chezăşie se pune-n pustie.

Numai aură-n schit – legământul
să vegheze-ntre noi şi vecie –
numai gândul din murmuru-i, blândul,
şi-o strunită-n amin vălmăşie.

Transpirație

S-a mai dus o vară.
Golu-ni-i în soartă.
Flutură în poartă
ciuture de ceară.

Răscolesc înaltul
cumpene în spasme.
Nori-catapeteasme –
vraişte. Hiatul.

Grindina şi seara
ne acopăr chipul.
Dumnezeu-polipul
muşcă subsuoara.

Nimeni nu se miră,
nimeni nu întreabă.
Doarme-ntr-o silabă
neamul şi transpiră.

Floarea-soarelui

Floarea-soarelui,
plânsul cavalului –

ochiul brumarului.

Cum ne mai bântuie! –
parcă ne mângâie,
parcă ne mântuie.

Parcă-i prădania,
parcă-i pierzania
cu spovedania.

Hulpave, pândele
surpă cuvintele
şi osemintele.

Printre molcúmele,
recile, humele –
gloria, numele...

Şi floarea cu brumele...

Semne

„Cu scut sau pe scut?"–
te-ncearcă cu spada
lăstunii din Sparta.
Ori soarta cu nada?
– Azi iar ai căzut
sau doar te-a durut,
copile recrut?...

În zborul tăcut
ghiceşti profeții.
– De ce le trezii,
de ce să le ştii,
de ce le-ai băut,
tu, mână de lut?
Ori nu te-ai temut?

– De ce ai umblat,
cătană zăludă,
la steaua cea nudă?...
– Vezi, cine ți-e rudă,
bătrâne soldat?

În zloata de mart –
de-a lungul un hat
şi de-a latul un hat...

Tăcute statui

Pentru Gheorghe şi Nina Efros

Mult prea devreme, mult prea degrabă
nunta divină în vis cu-n gutui,
nuna frumoasă cu laba de babă
şi vinul în flăcări din cănățui.

Doamne, şi Tu trecând adiere,
tainele raiului împrăştiind.
Jocul miresei între junghere
părea zăcere, părea alint.

A fost cercarea, a fost chemarea?...
A fost orbețul, a fost județul?...
Ce măcinare! – cangă-ntrebarea,

chinul-destinul, veşnic îngeţul.

Tot mai în lacrimă, tot mai de-aramă,
tot mai departe, prin constelaţii,
două făclii din vamă în vamă
urcă, din urmă – trăpaşii nesaţii.

Vină iar, Doamne, cu răsuflarea
peste-ncâlcitele vechi cărărui
adu alinul şi-nseninarea
în cele două tăcute statui.

Pasărea de Maya

Răsturnai în blid cafeaua
şi-ntrebai destinul:
– Unde-i pasărea de Maya?
Soră cu seninul...

Lăsai lumea, ţinui ploaia,
mă-ascunsei sub brazdă.
– Unde-i pasărea de Maya?
Vine-o stea în gazdă....

Mă-aruncai în vâlvătaia
vinului, alinul.
– Unde-i pasărea de Maya?
Vântul-clavecinul...

La răspântii ghionoaia-şi
vâră-încet stiletul:
– Unde-i pasărea de Maya?
Zarişţea, regretul...

Năzdrăvana bucălaia
mi-a trecut cu plinul.
– Unde-i pasărea de Maya?
Timpul spadasinul...

Aproape poveste

O vale, un deal, un deal şi o vale,
cât ochii cuprind – mărăcine, pustiu.
Ca-n somn caravana se mişcă agale
prin ţara lui Papură. Un soare saşiu
pe boltă atârnă şi-o lună de smalţ –
sinistră pereche bolnavă de-orbalţ.

Supuse cămile ori un veac-năsălie
drumeţii îi poartă prin ziua de ceară?
Prohodul de umbre orizontul sfâşie
c-un ultim răsuflet, lăsând să apară
cetatea de scaun, cerboaica de aur,
comori luminând în mătasea din plaur.

Pe ea o vestise în zodii cometa...
O, iată vânatul, e-aproape, e-n mână!
În verdele crud se-nfioară trompeta,
alămuri cu zarea vibrând se îngână.
Vedenie clară se-ncheagă-n chindie –
un cap de cerboaică aburind pe tipsie.

Călări pe cai negri se-avântă gonaşii.
Cămilele-n vale pasc soarele, luna,

sub pietre asudă culbecii, golaşii,
chirieci ţin isonul copitei, nebuna.
Pe culmi plutitoare – hăitaşi în delir
c-un ochi de rubin şi un ochi de safir.

Eclipsă totală, bizar torontoi,
ogari pe cai negri, hăitaşi pe ogari
aleargă în cerc, vânătoarea e-n toi,
galop de strigoi – gonaşi şi fugari
vrăjiţi de-o cerboaică, o cetate de scaun
şi o ţară de rai cu un Papură faun.

Un trap ca-n descântec, ca o rugă lui Buddha...
Şi-i beznă, şi-i frig, şi plouă mărunt.
Iar fuga, o! fuga, alergarea, zăluda,
se-înfundă în noapte ca săgeata în unt.
De mult tac cămilele în apele humii,
ogarii doar latră la marginea lumii.

Ce-i dealul? Ce-i valea? Ecou din genuni
cu soarte iobagi şi destine domneşti.
Stafii de tătari, de goţi şi de huni
aleargă acuma prin cărţi de poveşti.
Poveste amară – cerboaica şi ţara
o vântură-orzoaica, o cerne negara.

Cezariană

Ne naştem în brazdă cu gura-n ţărână,
ca frunza, ca iarba ne naştem, în ciucuri.
Şi ca să-mplinim rânduiala păgână,
prin ţepe de mirişti pornim tăvălucuri.

Buricul ni-l taie plăvanii cu plugul.
Şi-odată din viscere smulsă ţâţâna,
ursita ne trece prin nară belciugul,
acoperă zarea, ne lasă cu stâna.

Prin gurile arse scânceşte jivina.
Măicuţa ne vede şi nu ne cunoaşte,
pe câmpuri aleargă, întreabă lumina,
lumina n-aude din clisa de boaşte.

Porniţi în amiază, golaşe ţestoase,
cu soarta în cârcă – hăitaşă hapsână –
chindia ne prinde în foşnet de plase
moi vrejuri gârboave cu mersul de râmă.

Şi doar în amurguri, când Steaua se-arată,
privindu-ne rece cu ochiul de spână,
am vrea să renaştem, am vrea înc-o dată
să fim un fior cu-o grea rădăcină.

Vârtej în bulboană să fim, amânării
să-i punem cuţitul în beregată
şi-n ritm de drăgaice la marginea mării
am vrea să întindem o nuntă bogată.

Pe măguri, în noapte, de parcă e-o strană,
făclii singuratice pâlpâie, zarea
cu spaimele licără-n cezariană.
Renaştem în slavă...Ori iar e-amânarea?...

Ghinion

Căpcăuni c-un ochi în frunte
peste casa lui Ion
cad – năprasnic ghinion –
ca un munte pe-un grăunte.

Tigve, tigve rostogol
umplu dealul, lunca, vatra...
Încâlceşte verbul, natra
mursecatul-carambol.

Cu cimilitura-n gură
şi cu splina spintecată
Ion cătinel se-ndreaptă –
burniță-n semănătură.

Între brazde strecurat,
jumătate e baladă,
jumătate e de pradă,
însurat, încenuşat.

Vânt de tângă, de prăpăd,
suflă-n osul de ioni,
sar din hornuri unicorni
albi ca fulgii de omăt.

Refugiu imposibil

Într-o lume gângavă,
față-n față cu steaua,
când te-acoperă neaua,
te strecori în voroavă

şi izbeşti cu cazmaua,
şi trânteşti cu toiagul:
– Năboiască-ne cheagul
spală-se mascaraua!...

Fie-ne călăuză
Năzdrăvana moldava,
din uitare, din spuză
înfiripe-se Slava!...

Țipă-n mugur, jilava,
veşnicia lehuză,
lumea-şi treieră pleava,
nu e nimeni s-auză.

Rătăcit în silabe
(parcă-un sfinx se amuză)
te încearcă, te soarbe
universul-ventuză.

Fior

Sus în deal o cruce
şi un tei, şi tata,
gaițele năuce,
luna cocoşata.

Un izvor în coastă-i
cântă din cimpoaie:
muzică nefastă,
cântece strigoaie.

**Stăm în doi cu fiul,
singuri într-o rugă,
timpul bidiviul
glezna ne-o îmbucă.**

**Eu mă fac o ploaie,
fiul – o lumină
şi o vânătaie –
stibla de sulfină.**

**Sus – o stea blajină,
jos – răsfăţ de iarbă:
parcă se înclină,
parcă să ne soarbă.**

Feleşag

**Gângureşte–împărăteşte
între cărnuri un buboi.
Of, fetică, e război!
Brânca-jolnă se iubeşte
cu Năjitul-ulduroi.**

**Moliciuni moldoveneşti
se-nfioară şi tresar
(Vai de leah, vai de tătar!).
Cine bate la fereşti?...
– Hai, mai cântă-mi, măi cobzar!**

**Bobotitu-n motofâlci
scoate coarne boureşti,
vreme este să izbeşti,
să spargi coptătura-n gâlci.
– Of, ce vorbă... Of, ce cleşti!**

**Vin pereche în caleşti
Udma, Gâlţul, Mandalacul
Bolfa, Samca, Junghiatul.
– Doamne, cui ne viscoleşti?...
Of, întăciunat ni-i vacul!**

**Horcăieşte-n baieri Zacul –
sor cu Zganca, sor cu Ciuma.
Fără Sinea, Vârcoluna
spurcă gândul, umflă tacul.
– Of, Ceas-Rău ne ţine urma!**

**Sfârc spuzit, n-am apucat
să cercăm răvacul. Darul
cu bulbuşul ca pojarul
s-a-ntomnat, s-a scuturat.
– Of, ne-ngână tocilarul!**

**Ce rămâne? Aoleul
aolind în mădulare,
alignită o mirare,
scrisa-n gură cu trofeul.
– Of, tu-i *ista* cui ne are!...**

Lacrimă-n noapte...

„Şi era noapte." (Ioan 13,30)

Ceasul e-aproape. Vreme de rugă.

În Ghetsimani prietenii dorm.
Cumpăna lumii gata-i să fugă:
ochiul de peşte sau ochiul diform?...

Iuda înghite îmbucătura,
muge-apucatul în cheagul de lapte,
umbra-i cât hăul, zgură pe gură.
Graba, norocul, *şi era noapte...*

Tulbure ura, crucea şi gloata
(toate-împlinitu-s-au ca în proroci).
Nouă, plămada umple covata,
grea, suferința străbate epoci.

– Doamne, paharul ia-l de la Mine,
de ce, Părinte, M-ai părăsit?...
Se vălmăşeşte jos în rovine
licărul candid şi-un clar bănuit.

Vreme de pârgă, vreme de coasă,
vreme e roata să se întoarcă.
Lacrimă sfântă sub talpă jegoasă...
Talpă de ludă, talpă de-ogarcă?...

Buduhală

În jurul grumazului ştreang,
fecior e, dar şí nevăstuică.
Glumeț şi țicnit saltimbanc,
sămânță din lele de puică.

Bastard fără neam, fără nume,
lehamite de samuraslă,
vântoaică la gură cu spume,
bărgaie cu gura-n coraslă.

Blestem în caftan de satrap
şi streche în piele de boaită,
bairam de pârnaie şi țap,
trăpaş în beția de gloată.

În fuga prin vreme cu vrăji,
de ce se atinge, se spurcă.
Buboaie, puroaie şi vrăjbi
în sfârcul cel tânăr le-ncurcă.

Pe ce pune ochiul se uscă,
iar vorba-i zurbalnică-mbală,
de parcă-o scârnávă moluscă
e într-o lucrare cabală,

de parcă nu mustul, dezgustul
e fracția care împarte
dezbinul, seninul, augustul,
şi coacerea față de moarte.

În jurul grumazului ştreang,
ne strânge, ne frânge, ne-mpinge
la marginea sorții-ntr-un gang
şi-n sânge încet se prelinge.

Țăranii

Maică ce chin, taică ce chin, Doamne, țăranii!

Când nu mai mor, când rătăcesc printre amnare,
când răscolesc focul ceresc sau bolovanii,
mâinile dor, oasele dor, sufletul doare...

Când ies din lut şi diafani umblă prin zodii
ori în descânt sunt legănați de Carul-Mare,
chiar şi în vis cucul orfan le cântă în dodii:
mâinile dor, oasele dor, sufletul doare...

Ceasul cel rău, Doamne, mereu, ticăie-n prag.
Ei, străvezii, ca de Florii o lumânare,
pâine se fac, piatră se fac şi vinerea steag:
mâinile dor, oasele dor, sufletul doare...

Primii – la vii, primii – la morți, parcă-s chiar vinul –
frate-n botez, frate în crez, frate-n uitare.
Cum au venit, iată-i se duc… Veşnic festinul:
mâinile dor, oasele dor, sufletul doare...

Când lisus, când doar lăstari, când păpădie,
când – în toiag, când în meleag – ape hoinare.
Ninge cu dust peste țărani. Toamnă târzie.
Mâinile dor, oasele dor, sufletul doare...

Savaót şi Asmodeu

Călare pe-un curcubeu,
Savaót se miră tare,
cum din punctul-crustaceu
ieşi lumea curgătoare.

Logosul cum a mişcat
cel nimic pustiu şi rece
şi în el a-nsămânțat
vreme vine, vreme trece...

Vreme vine cu lumina,
cu tumultul, cu îndrumul,
din țâțâna, opalina,
scoate limpede altcumul.

Vreme trece cu țărâna,
cu uiumul, oarecumul,
lasă-n urmă, moale, vâna
şi puținul în rezumul.

Savaót închide-un ochi
ca să cerce-n *cât* balanța.
Sare-un pui de deochi
şi amestecă substanța,

leagă cele care vin
cu *porní hora odată,*
zeama dulce din ciorchin
o-ntoarce în aspră şoaptă.

Din *acum* face *oricând,*
schimbă *care* cu *oricine,*
pe-un *curând* şi un *nicicând*
cu un *fu* şi cu *devine*.

Ce necaz pe Savaót:
firul să-l scapi şi măsura
să-ți răspundă c-un complot!
Chicoteşte creatura...

Unde Unul pune gura,
oarecare Asmodeu
vine cu mâzgălitura
şi cu _oarece_ clişeu,

şi cu el e Asmodeea,
cea borţoasă, în călduri,
şi-ntre dânşii epopeea
cu dubluri, cu făcături.

Vreme trece, vreme vine,
ape vii şi ape moarte
susură la rădăcine
printre lăcăţile sparte.

Iară sus coperământul –
Unul, în ai lumii câlţi,
şi din urmă _ca şi cândul_ –
oarecine-n _oarecâţi_.

O lume de-a-ndoaselea

O troahnă cumplită în vinuri a dat,
butoaiele aruncă pe cepuri oţet,
de parcă-un deochi şi un duh dezmăţat
s-au pus pe-un etern, un febril zaiafet.

De parcă din ţărnă în struguri s-au scurs
blesteme, crâcneală şi-un sânge impur,
de parcă o vrajbă, un bólnav apus
preface proverbele în calambur.

Un gust de cocleală şi-un iz visceral
acoperă limpedea, simpla porneală,
de parcă-un smintit, un fatal ritual
e _alfa_ şi-_omega_ în hăituială.

În toamna de aur un prunc-abandon
dospeşte o-ntoarsă pe dos rânduială,
o ţicnă acidă, un moale flegmon,
o lume cu capul pe nicovală.

Ţara de Jos

Mai în jos de târgul leşi –
numai rânză, numai hâră.
Firea locului, ceacâră,
parcă-i prunc, parcă e-un pleş.

Că-i lunea, că-i vinerea,
că-i de price, că-i de pace,
printre secoli timpul toarce:
Vodă – da, da Hâncu – ba.

Între _nu_ şi sfântul _da,_
când – de piatră, când – de-alviţă,
când înjură, când sughiţă,
râcă-nemoténia.

Că-i de pâră, că-i de pândă,
că-i vânatul, că-i hăitaşul:
veşnic – unul păgubaşul,
veşnică – nunta flămândă.

Paşti fără Iisus

În ziua de Paşti la Ion
veni Iisus într-o şoaptă,
se prinse pleoapă de-oblon,
polei se-aşternu în ogradă.

Cerescul gândi că astfel
va umple pustia cu mila
şi-n vatră-aşezat cofăiel
setoasă-L va soarbe argila,

că, boare, va ninge-n pridvor
cu floare de zarzăr în mart
şi-n ea – un Ion suitor –
din urmă cu ogarii-hazard

se va-mpărtăşi din minunea
Hristosului care a-nviat,
că zboară prin horn *legiunea,*
că-n juru-i rămâne curat.

Lipit de fereastră, Iisus
Aşteaptă să-L cheme Ion.
Ion... (uşor de prepus)
e prins într-un *khief* autohton.

Ion, cepeleag şi călduţ,
cu-n strugure de nemurele,
nu vede Hristosul desculţ
din saţ şi din zdrăngănele.

Blidoane, clondire-mprejur
şi-un abur verzui ca de ceară,
cu-n duh pofticios şi impur
ce-şi face-ntre străchini gargară.

– Hristos a-nviat... a-nviat....
Tăcere. Un sughiţ din bărdan.
Iisus se răsfiră bogat,
în coapsă-i răsuflă-un plăvan.

Gândul răzmeriţă

“Cât poate să ne mai piardă
astă ciumă, astă hoardă,

să ne ţină în cătare
fără glas şi dezlegare,

să ne stea în măduvioară
işti jăpcani cu-a loru gheară,

zgârciul să ni-l încovoaie,
sufleţelul să-l înmoaie?...”

Un ţăran şi o mârţoagă
cu un Dumnezeu-beşleagă
merg prin zloată ca prin soartă…

– Cruce-n ţară! Doamne iartă!

Roata morii

Roata morii, coapsa, jarul,
viața, moartea, mădularul...
– Pân' la fund să bea paharul!

În cuțite de lumină
pruncul lúmii se închină...
– la-te, bre, ce rădăcină!

Pe un maldăre de stuh
pogorî şi Sfântul Duh...
– În burduh – ceresc văzduh!

Într-o pieliță subțire
creşte os frumos de mire...
– Şi var pentru cimitire!

Busuiocul la ureche...
Doamne, ce-s frumoşi pereche...
– Să vă ştiu zidiți în streche!

Inorog cu corn de aur
răscoleşte cald-opalul...
– Şi norocul cu amarul!

Beau nuntaşii, nu se-mbată,
toarnă vin, vinu-i de piatră...
– Moartea doar să vă despartă!

Cuibul, dorul, puii, zborul,
singur plopul, plângătorul...
– V-a venit secerătorul!

Roata morii se-nvârteşte:
– *Cât trăieşte, năcăjeşte,*
dacă moare putrezeşte...

Duce-m-aş, face-m-aş...

Duce-m-aş să nu mai vin,
ierte-se prigoana.
Trece-mi-ar peste destin
boii cu boroana.

Urma să mi-o calce-un cerb,
să mă pierd în noapte,
luna-ncet într-un proverb
groapa să mi-o sape.

Acolo ştiindu-m-aş
singur, fără grabă,
unui prunc să-i țin de naş
sub o stea arabă.

– Aleluia! Osana! –
să aud Carpații.
Pui de cuc pe-o rămurea
să-şi adune frații.

În pădurea de argint
iar e vânătoare.
Iar blestemele descind,
face-m-aş surpare...

Să pictezi...

Pentru Andrei Sârbu

Să pictezi pe-ntuneric lumina...
s-o visezi, să te scalde să vrei,
dar un neg să-ți înfunde retina –
partea Mielului între mişei.

Prin subsoluri obscure hoinar,
putrezind devorat de tenebre,
sfinții noştri să-i vezi cum apar
în gutui clătinate de febre.

Duhuri vechi din țărână şi must,
bucurii, dar şi spaime străbune,
cu-o lumină târzie de-august
ochiul minții să le cunune.

Delicat să priveşti jocul lor
şi-n amestec păgân de temeiuri
să te pierzi întrebare, fuior,
respirație, fine poleiuri.

Să pictezi pe-ntuneric lumina...
În genunchi să te pierzi prin tunele,
cu destinul cernându-şi rugina
şi să-ți pară că plouă cu stele.

Şi să-ți pară că poarta, la care
în amiaza ursitei-ai ajuns,
este o tainică cuminecare,
este-o vrajă, un sâmbure-ascuns.

Să aştepți de acolo-înspicarea
şi Hristosul intrând pe-o asină.
Nu amurgul-apel, nu plecarea,
nu cuțitele de ghilotină.

Elipsoidalia

Înfloresc migdalii,
dau în rod caişii,
printre anii, ninşii –
sânii ei, regalii.

Jilavă-i cămaşa,
curbe minerale –
Inaltévs, gingaşa –
joc de bacanale.

Tropot, frăgezime-n
huma ancestrală,
ondulări sublime,
rană siderală.

Boiul în spirale
tandre, ireale,
ca de zburătoare.
Zări vămuitoare...

În ruini castelul...
Călător prin soarte,
singur, menestrelul
între somn şi moarte.

Înfloresc migdalii,
greu de rod caisul,
plopii-monahalii,
munții, Necuprinsul.

Mult preaplin nezisul
înfioară lacul,
slobozește plânsul,
cotilește veacul.

Hunul din noi

(27 august 1989)

Zi de tăgadă, zi de dreptate,
zi de slobodă şi de trezie.
Ochiul în candelă, moale se zbate,
cerul ne vine cu-o albă solie.

– *Emanuele!* – strigă mulțimea.
– *Domnu-i cu noi!* – ecoul răspunde.
Goală ldeea, cu frăgezimea-i,
boncăluieşte luturi fecunde.

Neamul e-n transă, ca ciocârlia
care cu soarele s-a măritat,
încă nu simte nevolnicia,
încă mai crede că *el e chemat,*

încă aşteaptă din munți să coboare
duhul genezei din păgânul colind,
care să-aducă Duminica Mare
şi pe lisus pe ape păşind,

încă nu bănuie, încă nu ştie
(ca un copil e sfânt şi curat),
că o străveche, o nefastă chelie,
îl vinde şi-l cumpără de mult cu rabat,

încă mai crede că hunul şi spânul
sunt basme frumoase, fantasme de mit.
Cum să-şi închipuie că *cel cu aminul*
este el însuşi prin vremi băjenit?

Zi de trezie, zi de tăgadă...
Neamul se-ndeamnă spre munte, spre mare –
tânără mladă, stelară plămadă,
fără oprelişti, fără hotare.

Până-l cuprinde–nsingurarea–nserarea,
până în brânci cade-n ziua de luni,
până-nțelege că muntele, marea,
plaiul şi zarea-s luate de huni.

Stirpe aleasă, sămânță de lele,
la dreapta, la stânga, păzea! – înainte,
hunii la pândă cu cugete grele
cată ce pot din tine a mai vinde.

Aproape-s, în preajmă, în piatra din oase –
blestem, legământ, netrebnic altoi...

O rugă străpunge apusuri scămoase:
– Ne apără, Doamne, de hunul din noi!

Destin întors

Destin întors, blestem la bis,
trăim în pai, murim în vis
între permis şi interzis.

Destin buiac, destin buimac,
copil scăldat în basamac,
ce unii fac, alții desfac.

Între-un tâlhar şi alt tâlhar –
Hristos de-a pururi, clopotar
cu limba-n câlți şi gura-n var.

Inconştienți, pentr-un pitac
trecem cămila printr-un ac,
norocu-l scoatem pe hogeac.

Uitat de Domnu-n suferinți,
o, neam lunatic, neam de sfinți,
parcă înjuri, parcă dezminți,

parcă transcrii ce ți-a dictat
un jude strâmb şi cocoşat,
parcă ştergi totul apăsat.

Doi gemănari într-un pătrat...

Între-un regat şi-un rumegat
ce poate fi cu-adevărat?...

Sete

Butoaie, butoaie cu vin ghiurghiuliu,
dosite în pivniți, le-a ros putregaiul.
Călare pe-un falnic, un alb bidiviu,
aleargă prin țară Papură-craiul.

E toamnă şi plouă, e frig, e pustiu,
o sete nebună îl mână, îl cheamă.
Ar bea şi jăratic. Un ochi sângeriu
zvâcneşte sub tâmplă cu-n sclipet de-aramă.

O, crama! o, hanul! de care-i vorbiră
curtenii mieros ca despre-un Eden!...
Sunt toate poveşti. Sus craiul transpiră
şi tremură parcă-i hrănit cu arsen.

Îi ard măruntaiele, gâtlejul e-n pară,
ar da un regat pe-un burduf de trăscău.
– Aceasta-i crăie, aceasta e țară? –
îl roade un gând ca un fierăstrău.

– Acesta-i poporul? Vai, Papură, vai!
În țeapă cu dânşii de vor ca să ştie
ce este elanul, o sete de crai!
Răspunse doar vântul, bolnav de ftizie...

O cruce în deal şi o stână în vale.
Sus – Papură-Vodă, iar jos e crăia.
Paharnicu-n mijloc cu multe pocale
(fireşte, nu el, ci doar cerbicia),

în laț spânzurat ca o limbă de clopot
spasmotic răcneşte: ”Fac cinste, boieri!”

Apói – râs sinistru şi-n bobote-un şopot:
„Ce-i azi ca să fie a fost ca mai ieri”.

Şiraguri de umbre coboară şi suie.
În frunte, pe gură, toţi poartă pecete.
Pe drumul fatal, călcând ca pe cuie,
se-nghesuie-un murmur: ”Ni-i sete, ni-i sete...”

Eloí, Eloí...

Când pe cruce, învins,
îţi stă neamu-ntre hoţi,
tu, brăduţule nins,
ieşi cu soarta la sorţi:
Eloí, Eloí,
Lama sábahtaní?*

Tu te zbaţi ca un sfânt.
Între vis şi prezis
vrei să-ntorci un comând,
vrei să ştergi un înscris:
Eloí, Eloí,
lama sábahtaní?

În înalturi te-avânţi,
de abisuri chemat,
te împarţi, te frământi,
logodit cu-n regat:
Eloí, Eloí,
lama sábahtaní?

De un astru–ncolţit,
de amurguri arat,
descojit, desfrunzit –
albă-o cruce de brad:
Eloí, Eloí,
lama sábahtaní?

Şi la poale pustia,
şi-ntre ceţuri un neam,
şi un somn ca leşia
boronit de un ram:
Eloí, Eloí,
lama sábahtaní?

****Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M–ai părăsit? (Marcu 15,34)***

Slugă de mituri

Laţul pierzaniei poporului Meu, preoţii răi. (Ozea 5,1)

Moaşă de purici, slugă de mituri.
Ce mai zaveră, ce bulimie!
Între prurituri şi horcâituri –
multe cuvinte, sfânta hârtie.

Muncă de farduri, gâfâitură
şi opinteală, neurastenie,
gură spuzită, obrintitură,
surdomuţie şi comedie.

Goană prin vreme, mulsul de clipe,
fruptul îţi scapă, zara te-mbată,
imnuri în slavă urcă din pipe.
Ce feerie, ce mai armată!

Parcă-s zenituri cu răsărituri,
parcă-i fetia destrăbălată,
parcă-s alămuri în infinituri,
parcă-i, stulghita, țâța-nțărcată.

Dín toate patru părți cardinale
creşte spre ceruri albă coloana.
La temelie găi viscerale.
Cu ce rămânem? Iar cu bârsana?

Dans în trei

Va pleca un veac,
va veni o zi,

încolțiți de-o stea,
ne vom cumpăni.

Tu vei fi izvor,
eu voi fi cocor,

şi-n mijloc un gheb –
timpul călător.

Tu – un şipot blând,
eu – o coasă-n vânt,

tu curgând în nori,
eu muşcând pământ.

Tandru menuet
sau foxtrot pe rug –

un prigor golaş
şi un cuib sub plug.

În țara lui Papură...

În glas de răscoală, în vorba cazonă,
în vinere sfinte, în miercuri betege –
acelaşi borhótul dé beladonă...
În țara lui Papură nu-i nicio lege.

Nimic nu se-adună, nimic nu se-ncheagă...
Din ciorba de peşte a unui jargon
destinul, streinul, îngână-ntr-o doagă:
– În țara lui Papură e zgâlța pe tron.

Şi, țepeni în scaune – Leviatanul
cu Behemot şi puzderii de oşti,
iar între ei abureşte ciolanul...
E țara lui Papură plină de proşti.

Trec bouri în goană prin veacuri de aur...
Tăcere, sfârşeală. Pe şesuri o gloabă
cu-n mânz epileptic. Şi soarele maur
în lațul din țuică. Şi moartea în treabă.

În țara lui Papură doar moartea-i în treabă.
De fapt, nu e țară, e-o stână, un cort
În care o mână tot scrie în grabă:
Străine–aíci–Dumnezeu–este–mort...
Străine–aíci–Dumnezeu–este–mort...

Străine–aíci–Dumnezeu–este–mort...
...Dumnezeu–este–mort...
...este–mort...
...mort...

Vămi de noiembrie

Vămi de spovadă –
fructe amare...
Dacă le laşi,
calul îți moare.

Dacă le guşti,
strigoaice sirepe
umbra ți-o hăcuie,
cazna începe.

În asfințituri –
joc de himere...
scaldă de lună,
scaldă de miere.

E să te-ncerce?...
e să te-mpartă
în apă vie
şi apă moartă?

E să-ți împrăştie
lacrima, spuza?...
e să te-acopere
bruma cu tusa?

Rupe-se spicul,
basta – să năzui!
Domnul te-nfăşure
în caldul, în văzu-Í...

Cânte-mi ciuhurezul...

Doamne, mai înschimbă-mi gândul.
Cânte-mi ciuhurezul hangul,
picure-mi cu stropul, blândul,
monotonul ritm, nu zdrangul,

nu cacofonia, hula,
nu harapnice şi tuse,
nici să-mi ticăie pendula
între spuse şi nespuse.

Clar în noapte să răsune
limpedele glas de ciuf,
ca o lungă rugăciune,
fără grabă şi năduf.

Mai înschimbă-mi, Doamne, gândul.
Dă-i trezia, vraja, plinul,
hăulind în el frământul...
Nu şi-aminul, androginul.

Puținul, multul...

O pâine îți este de ajuns,

un măr şi o cană de apă.
Şi El la această agapă
cu cerul, cu harul ascuns.

Un braț de pelin ți-i destul
şi pumnul sub cap căpătâi,
şi-un tei să te-nfeşe-n tămâi,
în hang de arcuş somnambul.

Puținul cu care-ai rămas
de tot mai puține întreabă,
bogata, a lumii tarabă,
e-un bâlci cu năluci de pripas.

Doar neamul să-l strângi ai mai vrea
în coaja de nucă, la cald,
s-auzi cum prin vremuri tresalt
lăstari sub bătăi de cazma.

Ultima şansă

Plouă mărunt, sfâşietor,
ca într-un cântec de Maria Tănase.
Parcă-n țărână, parcă pe-un nor,
plânge un prunc cu picioare solzoase.

Parcă-i brotac, parcă-i un dac –
năluci care-n lanț se împung, se ajung...
Plouă încet, plouă de-un veac.
Cerul s-a-nchis – capac pe coşciug.

Vreme de moarte, soroc de haşiş,
stăpân în ghiocuri e guturaiul.
Aici e sfârşitul? Un urdiniş
profetul scobeşte în stupina graiului.

Pădurea de argint

Între secoli de-orbalț şi milenii de dor
este-un codru de-argint c-un Mihai împărat.
Când mi-e dat ca să cad, când mi-e dat ca să zbor,
vin aíce să zac sub salcâmul bogat.

Când mi-e scris să mă pierd înghițit de un nor
ori în noaptea-sabat să mă zbat zdrumicat,
lângă scaunu-i nalt eu mă ştiu căprior
de-un luceafăr bălai legănat, luminat.

Vin la el ca să fiu unui corn solitar
un ecou peste frați, peste floarea de tei,
şi în lacrima lui – înnoptat lopătar –
cu un zmeu înjugat prin istorii să ar.

Printre turme de jar şi ciobeni-funigei
să trag brazda-destin peste somn şi hotare,
veşnicia să văd cum se-ncheagă temei
între cel însurat şi acei cu pumnare.

Latră-n sânge, în pai predicatul–cobai.
Nu e vreme de vânt, nu e timp de mălai.
Din pădurea de-argint, tata lângă Mihai
strigă în asfințit:
– Hai, dă, fiule,-n cai!...

Iisus prin mirişti 2006

(14 februarie –13 decembrie 2006)

Artă poetică

În golul care ne locuieşte
şi care imperceptibil ne înlocuieşte
suflu un abur de melancolie
rece ca lama unui cuțit.
Cu el deschid rănile cicatrizate de somnul amnezic
şi fac să se-audă răgetul taurului
înjunghiat la hotarul dintre lumea aceasta
şi lumea umbrelor însetate de sânge.

Angoasă

Spaima lumii, ascunsă în firul de mac,
O mână neagră scoate, uscată ca un posmag.
Furnicul zilei de sticlă a-nțepenit pe ilău,
Matinal, soarele cade-n chindie, ca un copil în hârdău.

Soarta cu moartea în cârcă – şontâc-şontâc! –
Bate la uşi zăvorâte.
Ce somnambul telalâc!
Mă scutur în friguri, ca roua, ca floarea de liliac,
Lupul, acelaşi, năprasnic, iar se boncăluieşte-n stomac.

– Nebunule, sfântule cu colții de ger,
Mi-ai rupt diafragma şi ai lăsat să se vadă un cer,
Adânc cât ochiul unui arhanghel şi greu ca noaptea de ieri,
Şi-acum parcă-i noiembrie-n inimă, parcă-i priér!...

Şi-acum parcă un cearcăn mă-ncinge într-un cerc violet,
Parcă în brațe mă strânge Fiul Mariei din Nazaret.

O!...
mâna beteagă fluturând peste lume,
ca – o – spânzurătoare – un – smâc!...
Iar şi iar Marea Moartă înghite laolaltă Sodoma, Gomora,
şi nastratinii din Isarlâc.

Iluminări

Lauda, hula, ocara
Vântul şi larma de spume
Slava trufaşă, flecara –
Negre omături postume.

Fúrii, speranțe naive
Jocul de-a plinul cu moartea
Melițe, zodii captive –
Noima-n bătaie cu partea.

Râul şi steaua mirată
Umbra – încolo-încoace...
„Doamne, mă iartă, mă iartă...” –
Gol, mă dezbrac de soroace.

Țipă lăstunii. În oase
Şuieră grav veşnicia:
– Doamne, Iisuse Hristoase!...
– Maică, Fecioară Maria!...

Trenul Moscova-Petuşki

Miros acru de varză murată, votcă şi
picioare trudite de arhangheli desculți.
O, aceşti arhangheli
care, în loc să ucidă balauri,
au secerat toată noaptea capete de eretici
şi au trecut prin foc şi sabie
scutecele unor vise prea îndrăznețe!

Ca şi cum

Ezitant, oarecum, *ca şi cum*
Ocolind, cumpănind, lunecos
Parcă-i vis, parcă e un parfum
Parcă-i fum, parcă-i cerul scămos

Fracturat într-un rit de plămadă
Din *necum* se alege cramponul
În tandem cu o splendidă coadă
Fastuos arcuieşte blazonul

Cartilaj opalin, anonim
Putregai rentier, sibarit
Mâncător de Hristoşi, arlechin
C-un leşin grațios logodit

În ghiocul fatal dacă-i prins
Să alerge de-i pus între coase
Se preface din nins în prelins
Unduire şi mii de grimase

Clocitoare-n tigaia cu scrob
Şi necuntenă ploaie de falduri
Într-un joc cu aprob şi reprob
Într-un ghem de căderi şi de salturi

Uşa, Calea – bătute-s în cuie
Adevăru-i clăbuc de săpun
Manechine cu guri amăruie
Potrivesc: „Ca şi cum, ca şi cum...”

Siestă

Maimuțe sătule şi ceremonioase
se adună în tăcere pentru Puricarea cea Mare.
Spectacolul se repetă zilnic
pe întreaga verticală a regnului.
Din subterană, strigătele nu se aud
gesturi de jongler
e socotită disperarea ultimă.
Crisalide reci împuşcă în grădină cu flutiri berbanți.

Entropie

O, rosturi întoarse
Coltuce-galere! –
Sclavii voluptuoase
Desfrâu de himere.

Huzurul în vreme
Sfârşeala din pâine...
O, crude poeme!
O, vals de ţărâne!

Prisosul-Hristosul
De strugure zace.
În sferă prinosul
Otravă se face.

Risipă, surpare
Vacarm şi gâlceavă.
Din orice suflare
Ţinteşte o ţeavă.

Fum... rodul prihană
Zgârci... glezna senină.
O, cerc de aramă!
O, pântec-jivină!...

Oarecum crez

Credem în (Dumne)zeul nostru, unul adevărat,
carele ni se dă pe cartelă în fiecare săptămână în porţie z(s)ilnică,
credem în puterea şi dreptatea arhanghelilor săi ireductibili,
arhangheli de stânga – arhangheli de dreapta,
păstrătorii cu străşnicie ai Legii Dint(e)âi,
în serafimii bucălaţi, carii cu lauda Lui pre laudă calcă,
în plutonul de execuţie al îngerilor fără de îndurare
credem cu toată osârdia şi neprihănirea.
Credem în Fiul,
care a purces din Sfântul Duh al Dogmei
şi s-a zămislit din aceeaşi ţărână proletară cu noi,
şi a fost trimis nouă însemn că súntem cu toţii deopotrivă
oriunde, oricând, în ceas de trezie, în somn,
în voia de neclintit a Tatălui;
credem în această lecţie aspră de pedagogie punitivă,
în tăria jertfei de sine
pentru iubirea maselor largi faţă de Atotţiitorul.
Şi mai credem în deplina uitare a celor făptuite de noi
în această vecinică primă(vară) revoluţionară
întru slava Sa,
cu sabia, cu napalmul cuvintelor
ori cu l(m)aţul de mătase al gândului. Amin.

Hierofagie

Nămeţi – destin
Şi-un cerb bălai.
– Hai-hai, susai!
– Hai-hai, pelin!

Un sol ceresc
Fluid în veac
Elan pribeag
Corn bouresc.

Şi noi în ţarc
Ca-ntr-un potir.

– Ce chilipir!
– Ce mai colac!

Nezburători –
Nu ştim de cheag
Suflet iobag –
Nu vrem ninsori.

Mâncăm pământ
Cu dumnezei –
Vechi obicei
Sfânt legământ.

Ah, corn bălai! –
Cireş în spasm
Temei de basm...
– Te tai, te tai!...

Ninsori-leşii...
Fug prin Carpați
Cerbi împărați
Felii, stafii...

B(i)eții din marsupiu

Întunericul se întinde peste linia orizontului.
Orbecăim în căutarea unei ieşiri
fără să ne dăm seama că batem pasul pe loc
că această noapte
e ca o piele neagră de taur
care ne cuprinde şi ne strânge fără îndurare.
Parcă am fi puiul de cangur prins în marsupiul matern
în dogoarea amiezii
după ce femela a fost împuşcată
de nişte vânători plictisiți, porniți pe distracții.

Ahasferus

Trecúi nouă mări, nouă țări
Păduri cu palate-n ruine
Grădine, coclauri, rovine
Oraşe, răspântii, cărări.

Prin lume pribeag, drumețind
Damnat, fără nume, lepros
Pe urma cu mir de Hristos
Făclii înghețate aprind.

Un vad ori o punte, un pod
De-ar fi undeva, să opresc
Spre ceruri otavă să cresc
Din trupul acesta schilod.

De-acest neastâmpăr să scap
De setea de foc, de pustiul
Ce-mi bântuie *mult prea-târziul*
Şi goana-sminteală de trap.

Jidov fără loc, un telal
În față cu-o apă adâncă
Şi, parcă să râdă, să plângă
În zare un alb portocal.

Tăcere

Tac.
Nu există cuvinte
să acopere
vuietul aceste lacrimi
care mă dă de-a dura
prin Univers.

Melancolie postmodernă

Felia de cozonac nu crede boțul de mămăligă rece
Privighetoarea e mută în vamă iar adevărul
răspunde doar la semnalul „eroare”
Bulbuşul de seu
ținteşte cu ochiul său alb cifra *13*
Care se bălăbăneşte pe spatele lumii
ca o spânzurătoare.

Plictisită, indiferența cască în purpură, moale, alene
Pentru ea *c e l e c e s î n t*
nu e decât o dandana, un vânzol
Încurcă frivol cuvântul *cangrene* cu *cantilene*
Şi spleenul galben de contrabandă
îneacă în alcool.

În satul global, acolo unde banal, în frica de celulită,
a murit veşnicia
Unde semințele mint cu emfază
într-o babilonie de jazz
Doar drobul de sare evocă-n extazul său rece melancolia
Semețului,
purtat de talazuri spre centrul Cuvântului, b e a t u l b a r c a z.

De el lipită ciucure turma, arhaic îl linge
până drobul ia înfățişare de făt
Cu munții, cu stelele, luna şi păsări la cap,
şi-o mie de vârcolaci,
Cu norii care-au promis ploaie caldă
şi-acuma aduc prăpăd
Şi cu norocul nătâng ce se joacă
cu degetul strâmb pe trăgaci.

Politikeia

E perfidă
şi minte cu toate ocaziile
numai poveşti inventate –
fluorescențe fetide
pe trupul alb, în ardoare
al adevărului mut, cu ochii deschişi, care nu mai contează.

Vals ancestral

Zei încâlciți în liane
Codrul de lună bolnav
Carnea flămândă de carne –
Vals ancestral şi suav.

Melancolii recidive

Tei diafani, suferinzi
Gingaşe infinitive –
Rostogoliri de oglinzi.

Grele polenuri, uitarea
Huma flămândă de lut
Mult prea-tăcută lucrarea
Lângă-un sticlete limbut.

Viața cu moartea se-ndeamnă
Crugul înnod şi-l deznod
În fermentarea de zeamă
Firea urzeşte-un izvod.

O! absoluturi în floare
Clipe voi, albe, de-absint! –
Dreaptă coboară cărarea
Urcă-un vârtej-labirint.

Cină în singurătate

Vei cina singur în seara aceasta
trup din trupul Tău ți se va opri în gâtlej
de nemărginirea singurătății
de secerişul unei munci în zadar
de spicele goale
fluturând cu fală în boarea vântului lipsa lor de grăunțe
de urâtul acestei lumi
pe care ai vrut-o plină de miez
şi acum e doar plină de sine şi de neaşezare.

Paharul cu vin îl vei bea în tăcere
tot singur.

Cei care au zăcut de lumina Ta
acum dorm în neştire
fără vise, fără surpări de conştiință –
buşteni numai buni să tai lemne pe ei
lut întors în crugul dintâi al Genezei.

La cină nu va veni nimeni
taina cuminecării
va rămâne închisă cu şapte peceți
pâinea şi vinul
se vor întoarce în slava lor
fără ca Duhul să se împreune cu huma
în numele binecuvântării divine.

E târziu. De-ar veni măcar Iuda.

Acum mizezi doar pe el.

Trebuie să duci la capăt cea ce a fost început
şi fără îmbucătura Iscarioteanului, fără sărutul său
cine va recunoaşte Uşa
şi cum să intre prin ea mulțimile însetate
care dinspre viitor se înghesuie spre ea
cu o râvnă pe care nimeni n-ar bănui-o astăzi?... –

În afară de adânca Ta singurătate
feciorelnic deschisă ofrandei.

Dor

Ninge cu grei funigei
Într-un pogrom camerton
Vreme e să mă întorn
La albii mei căluşei.

„Mamă, dormire-aş să dorm!...”
Somnul-temei îl invoc
Din fluieraşul de soc
Sare-un mânzoc-embrion.

Prin hipodromul pustiu
Pradă-n galop mă prinsei
Cu un pocal de scântei
Intru-n apus, străveziu.

Dulcele, caldul temei
Fuge, se scurge din os.
Cu Dumnezeul Hristos
Vreme e veacul să-nchei.

La mijloc

Între dreptate şi nedreptate – infatuata, slaba
judecată omenească
cu treizeci de arginți, un lighean cu apă
pentru spălatul mâinilor
şi strigătul gloatei: „Baraba! Baraba!”

Drum cu arlechini

Pe drumul spre țintirim
Mă-ntâlnişi c-un arlechin.

Chip cioplit, priviri viclene
Promoroacă pe la gene.

Vrui să strig: „Fugi încoló!”
Mă prinse într-un tangó.

Pas la stânga, doi la dreapta
Mă trezii cu miazănoaptea.

Pas pe loc, doi înapoi
Mă făcuşi de caprifoi

Mă făcuşi de sânzâiene
Şi de valuri dunărene

Şi de cântec de cavale
În țărâne senzuale

Şi de fragă, de ciorchin
În gură de heruvim.

Amurg în ambigen

Înnoptați în iluzii în aşteptări în făgăduințe
Ne-am extirpat imaginația şi
Tupiluş, lunecând printre vechi şi banale sentințe
Am decis a ne b a s a r a b e n i.

Care de-a şuia, care de-a berbeleacul, mai mult rostogol

(Nu eram *el*, nu eram *ea*, amurgisem în ceva ambigen)
Am zis, parcă am rupt din rărunchi:
„Paşol!”
Izbind fericiți într-o gloabă de ghiers l a c r i m o g e n.

Era un refren – „Of!–of! – şi–ncă–o dată...” –
Care ne-a mers la inimă drept,
ca după beție-un rasol.
De-atunci-piétre, cu piatra în gură cântăm
scoatem lacrimi de piatră din piatră
Lângă piatra de nuntă bălmăjeşte piatra-viol.

Lângă steaua de veghe punem piatra-pustiu, piatra de pândă –
Sfântul cu guşă care bea o mie de buți:
Când nu înjură, pare că ne descântă
Şi ne trece mereu peste o mie de poduri şi punți.

„Piatră, piatră...” – se face în gură nisip, se face leşie
Ne pierdem în noapte, tot neamul,
cu morții şi cei nenăscuți –
Negre lespezi-menhir şi o tuse ca o liturghie –
Cu Hristosul ce vine din urmă, prin mirişti desculț.

Final de poveste

– Un căuş de jăratic–stăpâne–!–un popas!...
– Să trecem, căluțule, de-această noapte de pânde,
de această țicneală de ceas.

– O poiană –ce zici?–
pentru hodină ție şi mie pentru păscut!...
– Nu vezi cosaşii ceia în negru
cum de cútia lunii coasele ascut?...

– Un loc de adăpost în castelul din deal,
un pat cald ție şi mie o iesle cu fân...
– În castel babele, oarbele,
ne-aşteaptă cu şoaptele şi cu piatra în sân.

– Stăpâne, cerul s-a spart?... Ce e cu aceşti nori
care cu munții vin peste noi ca nişte haite de câini?...
– Of, fratele meu! – cu vântul, cu apele, cu pustiul
iar ne-ațin calea, ne-acoperă armii de spâni...

Frază în suspensie

În ştreang legănat la răscruce
Scuipat de o plebe buhavă
Sub zări de-alcool, mameluce –
O, har! O, tristețe moldavă!...

Te vânturi, te pierzi în amiază
Te-ngâni în risipa de-otavă.
Blestem. Năzdrăvana... gălbează...
O, slavă cu capul pe tavă!...

E strâmt şi te strânge norocul
Şi cercul îngust te sfidează
Sub zări de-alcool iarmarocul
Te strâmbă-n delir, cu emfază.

O, frază mereu întreruptă
De-o goală, banală braşoavă!...
O, goană!... O, veşnică luptă...

O, har! O, tristeți de otravă!...

Echivocuri

Amnezie de sfinți păzitori
care ne încurcă uituci
cu bolovanii, cu pietrele, cu tufele de brusture
şi numai arareori cu un frasin
clătinat de gândurile unui Dumnezeu trist
îndurerat de sunetul dogit al clopotelor
care ar fi trebuit să vestească Învierea.

Barbarii dinlăuntrul cetății

La poarta cetății să oprească barbarii
Am pus totemul străbun –
ultimul zimbru prins în Carpați, împăiat
Pe metereze, la pândă, ne trec prin soartă norii, fugarii
Şi frica de a muri şi-a-nvia iar şi iar
în obştescul infarct.

Scrutăm Deşertul din față,
până departe în zare
Pajure negre în nisipul fierbinte zilele, anii clocesc
Un secol lasciv ni se învârte în ochi
ca o tumoare
Umbre barbare stârneşte
cu umbletul său muieresc.

Nemărginirea iscodim cu văzul lăuntric
cum se încheagă
cum se destramă
Cum plânge Iisus cu copiii-n cetate îngenuncheat
Cum sufletul nostru patriarhal duhneşte a gudron
şi a cazarmă
Cum sciziparii barbari curg puhoaie
dintr-un soare-răsare de-asfalt

Cum, nevăzuți, ni se bagă în vise, trebăluiesc în istorie
Cu copitele cailor somnul de prunci–mirați–şi–exotici
îl tulbură ni-l răscolesc
Cum pe lângă noi, în mersul de vierme,
trece în neant momentul eroic, clipa de glorie
Odată cu-apusuri de sânge
care-n agonie tot cresc şi descresc.

Stăm pe ziduri de strajă,
însingurarea ne prinde, muşchiul, lichenii
Acoperă mâinile, pleoapele
şi zarea de gelatină
În tăcerea de veghe o larmă de-ospăț în cetate se-aude –
vorbe obscene
Pohvale cheflii de aezi
şi-un grai gutural de barbari în surdină.

No man's land

Între taclale peltice –
viața în glume cu zațul
vrăji, simulacre, nesațul
moartea cu moartea de price

fatalitatea farsoră
sporul chircit într-un tremur
împotmolit un cutremur
goală o frază sonoră.

La dezlegarea de spice
doar ticluieli sibiline
negre, lunare făine
jocul anost de arşice

muri de azur în derivă
sfinți monstruoşi de argilă
ochi împietriți de reptilă
suflete de sugativă.

Singurătate în păstaia zilei uscată

Guri fantomatice, roşii, pofticioase
deschise pentru a înghiți ic–
netul surd al suferinței. Nu mai e
nici Moarte, nici Înviere, nici trecut, nici viitor.
Milostiva mână a uitat de creştetul pruncilor.
Păstaia zilei se strânge-ntr-un zgârci, se usucă
din semințele fără vlagă lupii urcă la cer în strâmbe şiraguri.

La apa Iordanului

Zeul Godot iar e în transă
Zeul Godot trişează cu noi
Doamne, blestem!... Doamne, ce farsă!... –
Vineri cârpim cu moartea de joi.

Tot aşteptăm steaua să-nțarce
Puiul orfan – *cea mioriță*
Secoli bolânzi, ere opace
Cască în prag şi tot sughiță.

Ne ling pe ochi oile oarbe
Crezându-ne drobul de sare
Iar în chindii – parcă ne-ar soarbe –
Se duc direct la abatoare.

Noi aşteptăm. Soarta borțoasă
Umblă prin târg cu-afumătură.

– Turme de nori cu lâna deasă
Unde *plânsem*, unde *şezurăm*?...

Balada chiriaşilor ursiți

În grabă, la fuga, în somn şi-n horilcă
Trec anii, trec secole, norocul ne trece.
În larma nomadă ni-i frig şi ni-i frică
Şi nu mai e nimeni la pod să ne-ncerce.

O lungă pripeală de sori, constelații
Un cosmic vacarm ce-n noi vremuieşte
Amestecă gloatele cu pseudo-mpărații
Ne-aruncă-n abisuri, ne strânge în cleşte.

Ne-ngroapă-n uitare, sămânța divină
Ne-o zdrumică-n colburi ca într-un incest

Şi-n loc ne împlântă un bulb de răşină
Un cap de-ntuneric c-un ochi de azbest.

Ce goană-prigoană! Şi ce vlăguială!
În tril se revarsă în lunci turturica
În gât ni se-adună o acră dospeală:
– Hai vino, cucoană! Eşti mâca Anica?...

Po(i)esis

„*Să tacă ibovnicul lunii, eunucul.” (Alain Borne)*

În obrinteli de prostată şi opinteli egolatre
po(i)etul în forum se masturbează
E bine!...
Muza-i bolnavă de râie frenetic se scarpină de un pian
“Nani-na! Nani-na!” –
megacefală odraslă, gata-gata să moară
să leşíne
Se-alcătuieşte între ei din văzduh
acoperită ca Minerva în armură
în suliman.

Din băloşeli rozaline şi scârnă i se distilează şerbetul
În cazanele creierului în febră
la focul bolând se pune mixtura pentru a o corăsli
Bolmoaje, clăbuci ţin isonul
şi ca să ascundă falsetul
Dangăte seminale-n gâtleje dogite
încearcă a b o l o h ă n i.

C-un burete muiat în acid
la urmă se şterg apăsat elanuri virgine
stigmatul de clorofilă
Numai gargara rămâne
dichisul steril
ciozvârta emasculată
Unde-a fost ochiul viu, plin cu sânge
se-nfige-o gumă de mestecat
ori o pastilă
Iar unde Mesía în Ierusalim a intrat –
o creangă de finic
u s c a t ă.

Lunea începe cu noi

De când scriu aceaste rânduri
în *casa noastră comună*
temperatura a scăzut aproape de zero, opaiţul
fumegă din abundenţă.
Cu fiece miez de noapte
în fiecare din noi
iar şi iar începe ziua de luni.

U–la–la–hup!...

Vin din înalturi
semne cereşti
parcă-s poveşti
parcă-ar fi psalturi.

Trec pe alături
valuri–vârtej

flori de cireş
calde omături.

Noi într-o pâine –
„Pui–pui–pui–pui!" –
grave statui
mute țărâne.

Timpul ne strigă...
Într-un murmur
gândul vergur
valul ridică.

Munții, câmpia:
– Haide țurlui!...
Noi în lățui –
sațul, frânghia...

Noi în dezmățul
rodului-lup –
într-un calup
strânşi cu juvățul.

Noi şi răsfățul:
U–la–la–hup!...
U–la–la–hup!...
El – şugubățul...

Dogma

1.
L a î n c e p u t **a fost punctul fără drept de apel**
Unul–Singur–şi–Indivizibil.

Punctul a înfulecat la repezeală
virgulele şi semnele de întrebare.

Din acest chiolhan puțin cam bizar a luat ființă un
semn al strigării
uscat şi plin de o macabră mărire.

Semnul de exclamare a tras o linie dreaptă
între Alfa şi Omega
şi i-a zis *Adevăr Absolut.*

Văzând cât de bine a ieşit totul, de acum înainte
nimic nu avea a fi ori a se întâmpla
în afara zidului acestei linii drepte de neclintit.

Gloaba adevărului de toate zilele
ferestruită pe dinăuntru de naivele sfieli ale probei contrarii
socoti că reprezintă o primejdie publică.
În consecință

cu nesfârşita blândețe paternă de care era capabil
a decretat instituirea unei măsuri punitive excepționale –
reeducarea forțată prin muncă.

„Adevărului să i se pună un sac în cap
să fie înhămat la roată şi pus să calce lut pentru chirpici!"

(Noua Zidire avea mereu nevoie
de acest material ieftin de construcție.)

Tot atunci a tăiat capul Dreptății.
Prea se băga peste tot cu smiorcăielile ei umaniste

în plus mai avea şi un aer de semeție intolerabil.

Şi aici bine a ieşit
pentru că deodată s-a făcut linişte şi curat
ca într-o sală de operație.

2.
A p o i **a zis: „Să fie pretutindeni Duhul Meu!"**
Şi s-a făcut noapte şi frig
ca-n plânsul unui copil rătăcit în pădure.

Şi a liberalizat minciuna şi pâra şi pizma-ntre frați.

Şi a declarat în afara legii
râsul ca diversiune fățişă împotriva Liniei Drepte
plânsul cu lacrimi
ca slăbiciune incompatibilă cu temeiurile sale sacrosancte
şi dragostea, suspectată de insuficientă loialitate
şi de potențiale căderi în ispita devierilor revizioniste.

Şi a pus impozite împovărătoare pe vicleniile rațiunii
inclusiv pe mustrările de conştiință

Şi a inventat o mie de torturi rafinate
pentru orice abatere reală sau în intenție
şi pentru uneltirile (inclusiv cele închipuite)
contra **Poruncilor Fundamentale.**

Iar, pentru siguranță, a asmuțit şi o mie de mii de ogari de rasă
să adulmece aerul în toate cele patru părți ale lumii.

Şi s-a săturat de sânge
că-i năboia pe nări înapoi din burduhan.

Astfel s-a instalat ordinea desăvârşită.

3.
A c u m, **după cele făcute, a vrut să se odihnească**
să se lase puțin într-un cot
poate chiar să tragă şi un pui de somn. Muncise din greu.

A întors ceasornicul Existenței-Reflexului-Condiționat
după ticăitul căruia se potriveau, în sfârşit, toate:
stelele, nunțile, naşterile de prunci
dar, mai ales, moartea.

Era mai invulnerabilă ca niciodată
iar în univers – nicio umbră de tulburare
un calm rece, paralizant
ca în aşteptarea resemnată a bătăii de ora zero.

În acesată stare ar fi adormit cu siguranță
poate că a şi ațipit, dar poate că nu
pentru că în liniştea adâncă a auzit desluşit o şoaptă:
– *Asta* pare să nu mai aibă capac.

Era o frază fără sens
dar tocmai *asta* i-a alungat somnul.

Sub platoşele grele simți un tremur ciudat:
de mânie?... de frică?... de boală?...

Indefinitul o exaspera. *Asta* era.

Într-un târziu sosiră gonacii cu ştirea unei alarme false.

Un papagal
adus de nişte marinari dintr-o rezervație de piei-roşii

cerea cu aceste vorbe imperios de mâncare.

Nu s-a întâmplat nimic.

Pentru a reveni la starea obişnuită de echilibru şi totală suficienţă
încercă un exerciţiu psihologic
făcu un efort să repete în grabă
datele din formularul de identitate
pe care şi-l ticlui cu migală de-a lungul istoriei:
numele propriu, sexul, starea civilă.

Rămase însă perplexă, cu un singur cuvânt
Învârtejindu-se în măruntaie obsesiv, epuizant:
-Asta... Asta... Asta...

Drăcie! – parcă nu s-a întâmplat nimic... Dar
***Asta* pare să nu mai aibă capac.**
***Asta* pare să nu mai aibă capac.**
***Asta* pare să nu mai aibă capac.**

Alcool

Cade în gol
moare încet
astrul dublet
de staniol.

Din Nazaret
vine pe-un nor
vine un sol
în lazaret.

Sare-un buret
dintr-un subsol
c-un epolet:
– Frate mong-o-o-o-l!...

„Frate mongol
frate proclet...” –
plânsul discret
gândul pârjol.

Ochiul ascet
în alcool.

Mult alcool.

Bea un profet
bea un profet
bea un pro...
bea un...
bea...
bb...

Rugaţi-vă pentru ziua de ieri

De ce să vă mai temeţi?
Zeii barbari de mult s-au cocoloşit
în ieslele vitelor voastre.
Deschideţi larg porţile! Ieşiţi în câmpie.
Spălaţi-vă picioarele în rouă.
Lăsaţi-vă în voia instinctelor străvechi
şi rugaţi-vă pentru ziua voastră de ieri.
De ea aveţi azi nevoie

pentru ca să vă prindeți de gâtul zilei de mâine.

Huzur

Între cântări săltărețe
Şade Ion în desfături
Şansa cu-o mie de fețe
Trece pe-alături, pe-alături...

Neamul în musturi asudă
Neamul îi dăinuie-n frunză –
Moale ca boțul de urdă
Ploaie confuză, confuză...

Peste Ion îndărături
Vin să-l dezmierde, să-l piardă.
Vin cu-amânarea, cu-mbătul
Şi cu o bardă, o bardă.

Lumea în sfârc se chirceşte
Lumea e gata să piară
Şade Ion, huzureşte:
Parcă-i de ceară, e ceară.

„Poate m-o trece, m-o ...frate
Poate m-o vine, m-o dulce...”
Cu heleşteul în spate
Ion se cruce, se duce.

Singur Ion şi colnicul...
(Neamul – cu vântu-n burlane!)
Veacuri ce-şi scarpin şoricul
Scapăr: „Ioane, Ioane!....”

Diversiune

Să conspirăm noi am deprins de la spuză
Învățând să ascundem cu grijă un nezis sub un zis –
În cacofonia absurdă, ursuză
Un gol aveam de umplut cu un vis.

O frază divină împotmolită în isteria de hurtă
Se zbuciuma printre noi în căutarea de sens
Din față damblaua–prigoană prin fumul de iurtă
Împingea fără oprire bâlbâieli dichisite în contrasens.

Când, pe lângă boi
prin mirişti desculță,
ni s-a-mpleticit copilăria
Şi cerul s-a făcut un ochi spăimântos de bulboană
Am smuls cu rădăcină cu tot din noi poezia
Şi-am pus în loc, tăcută, o stană.

Sub stană am ascuns înțelesuri care s î n t
clare, lehuze –
Dâre de jar întortocheate într-o zare gri-fatalistă –
Cu prevestire de nunți şi cu alaiuri colorate de buburuze:
„Încotro vei zbura... Rezistă, frate, rezistă...”

Gloria florii de tei

Ce mi-s prisoasele lumii

Ce mi-s soroacele ei?...
Gloria florii de tei
Vreau să mă-ngroape-n postume
Muzici de har şi idei.

Gândul-cutremur, dogoarea
Înfiorării suave
Învolbureze octave
Peste predestinarea
Cuminecării moldave.

Maică, preasfântă Maria
Asta mai vreau, să mă cern
În rapsodii de polen
Zgârciul uscat şi pustia
Umple-se cu untdelemn.

Strâmba tocmeală de baci
Oaia în boale astrale
Tescuie-n plâns de cavale
Un gângurit de sugaci
Şi simfonii de petale.

Periplu

Era frig şi era Duminica Mare a râmei
Când Prinţul desculţ al ţărânei
Ochiul Ursitei a spart şi-n albul său fumegos
Cu păsările, cu fluturii a dănţuit ca fetusul în amnios.

Porni atunci Universul să are cu o creangă de brad
Aiai!... Aiai!...
Şi nu ştia că hălăduieşte-n hazard.

Soarele fad îl băgă în clepsidră
Din sferoidă clepsidra se făcu pe loc piramidă
C-un sfinx înăuntru, dormitând pe un trup languros de hienă
Din burtă văzu cum îi curge nisipul şi spuma eternă.

Pornise Prinţul la drum la rever cu o roză
Aiai!... Aiai!...
Acum floarea în pieptu-i se zbătea
ca o batoză.

Din muşcătură,-n nechezuri şi zburdă
Sfârcul dulce umplu cerul cu urdă
Încet, albuşul zilei se alegea în spirală,
în cerc, în jos şi în sus
Cu bănuţul în agonie – Hristosul Iisus.

Fata–mpăratului schimbase pe drum apa vie pe acadele
Aiai!... Aiai!...
Şi nu văzu cum aură-Prinţul îşi face cale
prin stoluri de turturele.

Peste cimilituri şi fără-de-rosturi
arcui zepeline şi poduri de jad
Până la măreaţa cetate Bagdad
În ţarcul de limbi, îmboldindu-se gură în gură,
Prăsila flămândă alerga din dublură-n dublură.

Prinţişorule, prinţ,
ţi-au tuns sufletul chilug şi l-au îmbrăcat în kaki
Aiai!... Aiai!...
Dumnezeul, tânărul, veşnicul, în lacrimă se gârbovi.

Cadența virgină, înfundată-n hiaturi şi cridă
Lăsă în urmă un gol în altul mai mare
Şi-o pricină hibridă
Cu arcurile moi ca de ceară, cu o mumă-n narcoză
Şi-un sânger stingher într-o toamnă de celuloză.

Lipie peste lipie – într-o omletă – cerul, pustia
Aiai! Aiai!
Mădúva o frânge, ţâţâşoara o strânge şi frăgezia.

Numele singur în pară, albă coloană cu hăul în faţă
În ochiul cel maur de-a viaţa şi moartea văzu
se joacă o paiaţă
Şi un burghiu care în bezna-spirală
săpa cu viteza luminii
Gata să spargă solzul de abanos al retinei.

Creanga de brad
carnea Prinţului o mângâia-încerca în ţepuşe
Aiai! Aiai!
Stârnind colbul, rugina şi-un nor de cenuşe.

Prinţişorule, prinţ, ţi s-a făcut osul floare de tei
Cin' te-amiroase se face urdiniş la ştiubei...

Prinţişorule, prinţ, ţi s-a făcut osul muscel
Steaua se miră şi nu se satură-arhanghelii
să cosească pe el...

Omul

Un
ocean
de suferinţă
într-un atom
de
viaţă.

Visul de taină

Litere strâmbe, rânduri grăbite
Visul de taină se-aşterne pe foaie
O lumânare între cuţite
Mielul de jertfă sub steaua bălaie.

Încă o şansă! Doamne, doar una!
Toate se joacă pe-o singură carte
Inima, nervii... ruptă e struna.
Singur... lar singur?... S i n g u r ă t a t e.

Vreme târzie, ceas de sudalmă
Zarurile-s sparte, viaţa-i pierdută
Norii cu ploaie iar se destramă
Cupa e plină cu must de cucută.

Ce mai vertije! Cad în înalturi
Într-o uitare, într-o absenţă
Secolii mână printre hiaturi
Buchii stinghere şi-o transparenţă.

Fisura

Au fost nişte stane de piatră

şi orgoliul pietrei de a strivi
tot ce răsuflă şi mişcă în afara ideii de zid

şi himera zidului care a tot încercat să aşeze bloc lângă bloc
grimasele unui timp înțepenit într-un zâmbet senil
de fericire eternă

şi fericirea eternă cu chip diafan, bucălat
agonizând în gura urâtului lumii
hăcuită fără oprire cu baioneta, cu tirul de gloanțe AK

şi – deasupra – EL, în mantie de urşinic stacojie
cu o umbră ambiguă de sfânt şi înțelept
înfulecându-şi într-o inconştiență mecanică propriii prunci.

Printre toate acestea care *aievea* au fost
cântecul cela din frunză
împleticit între brazdele unor ecouri ancestrale
părea o rugă-n apusuri de scamă

sau, mai degrabă, un cerb rătăcit în oglinda aburită a unui ghioc.

Voi, cântece...

O, cântece, catifelate ploi, în care mă înfăşur
când sfârtecat de răni mi-e sufletul, pribeagul!...

În voi găsesc răcorile din zbuciumul de frunze-n toamnă
ca să-ndulcesc jăraticul-pârjol din vintre.

Când tot mai tânguios îmi cântă în plămâni cavalul
închis într-un catren, mă mir cum dă lăstari toiagul.

Elanul vostru-i untdelemn divin vărsat din ceruri
când ceea ce-a promis destinul se face fum
şi doar iluzii şi grele aşteptări rămân
ca somnul craiului trezit din moarte de fata de-mpărat.

Cetăți de libertate sunteți, când neamul, despuiat de veşnicie
în Turnul Babel rătăceşte c a î n t r - u n d e s c â n t e c !...

Când necuprinsul de trecut se prăbuşeşte într-o imensitate oarbă de abis
nisipurile pustiei voi le umpléți cu vise.

Între zidirile voastre de azur nu gloria vremelnică mă ispiteşte
în voi nu-ncerc să-mi doinizez aleanul.

Ardoarea lui Sisif din vârful muntelui o caut
efortul său ultim, înainte ca bolovanul să o ia la vale.

Şi fericirea de a vedea cum frații stau grămăjoară în lumina lunii.

Un loc de hodină

Iar noaptea mă latră:
– Hau-hau!...
Şi umbrele strâmbe mă-ngână
Şi ielele urma mi-o beau
Şi samca mă strânge de mână.

Nimic, Iisuse, nu vreau
Un cuib într-o stâncă să-mi sap

Un loc unde-n tihnă să stau
Cu-o ploaie de stele la cap.

Un loc cu răcoare de mai
Din jar – abur cald – să mă rup
Şi-ascuns în mireasma de grai
Să-mi pară că sunt într-un stup.

Departe de-acest balamuc
Un loc să-mi găsesc de hodină
Din soarta nătângă de cuc
Să urc într-o boare blajină.

Cu feți-logofeții de crai
Cu blândul şi dreptul Harap
Să ştiu că ne-ncape un strai
Că-aceleaşi soroace ne-ncap.

Blestem

Pe drumul Damascului
în somnolenta caravană a secolelor
cu o creangă de măslin înflorit
rătăceşte Ahasferus.

Încearcă zadarnic să-L recunoască pe Cel
căruia în pragul casei i-a refuzat odată
o cană cu apă.

EL nu vine.

EL nu se arată.

Doar transparențele cerului în devălmăşie
fântânile însetate, în pustii hăuliri de ecouri
un cioclu jovial
urmându-l ca o umbră pretutindeni
şi un barcagiu cherchelit cu o barcă fără fund.

Două mii de ani acesta
tot promite să-l treacă dincolo de apa întunecată
care taie deşertul în două, şi –
bestia – nu se ține de cuvânt
tot promite şi uită pe loc ce a spus.

Postfață

Cel de departe ne-mparte
Cel de aproape ne pierde
Stăm ghemuiți într-o carte
Verde-i în jur... numai verde...

Paştem otava, otrava
Până în margini de soarte
Până ne-nghite hulpava
Dragostea noastră de moarte.

Până, ca luna, ca bruma
Albi strălucim printre semne
Până ne-acoperă spuma
Şi mursecatul de vierme.

Cine ne vede nu crede
Cine ne mână ne-alină

O vlăguială de verde
Abur e şi tescovină.

Gheme de virguli scămoase
Zac sub potcoave de ceață –
Scâncete lungi de vântoase
Dintr-o tăcută postfață.

Libertatea ultimă

Să laşi în urmă trecutul
ca pe-o cămaşă de şarpe
din care te-ai rupe într-o dimineață
– evanescent şi uşor –
şi să pleci pentru totdeauna
să evadezi împreună cu îngerul
care de atâta amar de vreme te aşteaptă cuminte la prag.

Atâta libertate mai ai.

Gong

Vrui steaua s-o prind, s-o cuprind
Vrui timpul să-ntorc îndărăt –
Iluzii cu care mă-mbăt!...
Fantasme ce muşcă şi mint!...

Vrui şansei cu gâtul în laț
Să-i suflu în gură speranța
Dar gongul anunță instanța...
Vin gravii, livizii jurați.

De oarba în cârje am vrut
Să râd într-un hohot sardonic.
Pendulul mi-o taie laconic:
– Tic-tac!... – neştiut... nevăzut.

În urmă nesomn, sfâşiere
Regrete şi-o haltă pustie
Şi-un tren ce mereu întârzie
Şi umbre viclene străjere.

Căderi de zăpezi înainte
Şi zarea surpată în hăuri
Şi-un brad poticnit de gealăuri
Şi spor de tăcere-n cuvinte.

Ce este poezia?

Embrionul de lumină
din tainițele inconştientului

crisparea cărnii
cuprinse de febra ce prevesteşte ploi lungi
şi schimbări bruşte de presiune atmosferică

firul de nisip
cu muchiile ascuțite de sticlă
din ochiul alb al unui orb

insistența sinucigaşă de a merge pe frânghie
balansând deasupra genunii

fără nicio şansă să ajungi vreodată pe celălalt mal

malul ascuns dincolo de linia orizontului
care se mută necunten
tot mai încolo, tot mai departe

partea de cer şi partea de lună
din nesomnul conştiinței în impas

descumpănirea şi mutenia momentului adevărului
disperarea tăcută din fiecare din noi

niciodată însă – laptele negru şi dens al urii
sau cuvântul invocat în deşert.

Urcuş

Pleacă turmele. Oarba
Umbra ne-o cumpăneşte
Parcă-un nor ne râvneşte
Parcă-i Sorbul cu Soarba.

Parcă-s munții, cărunții
Parcă-i, lacomă, seara...
Poate-i nimbul, negara
Peste zvâcnetul frunții.

Răsucit în coloane
Gălbenuşul–descântec
Slobozeşte din pântec
Umbre lungi diafane.

Viața noastră nomadă
Flegma, tusea–povară
Cu o maică uşoară
Urcă-ncet în baladă.

Estuar

(12 mai 2007 – 31 mai 2008)

Luminişuri

Oracol

Cântecul cocoşilor
cade la capătul nopții ca un satâr.

Cu sternul despicat, înnebunită, Cassandra
rătăceşte pe ulițele cetății.

Ochi stinşi de cenuşă.
Din gură i se scurge neantul.

Zorii bântuiți de coşmaruri prevestesc aceeaşi
invariabilă somnambulie a rațiunii atotştiutoare
şi vidul istoriei de peste zi.

Tabu

O, neschimbatul refren de sirene băute
cu *libertatea ca necesitate înțeleasă*!... –

Toate fiind născocite-ntr-ascuns pentru
a închide în uitare
şi a-ngrădi-n umilință:

hotare de spaimă
pereți de beton cenuşii
ziduri mâncate de umezeală şi mucegaiuri.

Hotare ziduri pereți
Hotare ziduri pereți

şi nicio catapeteasmă, Doamne
care să Te vestească

niciun obraz cald de lumină în preajmă
ca să putem dibui
tivul fluorescent al lacrimii în care ne scalzi.

Deficit cronic

Jarişte închisă în sine:
agonie a cărnii, duh
încremenit în lumina ochilor grei, dilatați de durere…

Neîndurata lucrare a cancerului
nu lăsa loc pentru uimire, pentru înfricoşare, pentru Dumnezeu.

Nimeni şi nimic nu se afla
între țăranca ce ieşise în primăvară la pensie
şi flăcările care o mistuiau acum pe dinăuntru.

O pastilă de analgezic măcar –
să-i potoale durerea...

În jurul casei tuşeau zgomotos monştrii deficitului cronic.

Numai răcoarea podelei de lut
mai părea uneori să răspundă blând, omeneşte
la tandra, stăruitoarea ei rugă de moarte...

……

Era ultima vară a unui imperiu
care sucomba în delăsare şi indiferență.

Fratele meu...

Ah, aceste zăpezi
care se fac viermi chiar în fața turmelor mele!
Şi tu, semenul meu, aproapele meu crispat şi ambiguu –
bâiguind lângă focul de jertfă cu gura înfundată în pâine:
„*Adorarea păstorilor nu mai foloseşte planetei*”.

Palide frunze
ca nişte sălbăticiuni cu gâtul tăiat se-nvârtejesc
în trâmbele fumului ce urcă în slavă.

O, aceste zăpezi! şi această lumină în tremur
peste cuşmele munților mei!

Mă chemi în câmpie, fratele meu.

Înfiorat ca o harpă
de unde să ştiu că *infernul sunt ceilalți*?...

Sărut mâna în care ții strâns piatra
confund sângele ce curge-n țărână cu toiul laptelui
şi-n noaptea fără de capăt mă rog de tine
semenul meu, aproapele meu, fratele meu

semenul meu, aproapele meu, fratele meu Cain.

Agon

Monotonie de guri flămânde.

Incantațiile unui cântec de greier într-o bazilică goală
în rezonanță cu jetul subțire de slavă
cât un fir de păianjen
de care se ține corola strălimpede a unui vis.

Tortură continuă, despletire de tumulturi
până la extenuare.

Şi un lanus apatic care priveşte absent
rânduiala încâlcită a lumii.

Riduri

Cuvinte aruncate la întâmplare
nisipuri mişcătoare, aride.

În lipsa temeiului, sensul nu ține
exigențele cad în incidența insignifiantului.

Rugile către Dumnezeu, invocația ploilor sunt ceremonialuri în gol
nimeni nu se roagă cu-adevărat pentru fructul cel limpede.

Agitație banală a hazardului, îngânare a nimicului e
rodul spornic mistuit de abulia amiezii toropitoare.

Fără dragoste şi fără ură sporovăim-îmbătrânim-murim
în dezgustul atoatelor care la nesfârşit n-au fost să fie odată.

Soluție

Neclătinată cocoaşa de sticlă din spate
grea, năboind de lumină
ca un Crist ce-şi dă duhul continuu pe cruce

şi blândețea zăpezilor copleşitoare
neajutorata, stăpânitoarea blândețe
la răscrucea de focuri sprințare cu sfârşeala seminței uscate

şi seara prăbuşită în friguri
cu arípile rupte ale unui vis exilat dintre noi

şi copilul lunii stingher
privind absent cum se-nşiruie anii

ca o râmă fără țintă şi fără memorie

şi pumnul de țărână ce inutil se căzneşte
să înnoade legământul cu transcendența

şi – în zorii de strigăt ai materiei –
un refuz de a se naşte

şi carnavalul mulțimii de ciori
care spintecă cerul în inverse ploi de funingini.

Nu mai aştept miracolul.

C-un abur uscat pe gură
invoc resemnarea condamnatului la moarte.

În tăcerea asurzitoare ce-mi sparge timpanele
las cuțitul ghilotinei să încremenească
deasupra cerbicii acestei epoci fără glorie.

Odysseus în Ithaka

Eroii nu mai au căutare-n Ithaka. Importanți sunt
doar crescătorii de porci.

Penelope
paşte gâştele pe pajiştea cerului din întâmplările Troiei.

Lipit de o stâncă, pe țărm Odysseus contemplă refluxul.

Din tălăzuirea de ape
îl priveşte fantoma întunecată a unui bătrân.

Refracțiile însingurării?....

Chipul îi tremură în cețuri şterse, confuze.

***Cel cu multe înfățişări,* Polytropos**
parcă este, dar parcă-i o mască a morții:
în găurile goale ale ochilor suflă urâtul de-acasă.

– Odysseus!... Odysseus!...
Zeița Kirke prin zbuciumul valurilor îl caută
îl cheamă.

Să uite ar vrea
se se facă una cu somnul-piatră
cu nepotolitele adâncuri ale lui Okeanos.

Să nu mai vadă Ithaka, osânda plictisului ei, şi
să nu mai audă această necontenită chemare
care ştie că e doar o iluzie.

Clipită

Niciun manual de istorie
nu a găsit necesar să rețină:

obscuritatea acelei odăi de spital
vaza de cristal plină cu apă
care-n lumina plumburie a storurilor trase părea

un ochi înghețat de ciclop
mâna catifelată cu mişcări repezi, decise
sclipetul foarfecului

şi

reflexiile-n oglindă ale trandafirului întunecat
desfăcându-şi corola regală într-un ultim elan.

Bulversări
(Ofrandă de august)

Nori leneşi, sălbăticiuni sperioase
împleticindu-şi arìpile grele în grâul copt.

Zăvoare deschise
rând pe rând
până la miezul cald, impregnat de miresme.

Suav seceriş. Cornul de fildeş izbeşte în
învoltul trandafir.

Sensuri clare, străvechi triumfă extatic.

Rămas-bun, templu al castității!...

Sub despuiații salcâmi – ofranda de august:
vraişte chilii, penumbrele unui țipăt de purpură
şi pâinea stingheră, c-un pui de cenuşă în miezul fierbinte.

Vară târzie. Refrenul tânguios de caterincă
anunță venirea zăpezilor.

În apele amintirilor – scânteind fără de sfârşitul:
neîmblânziți, țiparii unor sensuri
cu marginile în torturante obezi de-ntuneric.

Semne

Jocul cu şansa nu ține, nu!... nu!...

Fără-de-rosturi cu viscerele-afară
din toate părțile trâmbițează înjură exultă...

Un chip de lună livid încheagă apele nopții-n fântână.

Nepotolită sete cu lamele spaimei în ochii de sticlă:
sfârşit continuu, crampe ale însingurării...

În cavernele-amurgului nu mai am chip.
Nici nume nu am.

Mă lipesc de o piatră:
sunt o pală de reveneală uscată, o nuanță ciudată de ocru
prin care un duh al plecării anunță de stingere.

Torpoare

Trist şi singuratic:

figuri grăbite, lâncede onomatopee –

deşeuri ale gazetelor de dimineață.

În moleşeala rumorilor
parcă ai fi un lup de omăt.

Glanțul ochilor îți abureşte uşor:

vis cu extazele unei cicatrice de lup
topindu-se într-o pădure adevărată
indicibilă nostalgie a țevii de puşcă.

Coteț

Viață consumată într-o doară
banal
monoton
fără ziua de ieri, fără ziua de mâine
între mărunte încăierări
pentru un loc mai de frunte în ierarhia socială.

La picioarele idolului
eul rodnic nu se arată;

aici singurul orgoliu este libertatea
de a ciuguli nestingherit grăunțele din troacă.

Minunea oului alb, extazul prospețimii lui diafane
sunt pentru cel ce va veni după chindii
ca să salveze crepusculul de invadarea cenuşilor.

Trăind murind fără rest

Cai albi, cai albi ... cămile gri... zilele... anii...

În aburii cărnii veşnicia nu se desluşeşte.

Cel care este, a fost şi va fi se cheamă EU.

Nu are sex şi se zămisleşte necunten pe sine din sine
întotdeauna acelaşi, fără noroc şi c-un nume ambiguu.

Îndată ce ia ființă, îşi muşcă singur coada
devorându-se fără îndurare, flegmatic, ca şarpele Uróboros.

Înfipt în pământ până la buze, aşezare nu-şi găseşte.

Nici *aici*, nici *dincolo* nu este sălaşul său.

Pretutindeni e în fugară trecere şi mereu în întârziere.

Trăind mulțumit cu rațiunea imediată
somnul rațiunii cum să-l priceapă?...

Salt în realitate

La doi ani, rătăcit de mama
sub un soare torid
singur prin mirişti
cu spaima de prunc lipsit de apărare
în fața nemărginirii pline de vrajbă.

Trecere

Pentru Valeriu Snighiri
Motto:„A murit Enkkidu, prietenul meu, care ucise cu mine lei!” („ Ghilgameş”)

Egal întotdeauna în propria identitate

adiere fluidă fără consecințe

genuinul lipsit de excese, dincolo
de jubilații şi suferințe crispate
picotind inofensiv în rostul predestinat

între zgomotele asurzitoare ale lumii –
inocentă rumoare

uitare de sine în potolite irizări de ciorchine

sfiiciune fără ambiții, departe
de vanitatea revanşei şi disperarea eşecului.

Nu a ucis niciodată lei...

lar
acum
această
alunecare
subită
spre Țara Zăpezilor...?

În cochilia cotidianului spartă –
chinuitoare, năprasnice:

urcarea fulgerătoare a imaginii sale
peste hotarele cerului

cortegiul, ireal în dogoarea lui iulie, cu poduri şi punți
ca-n pântecele unei meduze

şi umbre vorace bântuind abisurile
sângelui în alergare precipitată.

În plinul amiezii
realizăm prima noastră trecere concludentă:
de la aparență la ceea ce este.

Zbor alb

Întomnăm fără de îndurare
abandonându-ne zborului
din care se-ntorc doar áripile singure
grele ca două cruci albe de piatră.

În frigul din spaimele noastre subite –
un tocilar cu mască de ghips
paşii cuiva
răsuflarea sa descărnată.

Şi mai în adânc o scară:
urcă?...
coboară?...

Rost

Am emigrat din istorie, scriu cu sfială, concis.

Două-trei cuvinte, până
mă cocoloşesc între coapsele moi ale unei silabe virgine.

Parcă-aş fi un diamant translucid:
rece, concentrat, gata să se spargă în țăndări
la prima stridență.

Zăbovesc în pura tensiune a misterului
ascult firea.

Aici
în luminişul care se deschide
încerc presentimentul că se-mplineşte sorocul
şi se-adevereşte menirea.

Pârg

Hipnoza impalpabilului:

lună plină, sclipiri de ivóriu şi
tropote scufundate în zăpezile galbene.

Nuferii ochilor nu ştiu ce e rânjetul unei lacome gropi:

glorie în prăbuşirea de ceruri
în prăvălirea nămeților puritatea se insinuează
mântuitoare.

Încremenirea ademeneşte,
necunoscutul sticlind fascinează:

zorii mă regăsesc în genunchi
rugându-mă în fundul grădinii lângă o tufă de mărăcine.

Gong

Uşi întredeschise cu generozitate
de-o mână nevăzută:
voaluri, vagi draperii, evanescente perdele...

Din adâncuri reci, luminoase, de marmură
în nepăsarea hazardului irupe
gongul de aur al unui cuvânt.

Arunc obişnuințele
ca pe-o sfărâmicioasă piele de şarpe
şi mă las absorbit de-o neînțeleasă cadență.

În fojgăiala a mii de păianjeni albaştri
aştept să frăgezească temeiul lăuntric
şi să prindă contur chipul adevărului.

O boare de reveneală nădăjduiesc
până cel care tropăie cu bocancii în preajmă
nu a răsturnat încă peste horbotele orizontului
nemilostivele stane de piatră.

Crai-Nou

Râcâitul monoton de arcuş
anunță în continuare aceleaşi țărmuri mahmure

şi cataracta zilei – aceeaşi, lugubră
cu tristeți ce vomit în argoul unui sânge stricat.

Credeam că setea de repaos
e unica realitate în frigul de aici.

Dar cineva nevăzut, neştiut
trânteşte o poartă şi pleacă.

Pentru totdeauna?....

Dintr-odată

jur-împrejurul nu mai istoveşte
precum noaptea trecută

şi nici statuile de lut ale istoriei
nu-mi par atât de fantomatice.

O imensitate caldă, intensă mă înconjoară...

...întorcându-se
din țări sudice către un rost străvechi
d r a p e l u l a l b a l l e b e d e l o r.

Străvezime

Neclintite portaluri de-azur

şi
afundându-se-n ele
un râu fără nume în care
zadarnic încerc să-mi surprind chipul prefirat printre prunduri.

Din adâncurile limpezi, nemişcate
mă priveşte fix şi hain un om de zăpadă
cu doi tăciuni negri în loc de ochi

iar mai sus, în străfunduri, printre scama de nori –
aceeaşi prigoană, din vise, a inorogului cu cornul de aur
în scăpătarea unui apus cu un soare de ceară şi o lună de cositor.

Început

Copilărie între case
înlănțuite de brâie albastre –

îmblânzire a transcendenței
vag reazem în fața terorii infinitului.

Noapte. 02. 45

Scăldat în luminile lunii, trandafirul exultă

preaplin clarobscurul nocturn
în bogatele-i falduri

purpure împărăteşti se revarsă
peste marginile sensibilului.

Răsfrângerile bănuitului disc embrionar

înfiorarea pururi-nestinsei semințe de foc.

Mult încă până dimineață

foarte departe clipa
când peste toate se va aşterne vălul palorii.

Ființă

Aici, acolo, pretutindeni, dintotdeauna
ea e s t e
într-o nestrămutare mereu egală cu sine.

În rest, ştim numai că o acoperă
o transparență deplină, ceva nemişcat şi fragil
ca chipul unei ape-n oglindă.

Este puterea şi blestemul ei, enigma. E vălul.
Nicio mână nu-l poate ridica
şi nici semne care să-i indice prezența nu are.

La orice interogație, din golul primordial
ecoul implacabil răspunde:

– Întreabă colbul!

În această absolută orbire
vine poetul cu incantațiile verbului şi aluziile criptice.

Un tremur imperceptibil
se desface atunci din faldurile vălului
un fior al ubicuului
o adiere uşoară ca fâlfâitul de aripă al unui înger.

Rezonanțe

Sincope autumnale:
țărmii de chiciură aproape-aproape
şi ochiul lunii de-argint dincolo
despicând turma de umbre a cerbilor galbeni.

Semne de ducă, refrene ale zădărniciei:
guturale prădalnice amestecă laolaltă
neînceputul cu fărădemarginea.

Piciorul scapătă, gura-i amară.

La hotarul Lerului-Ler –
murmurul leneş al unei ape livide
şi crucea somnului înfiptă pieziş
într-un vis cu gutui albastre.

– Lazăre, vino afară!....

De-nepătrunsul reverberează.

Criptice ecouri
încremenite suplicii de vrajă
liedurile amurgului de vară de altădată:

pustnicia din glasul tărăgănat al însinguratului ciuf
litanii de chirieci şi ugerul vacii tăind întunericul
cu jerbe albe de Viață şi Adevăr.

Căruntețe

Nădejdi îndesate în luleaua tiranului
metodic
cu artă
temeinic.

Năprasnică sete. Gravi

prin visele pruncilor către ziua de mâine
se mişcă nomazi călări pe cămile.

Din rotocoale de fum
un irezistibil chip de femeie se încheagă
cu zâmbetul de sfinx enigmatic.

Sigiliul predestinării?.... Ce este prea frumos
mereu aminteşte de moarte.

La capătul uliței, lipită de zidul cavernei –
o pată vlăguită de lumină.

În hăituiala acestei ierni de osândă
cireşul dă-n floare?....
Dumnezeu încărunțeşte?....

Toi

Supreme pietre:

sparte
cicatricele plânsului
gura izvorului înfundată.

Surde, nemiloase
ciocane –

adevăratul haos continuu, omul!

Astfel
întruna
de-a pururi:

inflexibilă steaua deasupra
rostogolitelor tigve cu gâvanele oarbe
şi suflarea brumată peste cupa de cucută.

Obişnuință

Cel care zace în mijlocul acestei săli cazone
pare să se fi obişnuit în cele din urmă cu moartea;

încet-încet rictusul agoniei i se şterge de pe chip;

în umbrele unui gri care se strecoară pe nesimțite
de pretutindeni el este acum un spectru
întins la piciorul unei lumânări uriaşe;

tot mai puține asemănări
cu profilul orgolios din fotografia de-alături
şi tot mai multă ardoare în atracția universală a țărânei;

s u m b r ă n e c l i n t i t ă înstrăinare-de-sine.

Altceva nimic în această sală cazonă.

Doar nişte tânguieli îngăimate
ale unor rude cu gândul la masa de pomenire:
– Cui laşi amarul ista de avere, Gheorghe?

şi un vânticel rătăcit
jucându-se cu candoare într-o şuviță de păr
a celui care în cele din urmă s-a obişnuit, se pare, cu moartea.

Vestitorul luminii

Fast şi risipă de vrajă, mărețe splendori
jerbe strălucitoare de franjuri
mândre, trufaşe brocarturi
revărsate-n galanterii fascinante
nedomolite, sănătoase instincte străvechi!...

Toate acum dormitează anonim
alături de strânse mogâldețe de pene toropite de somn
cărora nu le pasă dacă steaua zorilor urcă
ori dacă astrul coboară.

Nebănuit încă răsăritul
de nestrăbătut infinitul prăbuşit
în marmoreana, adânca tăcere a beznei.

În cumpăna de înțelesuri a ființei – gol fără timp
nemişcată noaptea între descântece de alb
şi bolmoaje de negru
istovitoare nedeterminarea neantului ei
cu rătăciri inconştiente ale fricii şi lepădări de Iisus.

Până în clipa
când un fâlfâit
o scurtă bătaie de-arípe
anunță măcelul de linişti
şi argint-viul solfegiilor sale clatină bolta cerească.

Năvalnice trâmbițe, torente solemne, festive ecouri
irup în nestăvilite havuzuri:
o dată
de două
de trei ori.

Timpul mort înviază.

Din surpările genunii un abur pal de jilăveală se ridică
vestind apropiatul răsfăț al luminii.

„Ivitu-mi-Te-ai, Hristoase!" Petru se căieşte.

Mesagerul e-n transă. În pereche
cu umbra-i ce se lățeşte, se-îngroaşă
şi împreună cu umbra stăpânului
încovoiată deasupra aidoma unui cuțit cu lama ştirbită

în ziua bogată
care foarte curând în ochii săi va arăta ca un sloi rece de sare.

Aduceri-aminte

Tălăzuirea absurdului, decepții

şi limpezişul aducerilor–aminte
cu rănile lor adânci, roditoare.

Ce-ar fi opacitatea destinului
fără aceste străluminări fulgurante?...

Un codru de spâni
o cărare ce se pierde-n pădure.

Regăsire

Serbările singurătății.

Tăcută fraternitate cu toate cele ce sînt.

Lactescențe suave, zămisliri de vârtejuri.
Glorie vouă, turlelor albe, laudă mumelor!

Un râu curge nestingherit prin mine
şi mă scămoşeşte în infinitezimale ecouri
şi m-adună în grămezi de turcoaze.

O, dar ceresc, o, boală fără de leac!...

Aici **(unde totul este plin de zei**
unde nu jindui şi nu ştiu de regrete)
încremenesc – simultan-semănat-şi-nspicat – în dezmierdările firii.

Cu simțurile dezgolite
vălur ca iarba în nemărginirea unui şes.

(Nefericitule, nefericitule! – îngăim în sinea-mi –
tu, celălalt, rămas îngropat
în burta învârtoşată de cancer a zilei de miercuri
mi-e silă de tine, mi-e milă de tine.)

Într-o clătinare cu fala rodului gata să pice în poală
curăț de zgură sunetul prim
răzui de umbre duminica unei vocale
fericit, regăsind voluptatea cuvintelor
orânduindu-se în necuprinsa întocmire a lumii.

Aromă de cozonaci

Aceeaşi zăpadă de Bobotează
molatică
multă

împurpurată:
parcă ar fi goliciunea Ta caldă
revenind sărbătoreşte acasă
din lungi pribegii printre nori de ceruză.

Palimpsest

Acolo nu era loc pentru speranță.

În nediferențierea
***acelui în primă instanță şi cel mai adesea* se des-**
copereau numai atavisme obscure în serie.

Crampe ale istoriei.

Guri pecetluite.

Hiperboreea nomadă
încremenită peste irizări genuine.

Boturi negre de câini mursecând
gleznele de cristal ale Hristoşilor de la răspântii.

Elogii abatorului.

În mărşăluiala de imne – strangulate eresuri, nori lungi
cumpănindu-se-n țepii miriştilor şi nebunul satului
jubilând că-i *frumos ca un mort*.

Halucinante reflexii de cearcăn:
„Aleluia!... Aleluia!... Aleluia!...”

Iar între toatele-*aievea*-închise-pentru-speranță –
înlăuntru-străfundului-departe-departe
indescifrabil umil *a d e v ă r u l* :

huruitul tărăgănat al râşniței pe care
mama o învârtea toată noaptea pentru
a ne hrăni dimineața cu turtele coapte în spuza cuptorului

şi plăpânda clipire a opaițului
deasupra unei cărți cu poveşti.

Morb

Ramuri golaşe, secătuite
atârnând în imensitatea câmpiei
ca nişte spânzurători pentru gnomi.

În locul verdelui crud –
un galben stins, pământiu.
Cloroză.

Indiferență suicidă
strădanie-n van a moaşelor-mume:
nu! nu mai jinduie primordiul străvezimea nectarului.

Atoatevăzătorul întoarce privirea-ndărăt.

Se-nchide în sine.

Acoperit cu o cuirasă de solzi
visează o altă revenire
o nouă reîntoarcere, c-un spor de-nțelesuri.

Dolmene

Laudă zeului, îngândurate porți ale eternității
prin care falnic trece crupa soarelui tânăr

cortegiu în nemişcare cu mileniile-n cârcă
gonind ca vagoanele unui mărfar

calmă beatitudine, exaltare a bolților fără de margini
surpate singurătăți în zămislirea neîntreruptă a luminii

cor mut
înălțat peste o cacofonie de umbre, jilave, indolente
rostogolite cândva la voia întâmplării.

Strânsoare

Strâmt
strâmt îi este sufletului meu
în acest trup de cuvinte.

Pentru fulguirea sa necuprinsă
şi pura lui infinire
prea multă agitație inutilă
prea goală sporovăiala lumii în bobote.

Numai
adâncurile muntelui alb de tăcere din zare
ar putea să-i fie refugiu
locaş pe potrivă
liman însingurării.

Limpeziri

Supunere ascezei.

Ardență a osului străveziu
în care nu mai este timp
ci doar o lumină a ierbii
difuză
dulce
pustietoare
ca o distilare de smârcuri în potirul de nufăr.

Dansez în sfâşierile-amurgului:
într-un lento de pulbere fină sărut țărâna
sărut țărâ...
sărut ță...

Surpare de prunduri în urmă, plânsul Peştelui-Sabie zeul
şi deschideri de cărări
prin văzduhul curbat sub cerul ca o neagră piele de bivol.

Cu o limbă de plumb în gură
întorc cuvintele
în strunga unei litanii austere de slavă şi îngăduință.

Se anunță de stingere

Distilare

Întins ca o strună gata să se rupă
la prima adiere a vântului
reiau de la capăt anevoioasa-încercare:

din penumbrele graiului
distilez transparența fructului copt.

Catabasis

Îngândurate lumini, dorul nostru de moarte.

În apele ninse –
lunatici brotăcei, priviri crucişe
cuvinte rostogolindu-se-n mutenia dintâi.

Înfăşat în cataracta cerului
Dumnezeul părinților doarme somn greu.

O frumusețe stranie ne-încearcă, ne sfâşíe
o frumusețe oarbă ne răpune.

Dăinuiri

O! răni deschise-n noaptea fără margini –

tristețile din cântece cu *barda-n piatră*
şi trilul monoton de chirieci în cimitire.

Euritmii

Un portocal de blândețe în amurgul de vară
glezne sprințare cu clopoței de argint
mlădii rotunjimi diafane
despicând întunericul în cărări de azur
sporuri de taine, lumini fragede înmugurind-înflorind
între consoane scorțoase. În imaculata seară
salcâmii îşi varsă sămânța din păstăile pline cu miez.

Sfârşeală

Suntem dulci şi toropiți de o vrajă.
Ne îmbucă oile.

Singurătatea țipă în noi ca din gură de şarpe.
N-o auzim, n-o înțelegem, nu ne pasă.

Peste pleşuvele dealuri moldave plânge lisus ca un prunc.

Amnezie

Stins suavul clocot de ambră.

Din gălbenuşul fără de noimă al flegmei
se prelinge vălul unei lumini în declin.

O peltea sură acoperă mărul în floare.

Acherontia atropos*

Crai-Nou. Fruct îngenuncheat.

Strigă-Cap-De-Mort taie apele nopții c-un țipăt uscat
o mână tandră clatină franjurii norilor.

Cineva moare de frică
cuiva îi este de joacă sub clarul de lună.

În grădina de minuni a poeziei
poetul îşi biciuie carnea
şi scoate pe gură o flacără albastră.

*** Fluture mare cu pete albe pe aripi, asemănătoare cu un cap de mort, care zboară numai în amurg şi care, când este prins, scoate un zgomot ascuțit ca un strigăt. (DEX)**

Nuntă împărătească

Zarzări în floare, tei în delir...

Ecloziune

Caut însemnele.

Printre pietrele somnului dibui cărarea
ce urcă în slăvile muntelui.

Scena e goală.

În apele limpezi – genunchii în flăcări.

O! suferință, o, fragede ramuri înnegrite de-înghețul lui mart!

Anamorfoze

În grădina fără aduceri-aminte
tuberculii limbajului scot lujeri de sticlă.

Nimeni nu arde pentru iubire aici.

Libertate

Încremenire în teamă (ori poate în temă?...)
flegma cotidianului sterp.

În gâtlejul sugrumat al spaimei
implânt
fulgerul unui cuvânt.

Țipăt alb, rostogolire de infinituri
secera timpului ştirbă.

Justiție

Pâinea cea de toate zilele nu satură, nu!
Pântecele vrea dumnezei.

La mare distanță, în noapte
netulburată steaua țintește chipul tiranului.

Evanescențe

Spitalele toamnei
se năruie în cântec de flaut.
Purpuríi rămân gropile de aer
unde se ridicau turle vechi de biserici
acoperite cu negri licheni.

Creație

lezer cu laptele lunii
în care, străveziu, mă scufund
ca să revin gură de foc, pântec de sânge.

Mugur

Încremenită gură
cu o vocală divină gata-gata să se rotunjească.

Aeterna

Zulufii de aur răsfirați de o boare de-april

tălăzuirea miresmelor de răşinoase
lângă minunea care sporeşte în noapte

şi-n tumultul de taine –
dogoarea unui refren:

O, apă adâncă!...
O! vulpile, vulpile...

Scris

Mă țin cu-ndârjire
de linia foii de caiet

până la brâu
până la creştet
intru în brazda adâncă

frânghia spânzuratului
putrezeşte
în ploaia monotonă de noiembrie

în slăvile cerului
Universul se clatină
ca o creangă înflorită de măr.

Bucurii interzise

Ninge în visele mele ca de Învierea lui Crist.
Mă bucur. Exist!

Cineva îmi umblă cu cizmele prin soartă.
Altcineva mă latră.

Zile-nvrăjbite de luni. Struguri striviți sub căpută.

Frig şi derută.

Şi ura aceasta pe omături!... De ce-atâta ură?...
Iisuse, de mine Te-îndură
Te-îndură!...

Poemul

Alb peste alb în albul mai pur
al unui alb fără margini.
Încremenită bezna Nimicului în uitare de sine.

Un ochi gri se deschide alene.
Pura voluptate declanşează Poemul, despărțirea
niciodată dusă până la capăt a luminii de întuneric.

Răsfrângeri

În părul tău s-alintă candid vântul
şi-n ochii tăi străluce ambra lunii.

Jubilații

Întunecă în regatul de şoapte al tainei.
Întunecă, întunecă, întunecă...

Şi eu orb, orb ca un melc
dibui Calea printre tivurile umbrei
care neîndurător se îngroaşă.

Din încremenita, oarba, spăimântata lumină
rup cu dinții consoane cu sclipăt de tăiş
alint tremurat de vocale în flăcări, libelule-cuvinte
cu sensuri de pajură-n zbor.

Sunt singur şi fericit
singur şi fericit, aidoma lui Dumnezeu în Cuvântul dintâi.

Apus de soare

Urc dealul cu atâtea cavale-n plămân
ce cântă de zori: *Aleluia!*

Restrângere

Baliverne, palavre, braşoave
de-o seamă cu vântul, cu vântul de-o zarvă.

Singură, vorba cinstită
lipită de-o piatră se face muşchi
cerb c-un diamant în frunte
tăcere.

Creion

Grui de infinituri căzute în sine
pe care pasc caprele albe ale lui Negru-Împărat.

Vrajă

Copilărie cu pumnii încleştaţi de emoţie:

zbucium până la epuizare în întunericul beznă
între veretcile aspre de cânepă

noapte fără de capăt
în care s-a rătăcit Călin Nebunul plecat după apă vie

spânul aruncat din vârful cerului
de bunul, credinciosul cal năzdrăvan...
.....

O, tată!
Cu povestea lui Alexei Teplea plângând în ziua de Paşti
ne regăsea mereu – pe amândoi treji –
cântatul cocoşilor.

Fractură

Amestec cărţile
absent
fără grabă
mă debarasez de-amintiri
de nălucirile visului.

Dincolo de geam Ioan fără Ţară aleargă prin ploaie
arhanghelii istoriei fac rondul
iar peste dealurile copilăriei zboară fantastice harpii eline.

Răsfirări

Ratate şanse, bătălii pierdute...
Pe cai de gumilastic pleacă toamna.

Melancolie

Rană fără de loc, boală fără de leac
ruptură între *este* şi *trebuie.*
Vis chinuitor în plină amiază.
Indefinibilă tortură a unui galben pal-purpuriu
scăldat în penumbrele vineţii ale colbului.

Omule, omule! –
la răspântii pustii
nici frică, nici speranţă, doar genunea.

Destin

O mână de humă
într-o neagră mănuşă
s-agită în zare
bate la uşă....

Noi

Ferice de cei care au decretat
că sunt *aleşii* pe toţi vecii.

Ei nu au păcate

dreptatea-i cu dânşii tot timpul
şi ochiul rece al morții e mereu *pentru alții*.

Îmbrânciți în țărâne de-o stea proletară
noi
încurcăm ca bezmeticii hăituiala cu gânguritul
rătăcim printre măştile lumii, privim în gol
fără o țintă anume
şi cântăm florii de zarzăr *Aleluia!*;

noi
răscumpărăm la nesfârşit greşeli reale şi vini închipuite
ne înfruptăm
din cenuşa mielului din focul de jertfă al lui Abel
şi, în desfrânarea de rod
îl rugăm, îl rugăm pe Dumnezeu
de clarul de lună.

Rău de baltă

Acolo unde râul cu sclipiri de argint
se pierde în mâluri şi desişuri de trestii
un licurici ciupeşte tenace din noapte.

Cele ce se-alcătuiesc fără nume
nu ştiu de răul de baltă.

Histrioni

Ne gârbovim cât mai adevărat cu putință
sub piramida unui oftat
ascundem un zâmbet cu míros de hoit
şi mai trecem o dată pe sub ghilotina istoriei.

Resemnare

Zori de zi fără glorie
anonim chip de oaie
aşteptând să-i vină rândul la muls.

Străinul

Realitatea se dilată cu mare iuțeală.

Torturantă până la epuizare devine
absența din dosul atoatelor.

Interminabile cavalcade:
un duh de prigoană bântuie bestia înspăimântată.

Râs isteric
vorbe în dodii
pânde în miezul amiezii...

Înțeleg deznădejdea înțeleptului – *der Unbehauste.*

Câmpul de floarea-soarelui a rămas departe în urmă
hăitaşi-măscărici iau lumea cu-asalt din toate părțile.

Exorcism

Gonim duhurile.

Prin fumul gros de tămâie –
bricele ploii, poticneli de apostoli
lăuze năuce
şi bezna ochiului de apă ca junghiul în tremur.

Inutile semne

Între faldurile de umbre ale serii
o imperceptibilă fisură
prin care, descumpănită
ziua de mâine se furişează spre noi
cu paşi de căprioară
cu paşi de lup
cu paşi de hoț de lună.

Căscăm de plictis indiferenți fără vlagă

Istoria-şi vomite în continuare peste capetele noastre
clăbucii de sânge.

Fisură

Sunt de piatră:
dur rece inabordabil

întârzii în tăcere peste limitele convențiilor

nu sper, nu aştept, nu mă grăbesc

ciocănesc pe toate părțile îndemnul
Non ridere, non lugere, neque detestari, sed intelligere*.

Doar surâsul amar în colțul gurii
mai trădează adânca tristețe.

Inima arde. Mintea se bâlbâie.

*** Nu trebuie nici să râzi, nici să plângi, nici să blestemi, ci să înțelegi. (Spinoza)**

Dorință

Să ningă... să ningă... Sub troiene pure
să piară balta asta tristă de bolmoaje.

Rod

Ziua palidă-n brânci cu pietroiul la gât
se scufundă-n cenuşile-apusului
mămăligi melancolice lângă libertatea cu capul în laț...

iar între coapse tăinuite de măguri

apa izvorului țâşnind dintre pietre
şi însetații de mâine
aplecați cu ardoare
peste murmurul acestor silabe.

Lunatism în toiul zilei

Figuri grăbite, fețe de hârtie
carcase fără miez, temeiuri ambulante...

Munți de azur surpați în ipocrite ape.

Noiembrie

Printre colnicele doldora de rodul măceşilor roşii
o stranie nepăsare –
fuioare de fum sinilii
în urma trenului mistuindu-se dincolo de linia orizontului.

De parcă peste toate ar fi trecut
áripa rece a unui înger cu irişii spelbi.

Postmodernitate

Ne ştergem picioarele de liberul-arbitru
şi nu ne mai săturăm să muşcăm
din fructul hazardului.

Cântece de pahar

Melancoliile unui neam suicid.

Ardoare

Dangătul clopotelor de vecernie
şi ultimele scântei tremurânde-ale soarelui
în pocalul cu pelin dinainte
pe care în curând îl vei bea pe nerăsuflate
ca şi cum moartea
ți-ai sorbi-o cu o lăcomie de lup.

Wadadja*

– Stingeți luminile, strigă strajnicii nopții, începe Wadadja!

***Asta* nu mă priveşte. Nu-mi pasă.**

Dar mărul se face cidru în gură
şi loc de retragere nu mai există.

Lespede cu lespede, bloc lângă bloc, piatră peste piatră
ridic iute împrejurul meu un zid
fără uşi, fără ferestre.

C-un rigă-ventuză în ceafă, afară plânge plânsul.

Parcă ar fi
nişte lieduri de porumbei înainte de a li se rupe gâtul.

*** Wadadja – în mitologia indiană, dans colectiv al posedaților.**

Seism

Salt din realitate sau trezire bruscă?...

Din dimineața rozalbă
azvârlit în destrămarea livid-pământie de umbre a-nserării.

Lipsă de grabă

Îmi potrivesc mersul prin timp
cu tot mai multă încetineală
în ritmul dezlegărilor rodului
care nu are ştiință de nisipul clepsidrei.

Îndurare

Fratele meu cerşetor
tu, chip al singurătății cu trupul plin de bube!

Ce e cu aceste semne de cuie în palmele
în care ți-am pus bănuții de-aramă?

Şi aceste subite surpări de tandrețe
această risipă de mir, această rană deschisă, acest soare
care pe amândoi ne cuprinde, egal, în dezmierdările sale?...

Vine iarna. Va veni în curând. Şi tu vei avea trup de gheață
şi eu trup de cleştar voi avea. Ori poate invers...

Deocamdată, cu o durere ascuțită în coastă
merg dezbrăcat prin mulțime
de parcă o clipă înainte nişte brute de soldăți
mi-au tras cămaşa la sorți.

Căințe

Între cearcănul rece care mă prinde ca-n cleşte
şi teiul frenetic –
izvorul albastru afundându-se-n lacome mâluri
o scăfârlie lividă la mijloc
clipind rar dintr-un ochi în cețoase adâncuri
şi amintirile istovitoare ale unor reflexe de ambră în tremur.

O!
şi aceste halte scăldate-n lumină
răstignirile-acestea cu zădărnicirile rodului
potopul acesta de brume pe care
nici prisosul de moarte n-ar putea să-l acopere...

Urât

Iluziile le-am pus la naftalină
sațul istoriei l-am îmbrăcat ca pe o cămaşă a morții
direct pe suflet.

Îmblânzim țepii sugacilor
şi urlăm la lună aidoma lupilor iarna.

Pustă

Pe tronul de piatră – Vițelul de Aur
în față, pe tavă, Vițelul cel Gras.

Înfigem toporul fără de sine în mana răscoaptă.

Zădărnicie şi vânt e mânia prorocului...

Moduri verbale

Nemişcaţi şi goi:
piei tăbăcite, scoici pustii.

Cine mai crede aici şi acum
în răspântii de drumuri cu o nuntă-n final?...

Dinspre *n-a fost să fie*
către
dacă ar fi să să se facă vreodată
o clocitură de tângă curge prin găvanele goale.

Legiune

Aştept să se lase amurgul şi să uit.

Până atunci
cu vârful limbii fac semnul crucii în gură
şi murmur în gând ruga-blestem:
Nu-i crede, nu ai frică, nu cerşi*.

*** Deviza deținuților politici din lagărele staliniste.**

Monotonie

Leşul soarelui verde în apele sângerii ale serii
şi un tei în extaz încremenit în umbra de lună.

Iar la mijloc – ploi de nisip. Monotone ploi de nisip.
Aleluia!

Frică

Nevinovate grimase de blândeţe
chipuri ascunse sub solzii somnului;

în lumea noastră concavă
nu avem nevoie de metereze, de flamuri;

ronţăim pe tăcute dumnezeii străini
ca pe un posmag de o sută de ani

şi-n fiece clipă murim, murim
în nerostite întrebări interzise.

Derapaj

Ou spart.

O mână rece tulbură luminile dulci-trandafirii
ale după-amiezii.

Sus, între cocoaşele dealurilor
soarele c-un profil nemişcat de grifon.

Nu mai înţeleg: în această zi de april
merg undeva înadins?... rătăcesc la-ntâmplare prin lume?...

Autobiografii în aval

Buşteni lustruiți
cuprinşi de lentoarea unor reflexe de apă stătută.

Aritmii

Declin difuz, obositoare îngânări de priveghi
întomnare în veştedă mutenie, armoniii
acoperite de-nverşunatele, tăcutele aluviuni
ale ploilor putrede
gaițele ciorovăind ca nişte precupețe
peste leşul cerbului despuiat de blana de nestemate.

Ison

Pe stânca goală, înfierbântată de soare –
grăuntele sleit de puteri
şi bufonul infirm cu o lună în loc de cocoaşă
pe tronul Ființei.

Cloroform

În iulie iar ninge.
Iar strigoii?...
Mâini țepene pe-un pântece-totem.

De ce în iulie să ningă, Doamne?...
De ce să ningă în iulie cu viermi?...

Poetul

Un monument de tandrețe în coaja unui cactus
înfipt în transparența de azur
a unui nor de melancolie.

Strigăt

Aici se moare încet, fără grabă
în ritmul luminii de toamnă
care se-ngroaşă până devine grea, de cenuşă.

Nu mai aştept semnalul.

Lângă noptatice țărmuri
îmi sfâşii carnea, ies din pielea de lup, mă mut într-o piatră
şi strig în gura genunii:

Lăsați-mă să urlu şi să uit.
Lăsați-mă să urlu şi să uit.
Lăsați-mă să urlu şi să uit.

Estuar

Neînduplecată steaua deasupra
albastră
albastră
şi-n față foaia de hârtie – stingheră –
albă albă
şi rândurile de cuvinte înşiruindu-se
negre-negre

iar printre ele:
vântul suflând rafale tăioase
singur singur
şi-o ploaie piezişă
grăbită
grăbită...

Hoinar

Singur
în acest oraş de după chindie

mai singur
ca singurătatea exilului la răsărit de Eden.

Parcă-aş fi la o lecție de anatomie pe propriul cadavru.

Curgere

Nisip în gură nisip în ochi
cu o inimă de cuarț împietrită
încet
încet
încet
mă scufund în amurgul care înaintează fără oprire
prin toamna târzie târzie...

Bilanț

Fără ferestre în afară
ca o monadă închis în singurătatea proprie
cu moartea ce-mi calcă pe urme.

Remuşcări

Cea mai grea
e întâlnirea cu umbra înecatului în ziua de ieri
vag ghemuită într-un ungher întunecat al dimineții.

Continuum

În față –
pulpa nopții vâscoasă prin care
visele noastre înoată ca nişte fluturi albi.

Febră

Cerci firava şansă.

Tragi aerul rânced în piept adânc repezit
şi ridici mâna
cu paharul, plin ochi de dimineață încă, la gură.

Privirea se izbeşte de zidul de cărămidă din față;

rănită, buimacă, aleargă de-a lungul, de-a latul
parcă ar fi un pui de cangur hăituit de varani.

O fi seară de acum.

Paharul spart nu mai contează.

Nici falanga descărnată
care, posibil, nici nu mai este mâna ta
scăldată-adineauri în ceața luminii.

Zare

La fereastra care-mi promite un măr înflorit
cântă de zor hulubița. Şi ninge.

O, voi, zăpezi –
gingáşe
fulguiri
de lună!...

Vânt

Înghițită de o gură de vânt
partea noastră de vânt din Cuvântul de foc.

Şi Ieremia singur
îngropat într-o lumină adevărată
lângă apele negre ale unui râu fără nume.

Nepotriviri

Cel care păşeşte pe apă de două milenii
nu mai ajunge la noi.

În aburul cărnii semnele sfinte ne scapă
scheaunele câinelui orb zdrobit de roata maşinii
nu le-nțelegem.

Migălos şi pedant, Dumnezeul istoriei
asudă de zori la un plan de consolidare a piramidelor antice.

Obsesii

Aruncăm din mersul maşinii ca pe nişte coji de semințe
vechi remuşcări

scoatem capul din ştreangul unor culpe uitate.

În ritmul motorului care tuşeşte fără-întrerupere
în plinul amezii
un turbure ochi de lună ne urmăreşte în retrovizor.

Cărăuşi

Din noapte în noapte
spre o absență şi mai adâncă
până ne vor înghiți râurile dimineții
care coboară prin cețuri din munți.

Frig

Aştept scutirea de vamă
ori scurtarea de trup. Mi-e totuna.

Cineva dă cu copita în uleiul din candelă.

Adumbrite spaime frământă lumina plăpândă.

Securea unei piezişe priviri
sparge minuscula limbă de aur.

Străvezii lactescenţe curg peste margini:
melci lipicioşi, limacşi flegmatici, leneşe muşiţe.

În labirintul de cuvinte tot mai puţin înţelese
rătăcesc drumul, pierd numărul anilor
uit cum mă cheamă.

În pânda eternă

Îmbătrânim în nemişcare cu moartea în cârcă.

În pânda eternă
tristeţile noastre varsă viermi
iar cuvintele refuză să se-nchege-ntr-o frază cu rost.

Contemporani

Contemporani cu gândacul-de-bălegar
zbicite coji de sterpe seminţe
timpul trece prin noi înclinat, încâinat fără rost
ca un mâl al uitării.

Umbre

Nu vine călăul cu securea
şi nici arhanghelul cu sabia nu se arată.

Un văl ireal, ca un vârtej de răceală, se aşterne pe lucruri.
Ţipăt!...
Hulubiţa irumpe în ultimele raze ale soarelui.

Subit, iau de seamă că totul în jur îmi este străin.

În răsfrângerile reci ale luminii de seară
scheletice umbre:
câini vagabonzi, cai de pripas, oameni fără aşezare.

Amurg

La răspântii nocturne
sate bolnave
cu ziua de mâine în cârcă în emanaţii de hoit.

Numitorul comun

Unanimi şi fără culoare aidoma nămolului

prohod de miriapode în murmur

măşti de piatră cu stoluri de ciori tăindu-şi cale
prin apele fumurii ale ochilor...

În inimile noastre cuprinse de lâncezeală

vedenia Canaanului nu prinde

dincolo de stufărişul ce ne-acoperă văzul
nu presupunem Marea.

Liman

Însingurat mă-însingur.

Din cele fără aşezare
mă prăbuşesc cu tot cu soartă-n toamnă.

Ultima Thule

Un nor de cenuşă în zare urcând
prin care străluminează aripa unui pescăruş
cu clonțul de aur.

CUPRINS
Autoportret
Cămaşa lui Nessos
Ars poetica
PUNCTUL TERMINUS
IZVODUL ANONIM
ET EGO IN ARCADIA FUI...
EXODUL
Majorat
Invocație
Întâiul cântat al cocoşilor
Holocaust
Destin
Plecarea
Naufragii
Horă
Sara pe deal
Răspunde!
Hotar I
Interior în roşu aprins
Melancolie
Iluzii
Al treilea cântat al cocoşilor
A doua elegie a lui Harap Alb
Motiv de romanță
Sentiment submarin
Solitudine
Instantaneu la muzeul de etnografie
Chiron în Oniros
Eclipsă totală
Secol în derivă
Nu cerca...
Celei care a spus că o mint
Autosugestie colectivă
Elegia Cavalerului Tristei Figuri
Rugăciune de mai
Dorință
Jubileu
Ghioc
Risipă
Triptic
Septembrie
Vis

Captivitate
Hulahup
Elegia înecatului pe lună plină
Hic fuit Cartago
Cântec târziu
Febră
Umbre în amurg
Fără tine aproape...
Implacabile categorii filozofice
Veşnic în pierdere
Orbite stabile
La ceas de cumpănă
Opțiune inutilă
Tauromahia
Convalescență
Din rugile profetului
Parabolă
În fața oglinzii
Consolare în singurătate
Elan
E ora...
Diptic perpetuu
Alertă
Sete
Vameşul, vama...
PUNCTUL TERMINUS
A poua strigare
Acasă
Aflux
Acasă în doi...
Principiul fecund
Tu
Logodnă
Ritm primordial
RÂUL, RAMUL...
La Berlin băutura a fost tare
Moşneagul
Claca lui Dumnezeu
Adagio final
CELULA SUFERINDĂ
Hotar II
Moartea lupului

ELEGII PENTRU MINTEA CEA DE PE URMĂ
31 decembrie 1999
Ceva nu e în regulă...
Verbul comun la persoana întâi plural
Save our souls!
Default
Invidie pentru Baraba
Vremea
Metempsihoză
Printre mogâldețe de lut scâncetul lunii
Zgaibă din Sâmbura
Ieşirea se amână
Ghid turistic „R.M. 2050”
Tata
Andrei Țurcanu
Țăranii în proiectul primordial

DESTIN ÎNTORS
Zodierul
Baladă modernă
Ioan rupt de cămile
Ştiu...
Reazăm
Harap Alb
Cobai

Căluții serafimi
Rapsodul
Ofrandă de august
Trandafir moldovenesc
O bură de ploaie
Tu, Basarabie...
Himalaia Aeterna
Ştima apei
Geneză
Ceas rău
Transpirație
Floarea soarelui
Semne
Tăcute statui
Pasărea de Maya
Aproape poveste
Cezariană
Ghinion
Refugiu imposibil
Fior
Feleşag
Lacrimă–n noapte...
Buduhală
Țăranii
Savaòt şi Asmodeu
O lume de–a–ndoaselea
Țara de Jos
Paşti fără Iisus
Gândul răzmeriță
Roata morii
Duce–m–aş, face–m–aş...
Să pictezi...
Elipsoidalia
Hunul din noi
Destin întors
Sete
Eloí, Eloí...
Slugă de mituri
Dans în trei
În țara lui Papură...
Vămi de noiembrie
Cânte–mi ciuhurezul...
Puținul, multul...
Ultima şansă
Pădurea de argint

Iisus prin mirişti

Artă poetică
Angoasă
Iluminări
Trenul Moscova-Petuşki
Ca şi cum
Siestă
Entropie
Oarecum crez
Hierofagie
B(i)eții din marsupiu
Ahasferus
Tăcere
Melancolie postmodernă
Politikeia
Vals ancestral
Cină în singurătate
Dor
La mijloc
Drum cu arlechini
Amurg în ambigen
Final de poveste

Frază în suspensie
Echivocuri
Barbarii dinăuntrul cetății
No man's land
Singurătate în păstaia zilei uscată
La apa Iordanului
Balada chiriaşilor ursiți
Po(i)esis
Lunea începe cu noi
U–la–la–hup!...
Dogma
Alcool
Rugați–vă pentru ziua de ieri
Huzur
Diversiune
Gloria florii de tei
Periplu
Omul
Visul de taină
Fisura
Voi, cântece...
Un loc de hodină
Blestem
Postfață
Libertatea ultimă
Gong
Ce este poezia?
Urcuş

LUMINIŞURI

Oracol
Tabu
Deficit cronic
Fratele meu…
Agon
Riduri
Soluție
Odysseus în Ithaka
Clipită
Bulversări
Semne
Torpoare
Coteț
Trăind murind fără rest
Salt în realitate
Trecere
Zbor alb
Rost
Pârg
Gong
Crai-Nou
Străvezime
Început
02.45
Ființă
Rezonanțe
Căruntețe
Toi
Obişnuință
Vestitorul luminii
Aduceri-aminte
Regăsire
Aromă de cozonaci
Palimpsest
Morb
Dolmene
Strânsoare
Limpeziri

Estuar
Luminişuri
Oracol
Tabu
Deficit cronic
Fratele meu
Agon
Riduri
Soluție
Odisseus în Ithaka
Clipită
Bulversări
Semne
Torpoare
Coteț
Trăind murind fără rest
Salt în realitate
Trecere
Zbor alb
Rost
Pârg
Gong
Crai-nou
Străvezime
Început
Noapte. 02.45
Ființă
Rezonanțe
Căruntețe
Toi
Obişnuință
Vestitorul luminii
Aduceri-aminte
Regăsire
Aromă de cozonaci
Palimpsest
Morb
Dolmene
Strânsoare
Limpeziri
Se anunță de stingere
Distilare
Catabasis
Dăinuiri
Euritmii
Sfârşeală
Amnezie
Acherontia atropos
Nuntă împărătească
Ecloziune
Anamorfoze
Libertate
Justiție
Evanescențe
Creație
Mugur
Aeterna
Scris
Bucurii interzise
Poemul
Răsfrângeri
Jubilații
Apus de soare
Restrângere
Creion
Vrajă
Fractură
Răsfirări

Melancolie
Destin
Noi
Rău de baltă
Histrionic
Resemnare
Străinul
Exorcism
Inutile semne
Fisură
Dorință
Rod
Lunatism în toiul zilei
Noiembrie
Postmodernitate
Cântece de pahar
Ardoare
Wadadja
Seism
Lipsă de grabă
Îndurare
Căințe
Urât
Pustă
Moduri verbale
Legiune
Monotonie
Frică
Derapaj
Autobiografii în aval
Aritmii
Ison
Cloroform
Poetul
Strigăt
Estuar
Hoinar
Curgere
Bilanț
Remuşcări
Continuum
Febră
Zare
Vânt
Nepotriviri
Obsesii
Cărăuşi
Frig
În panda eternă
Contemporani
Umbre
Amurg
Numitorul comun
Liman
Ultima Thule